Nicu Nicolaescu

FLUTURELE ALB

ROMAN

Nicu Nicolaescu
Fluturele Alb

Fluturele Alb

roman

CZU 821.135.1(478)-31 N 61

Text: Nicu Nicolaescu
Machetare: Eugenia Bordeniuc-Ciobanu
Coperta: Andrei Dorgan

Nicu Nicolaescu, 2012

Descrierea CIP a Camerei Naţionale a Cărţii Nicolaescu, Nicu
Fluturele Alb: roman / Nicu Nicolaescu; – Ch.: S.n., 2012 (Tipografia „Reclama” SA). – 136 p.
ISBN 978-9975-4373-8-7.

O familie ruinată

„Crescuţi fără iubire, copiii ajung să creadă despre sine că nu merită să fie iubiţi”.

Morgan Scott Peck

Eram atât de săraci, încât de mult uitaserăm gustul pâinii… Dimineaţa beam câte o cană de apă fiartă, fără zahăr, iar seara, ca să uităm de foame, tata ne băga pe gât câte o lingură de caşă, urmată de câte un păhărel de votcă, trimiţându-ne astfel în lumea dulce şi nesfârşită a somnului. Noapte de noapte visam că sunt bogat şi că am de toate, că măsuţa din sufragerie geme sub greutatea feluritelor bucate, că-n frigider stau una peste alta hălci

apetisante de porc, de vită, că buzunarele mi-s pline cu bomboane. Ah, ce vise!

Băieţii de vârsta mea mâncau dulciuri zi de zi, eu însă aveam parte de ele o singură dată pe an – de ziua mea, când profesoara, poate din milă sau. din simpatie, îmi dăruia, urându-mi sănătate, câte o mână de bomboane. Atât de mult îmi plăceau, încât, în cea mai mare taină, mă apucam de lins şi degetele de la mâini, şi buzele, şi staniolul. În pofida nestăvilitei mele pofte, păstram câteva şi pentru Filip, dar şi pentru tata. Dacă frăţiorul meu plângea de fericire pentru micul dar, atunci tata, de fiecare dată ne avertiza:

— Ce nu-mi place mie, n-ar trebui nici vouă să vă placă.

La şcoală ni se spunea *ţăranii*. Eram porecliţi aşa din simplul motiv că noi nu locuiam în oraş, ci. În taiga. Departe de lume, de gălăgie. Deşi primii ani din viaţă mi-i petrecusem în Troiţko Peciorsk, colegilor mei nu le păsa. Pentru ei tot un ţăran rămâneam.

Ne mutaserăm în afara urbei, la doi kilometri depărtare, pentru că aşa a vrut tata. Neştiind cum să-şi mai impresioneze familia, a schimbat apartamentul nostru spaţios pe o izbă mică şi dărăpănată – o afacere pe de-a dreptul „excelentă”.

Taigaua era imensă. Începui s-o cotrobăiesc când încă nu adunasem nici jumătate de deceniu de viaţă. Filip, care abia trecuse de doi anişori, mă însoţea pretutindeni. La acea vârstă nu ştiam că a te aventura în taiga este un adevărat pericol. Nu-mi spusese nimeni că acolo mişună urşii şi lupii, că acolo sunt mlaştini gata să te-nghită într-o clipă. Ei, cui avea să-i pese de noi, dacă tata pleca zilnic în oraş cu băutul, iar mama, mama. murise de ceva vreme. Rămăsesem doi bieţi copii lipsiţi de hrană şi de apărare. Statul nu se interesase niciodată de soarta noastră. Cu toate că ne oferea lunar puţin peste o mie de ruble, niciun

reprezentant al său nu încercase să afle cum sunt cheltuiţi aceşti bani. Am fost singuri-singurei şi nimănui nu i-a păsat cum trăim, ce mâncăm, cu ce ne îmbrăcăm. Deşi îl vedeam mai mult beat decât treaz, tata avusese grijă, cel puţin, să ne înveţe alfabetul, adunarea şi scăderea. Când am păşit pragul şcolii, dovedisem învăţătorilor că nu suntem cu nimic mai prejos decât colegii noştri.

Pe la şapte anişori, alături de părintele nostru, aşa alcoolic cum era el, am început să prelucrăm terenul de lângă casă. Cultivarea cartofului îmi aducea multă satisfacţie. Speram că măcar aşa masa noastră o deveni ceva mai bogată. Aşa că, de la o vreme, în afară de tradiţionalul păhărel de votcă de dinainte de culcare, începurăm să mâncăm şi câte un cartof-doi fierţi înmuiaţi în sare.

Câţiva ani mai târziu, silit de soartă, dar şi de un oarecare gol din stomac de după unele „ospeţe”, învăţasem câteva subterfugii, graţie cărora începusem să mă-nfrupt împărăteşte din delicioasa carne a iepurilor sălbatici. Ca să-i prind, nu făcusem altceva decât să întind vreo douăzeci de laţuri în nepătrunsa taiga din jurul casei. Tata, de fapt, tati, aşa mă punea el să-i spun când era sub influenţa băuturilor tari, văzând că masa nu mai e atât de săracă ca odinioară, îşi făcuse un obicei de a invita la noi tot soiul de indivizi nespălaţi care, flămânzi peste măsură, îşi înmuiau labele tremurânde şi crăpăcioase în oala cu friptură. Prezenţa coşcodanilor ălora, unul mai parşiv decât altul, îmi producea un dezgust înfiorător. Îmi venea să-i spintec cu toporul când îi auzeam scheunând, ca nişte mâţe date în călduri, piese din repertoriul lui Vîsoţki.

Din experienţa anilor trăiţi alături de tata, remarcasem că el, în timpul chefurilor interminabile alături de pişorcile repugnante din jurul său, parcurgea trei stări. Prima: în urma a trei-patru pahare de votcă, se comporta frumos, manifestând grijă şi respect. A doua

stare, atinsă după cel puţin o jumătate de litru de licoare de 40 de grade, se situa la graniţa dintre demenţă şi melancolie. După nu ştiu câte sticle supte şi aruncate pe jos, tata se lăsa furat de cea de pe urmă stare. Mă lua groaza când începea să se trântească cu capul de pereţii şubrezi ai casei, cântând şi scandând lozinci de genul: „Iadule, sunt al tău, Raiule, nu mă părăsi”. Având creierii secătuiţi, ortacii săi intrau şi ei în ritm. Ţipau ca nişte bestii îndrăcite, instaurând în cele două odăi ale căsuţei noastre izolate o atmosferă infernală. Ca să se laude cu odraslele sale tata, cu voce răguşită, se apropia de pătucul nostru mutilat de vremuri şi, în târziu de noapte, ne trezea ca să le arătăm invitaţilor cum, asemenea unor enoriaşi exemplari, sărutăm icoana veche şi colbăită din dulăpior. Din cauza acestui obicei al său ajunsesem să urăsc toţi sfinţii cerului, inclusiv pe Dumnezeu.

Tatălui meu îi plăcea la nebunie să i se spună Piratul. De nu mi-ar fi fost părinte, l-aş fi numit mai degrabă Ciclopul, deoarece avea un singur ochi. Pe celălalt şi-l pierduse într-o încăierare la câţiva ani după ce-şi satisfăcuse, cu merite deosebite, serviciul militar. Oraşul Uhta, situat în inima imensei Republici Komi, parte integrantă a Federaţiei Ruse, a fost locul în care „bunul” meu tată-pirat, a cunoscut plăcerile fantastice oferite de haşiş şi de smintitoarea de capete – votca. Într-una din nenumăratele nopţi petrecute în beţii şi orgii, dându-se la partenera de pat a unuia dintre amicii săi, făcu să se stârnească o bătălie generală, în urma căreia s-a ales cu o furculiţă înfiptă în adâncul ochiului drept. Fără să mai chibzuiască la urmări, rănitul a înşfăcat în viteză un cuţit de pe masa încărcată cu sticle goale, cutii boţite de conserve, fărâmituri şi, în lumina slabă a becului murdar de rahat de insecte, i-a aplicat adversarului trei lovituri puternice în piept, trântindu-l la podea pentru totdeauna. Vinovat de crimă, dar şi de o încercare eşuată de evadare,

tata şi-a petrecut următorii treisprezece ani în mizerabila puşcărie din Mikuni. Îşi nenorocise tinereţea cu propriile-i mâini. Ani preţioşi, pierduţi prosteşte la umbra groaselor zăbrele ale celulei în care, din cauză că era deşucheat, luase bătaie mai în toată ziua.

La vârsta de treizeci şi şapte de ani, când a redevenit liber, Artiom Pavlovici, adică tata, preferase să nu se mai întoarcă la Uhta, detestabilul oraş natal, răzbunându-se astfel pe mediul degradant de acolo care i-a format, sau mai bine zis i-a mutilat personalitatea. Decât să stea în preajma surorii, care timp de treisprezece ani îi făcuse o singură vizită la închisoare sau alături de verii săi, care în genere l-au dat uitării, a preferat să i-a trenul spre o altă destinaţie. Orăşelul Troiţko Peciorsk, înfipt maiestuos în malul cu aspect de colină a titanicului râu Peciora, îi oferise viitorului meu părinte ceea ce i-a lipsit dintotdeauna – liniştea. În scurt timp îşi găsise şi liniştea financiară, deoarece s-a alăturat unei echipe bine organizate de tăietori de pădure care, pentru munca extenuantă, erau remuneraţi corespunzător. Tot în acel orăşel provincial, ţărână a trăirilor mele, a avut norocul s-o întâlnească pe mama, o blondă, după cum el singur spunea în crizele de singurătate, „o blondă şarmantă de douăzeci şi cinci de ani, cu ochi albaştri, ascunşi în umbra tainică a unor gene lungi-arcuite”.

Totuşi, nu calităţile fizice sau cele morale ale mamei au primat în relaţia lor. Nu. Tata era un materialist şi jumătate care, când a aflat că partenera sa are un apartament, şi-a pierdut minţile de satisfacţie. Acele câteva odăi dintr-un bloc cu cinci etaje, ridicat cam în perioada în care Uniunea Sovietică înflorea, a provocat în capul bărbatului cu un trecut dubios, o profundă stare de uitare a dramei femeii din preajma sa care, cu mai puţin de doi ani în urmă, îşi pierduse soţul şi copilaşul într-un grav accident rutier. Mama l-a cunoscut pe tata într-o perioadă

deloc uşoară, când inima încă nu i se vindecase complet, mai ales că între timp îşi pierduse şi părinţii.

Nunta lor se desfăşurase într-un cadru îngust care a semănat mai mult a petrecere-scandal, deoarece tata, după ce a atins cea de-a doua stare de beţie, începuse să arunce în puţinii invitaţi cu tot ce-i nimerea în mâini, hăituindu-i din apartament ca pe o turmă de antilope prin nemărginita savană africană. Din acea noapte a început. coşmarul. Certurile zilnice, însoţite de demonstraţii de forţă ale tatei, au transformat-o pe tânăra şi sensibila mea mamă într-un sac de box. Uneori, dezlănţuit ca o tornadă, o trântea jos, călcând-o, literalmente, în picioare. De un milion de ori îl ameninţase cu divorţul, iar el, tot de atâtea ori a avertizat-o că o va omorî. Dintr-o relaţie bazată pe certuri, injurii şi bătăi, m-am născut eu şi eram perfect sănătos. După câte lovituri de pumn încasase mama în timpul sarcinii a fost un adevărat miracol să mă nasc viu.

Moştenisem chipul născătoarei mele, iar acest lucru nu-i plăcuse deloc bestiei de lângă ea. Cu orgoliul rănit, îi ordonase mamei ca următoarea dată să nască un băiat care, în mod obligatoriu, să-i semene lui. Mama îl ascultase şi-i dăruise un băiat, pe Filip, doar că nici el nu moştenise careva trăsături ale feţei celui care îl concepuse. Vulcanul din sufletul proaspătului tătic erupse mai violent ca niciodată. Asemenea unui câine bătrân, maltratat de purici şi bolnav de rabie, începu să atace nu doar trupul, ci şi sufletul mamei, acuzând-o că cel de-al doilea copil este, de fapt, rodul aventurilor ei cu cine ştie ce bărbaţi:

— Acest ţânc seamănă cu toţi ticăloşii din Troiţko Peciorsk, numai cu mine nu, răcnea el de îndată ce intra pe uşă.

Bătăile, stresul sau suferinţa, nu ştiu care dintre ele, au luat-o pe mama de pe picioare. Fusese diagnosticată cu cancer la cap. După calculele pesimiste ale medicilor, reieşea că nu va trăi mai mult de patru-cinci luni. Eram

mic şi nu prea înţelegeam ce se întâmplă cu mama, dar îi ţin bine minte chipul slab şi ochii veşnic umezi. Stătea în pat, ca o legumă de mărimea unui om, necesitând grija cuiva zi şi noapte.

În casa noastră îşi îndesiseră vizitele tot felul de rude ale mamei care, simţind că o pierd, că nu o vor mai avea printre ele, îi stăteau la căpătâi cu orele, scoţând din adâncul inimilor lor răvăşite plânsete sfâşietoare. Tata nu a mai suportat prezenţa atâtor indivizi în casa sa, aşa că, nu ştiu prin ce metode, mai ales că maică-mea se opusese, a schimbat apartamentul pe căsuţa de lemn din taiga unde, spera el, nu-i va mai călca picior de om pragul. Aşa a şi fost. Mama a plecat la cer într-o izolare completă. I-au stat alături doar doi copii care nu prea înţelegeau ce se întâmplă şi un soţ beat lemn.

Sărăcie

„Unde mi-aş putea găsi odihna dacă nu în moarte?”

Mary W. Shelley

Creşteam. Şi eu, şi frăţiorul meu Filip. Odată cu noi creşteau şi copacii din jurul casei, creştea şi puiul de urs pe care îl hrăneam uneori cu câte o mână de afine. Şmecherul, se strecura printre molizi până aproape de fundul grădinii, nemaitemându-se, ca odinioară, de lătratul scremut al blajinului nostru „Tufar”, botezat aşa de tata într-un moment de excesivă inspiraţie. Blana-i cafenie, lungă şi verticală, ne ducea cu gândul la un arici nervos. Hămăia doar când îi era foame sau când se apropiau cine ştie ce jivine de casă. În restul cazurilor, după cum stătea întins în adâncul cuştii, ai fi crezut că-i mort, şi nu de o zi-două.

Într-o zi de iulie, toridă, dar vântoasă, eu şi Filip, rupţi de preocupările cotidiene, ne afundaserăm în nucleul taigalei, în căutarea delicioaselor fragi şi afine, dar şi desfătătoarelor clipe petrecute culcaţi pe muşchii şi lichenii moi, care îmbrăcau pământul cât vedeai cu ochii.

Deşi trăiam la numai câteva sute de kilometri distanţă de Cercul Polar de Nord, vegetaţia taigalei era foarte bogată. Şi, ar fi fost un mare păcat să nu ne bucurăm de ea. În perioada caldă a anului, vremea dulce a nopţilor albe, numai în sânul naturii ne şi petreceam timpul liber.

Ore în şir mâncam pomuşoare. Uneori, sătui şi plictisiţi, meşteream câte un revolver sau câte un Kalaşnikov din crengi uscate de mesteacăn, adunam conuri de brad pe care le numeam bombe şi ne lansam într-un interminabil joc de-a războiul. Alergam ca doi partizani din Breansk prin pâlcurile de iarbă înaltă şi printre trunchiurile groase ale copacilor trântiţi de vânturi, strigând tu, tu, tu, tu, tu. La anumite intervale de timp, mai aruncam şi câte un con, răcnind din fundul rărunchilor bah, bah, ecoul exploziilor acelor războaie copilăreşti strecurându-se grăbit printre copaci până ce ajungea în apa rece a Peciorei, unde se şi îneca pentru totdeauna.

Uneori mergeam în vale la Peciora să ne scăldăm ori să ne plimbăm cu barca ruginită a unei bahniţe de om, care ne cerea să-i aducem în schimb câte o traistă mare de ciuperci. Când aveam chef, ne mai şi bronzam, doar că şezutul pe acea limbă de nisip devenea un adevărat calvar, deoarece ţânţarii şi musculiţele îşi băteau joc de pieile noastre după bunul lor plac. Oricum, viaţa pe malul Peciorei era cu mult mai uşoară decât în taiga unde, enervanţilor ţânţari şi nenumăratelor musculiţe, li se alăturau şi tăunii, care erau de diferite mărimi şi culori. Pe unii, oricât i-aş fi pălmuit, nu mureau, trezindu-mi astfel bănuiala că micile lor corpuri sunt „confecţionate” din gumă. Deşi încercam să mă apăr de invazia nimicitoare a acestor nemiloşi vampiri în miniatură, oricum mă muşcau, transformându-mă, centimetru cu centimetru, într-un individ bubos, cum rar ai avea ocazia să întâlneşti în taigaua din jurul oraşului Troiţko Peciorsk.

— Auzi, Filipe? glăsuii eu abătut.

— Zii! răspunse el, scărpinându-se îndelung într-o ureche.

— Te simţi bine în această prelucă?

— Da. Mă simt extraordinar.

— Eu, în schimb, nu mai am nicio satisfacţie stând prin poieniţe. Nu-mi mai plac nici pomuşoarele, nici natura. Nu-mi mai place nimic.

— Ce-i cu tine, frate? se încruntă Filip.

Păru-i bălai, lung şi ciufulit, faţa-i încărcată de tot felul de murdării: unele mai noi, altele mai vechi, cămaşa-i şi pantalonii ciuruiţi de vremi, ca armura soldaţilor de gloanţe, îmi provocară o melancolie îngrozitoare. Din ochi începură să-mi izvorască mici lacrimi cristaline.

— Maxim, plângi? mă întrebă Filip cu o oarecare sfiiciune în voce.

Ţinusem piept unor momente poate şi mai grele, dar nimeni, mai ales frăţiorul meu, nu mă mai văzuse lăcrămând. De această dată însă, simţii mai puternic ca niciodată dinţii ascuţiţi, ca de ferăstrău, ai sărăciei care mă devorau dureros pe dinăuntru.

— Da, plâng. Mă uit cum arăţi şi, fără să vreau, mă văd pe mine. Suntem cei mai săraci copii din Troiţko Peciorsk. Când ultima dată am îmbrăcat o haină nouă? Când ultima dată am mâncat altceva în afară de ceea ce mâncăm în fiecare zi?

— Ştii, din cauza bocancilor ăstora mici, mi-au sărit toate unghiile de la picioare, se tângui Filip. Îi port de şase ani însă, de atunci talpa mi s-a lungit cu cel puţin doi-trei centimetri. De-ar fi să-mi crească şi bocancii odată cu picioarele…

— Mă confrunt cu aceeaşi problemă. De ce unii părinţi, pentru a-şi ferici copiii, muncesc până îşi dau duhul, iar tata, nu?

— Lui nu-i pasă de noi.

— Cum nu i-a păsat nici de mama.

— Când voi fi mare, am să plec de acasă şi nu voi mai reveni niciodată.

— Acelaşi gând mă frământă şi pe mine de ceva vreme. Întortocheată-i de tot calea noastră, frate, şi nimănui nu-i pasă de noi. De fapt, cui i-ar păsa de doi băieţi concepuţi la beţie? Când am să fiu suficient de matur, jur că mă voi căsători cu cea mai bogată fată din oraş.

— Şi ce fată cu avere s-ar uita la tine, un sărăntoc? mă pocni Filip.

— Nu ştiu., răspunsei gânditor. Poate se va găsi vreo proastă, pentru că n-aş suporta să trăiesc o viaţă întreagă în sărăcie. Decât sărac, mai bine renunţ la viaţă.

— Ce vrei să spui?

— Numai prin moarte obţii fericirea supremă. Moartea este nobila uşă a scăpării – a scăpării de foame, de sărăcie, de un tată beţiv şi iresponsabil, de taigaua plină de insecte tâmpite.

— Ce-i cu tine? Vorbeşti ca un biet om lipsit de speranţe!

— Aşa şi este, spusei eu cu o voce ce trăda o adevărată rebeliune faţă de propria-mi existenţă.

— Numai ce ai spus că vrei să te însori cu o domnişoară bogată.

— Da, am spus.

— Asta oare nu-i o speranţă?

— Păi, cred că da, nu ştiu.

Viaţa-mi trăită continuu într-o paralizantă paupertate îmi silea creierul să genereze idei sumbre şi rebarbative. De la o vreme, fiinţa mea devenise o roabă a unor lungi şi nemiloase zile negre şi a unor exauriente nopţi albe. Descotorosirea imediată de sărăcie sau de viaţă îmi apărură în minte ca unicele soluţii de atingere, măcar parţială, a fericirii.

Mila

„Este mai bine să fii fericit, decât să fii bogat”.

Spurgeon

Fericirea nu este un rezultat al banilor mulţi, nici al sindrofiilor săptămânale care se organizează în casa ta. Fericirea este rezultatul unei sănătăţi perfecte şi. al frumuseţii. Eu nu am fost niciodată fericită şi toată lumea ştia de ce: pentru că eram bolnavă şi urâtă. Frumos îmi era doar numele: Mila.

Oameni fără cusururi fizice aproape că nu există: nasul prea cârn, dinţii strâmbi, coloana vertebrală curbată, picioarele arcuite – toate astea reprezintă probleme care, pe mulţi îi supun unor profunde complexe de inferioritate. Şi dacă unii pot cumva să-şi tăinuiască defectele fizice, eu nu puteam. Privirile-mi saşii din dosul ochelarilor enormi, purtaţi pe nas încă de când eram mică, nu puteau rămâne neobservate. Atât copiii vecinilor, cât şi cei de la şcoală, ori de câte ori mă pomeneam în preajma lor, nu ratau ocazia să mă ia peste picior.

— Uite că a venit ochelarista.

— Fătuco! După felul cum îţi stau ochii adunaţi lângă nas, am impresia că vezi lucrurile naşpa de tot, ha, ha.

— Cu ochiul drept te uiţi în stânga, iar cu stângul – în dreapta. Ia seama cum mergi. Ai putea să te-mpiedici şi să cazi.

— Ha, ha, ha, râdeau toţi ca nişte derbedei.

Plângeam de fiecare dată, iar acest moment constituia apogeul distracţiei lor. Nu vezi în toată ziua o fată cu ochii încrucişaţi şi cu vederea slabă care să lăcrămeze ca proasta-n târg. Eram tratată ca o jucărie bizară şi hidoasă, lipsită de suflet şi de sentimente. Numai cui îi era lene nu mă jignea.

Unicele mele prietene erau două colege de clasă. Băieţii, inventivi ca de fiecare dată, ne şi numiră „triunghiul celor trei pocite”. Vera şi Nadejda aveau coşuri.

Dintre colegi, numai Maxim nu se agăţase de mine niciodată. Era un tip introvertit şi misterios. Timp de unsprezece ani petrecuţi împreună, am avut nenumărate ocazii să stăm în aceeaşi bancă sau, la educaţia fizică, să facem parte din aceeaşi echipă. Totuşi, el nu a vorbit niciodată cu mine. De fapt, el nu vorbea cu nimeni. Spre deosebire de mine, care le aveam pe Vera şi Nadejda, el nu avea niciun prieten. L-aş fi acceptat în „triunghiul" nostru, însă, de vreme ce nu se arăta interesat de acest lucru…

Eram bogată, dar lipsită de şarm. Maxim, în schimb, era sărac şi frumos. Cel mai frumos băiat din şcoală. El însă nu-şi dădea seama cât de chipeş este. Arăta bine, chiar dacă venea la şcoală ciufulit sau cu negreaţă pe sub unghiile-i netăiate de cine ştie câte săptămâni. Nici hainele-i ponosite nu erau în măsură să-i afecteze farmecul.

În pofida calităţilor sale fizice excepţionale, Maxim era de o sută de ori mai complexat decât mine. Cunoscând suferinţa, jignirea, singurătatea, l-aş fi putut ajuta să evadeze din îngusta sa lume, dar el nu-mi lăsa nicio portiţă de acces spre sufletul său. Nu ştiam nici ce părere are despre mine, dacă avea vreuna. Unicul om cu care îl vedeam discutând era Filip, fratele său mai mic. Stăteam lipită de pereţii şcolii sau de gardurile înalte de tufari ca o spioană adevărată, de unde îi urmăream fiece mişcare, iar seara, mă refugiam în dormitor, unde, într-un jurnal cu coperţile groase, îmi aşterneam, cu o inimă radioasă, dar neîmplinită, sentimentele faţă de cel pe care îl iubeam în taină. În clasa a unsprezecea, când aveam şaptesprezece ani, jurnalul meu fu umplut cu însemnări până la ultima filă, iar telefonul mobil devenise neîncăpător pentru zecile de fotografii cu băiatul visurilor mele în prim-plan. I le făcusem, fără să mă vadă cineva, pe când el se ducea acasă pe aleea de mesteceni.

Pentru faptul că eram socotită o fiinţă diformă şi

lipsită de suflet, nimeni nu bănuise câte sentimente de iubire nutresc faţă de colegul meu veşnic tăcut şi sărac, însă foarte deştept.

Eram îndrăgostită de un tânăr care nu-mi spusese niciodată: „Salut, Mila, ce mai faci?” sau „Pa, ne vedem mâine!”. Cu toate acestea, îl iubeam. Nicio altă fată nu l-ar fi iubit ca mine.

Aveam de toate. Şi bani, şi câţiva bolizi, şi casă cu trei nivele, mansardată, şi un câine de rasă, şi părinţi care nu se certau niciodată. Mama era autoare de cărţi pentru copii, iar tata – nu ştiu. Zicea că lucrează la primărie, că este un scriptolog ca mulţi alţii, însă nu avea nici birou, nici funcţie concretă. De obicei, pleca seara şi revenea abia spre dimineaţă cu geanta ticsită cu bani. Mânca ceva la repezeală şi se culca, iar mama, cu ochii lucitori de satisfacţie, ţâşnea de sub plapuma caldă şi se punea pe numărat bancnotele. Când obosea, se ridica ca un abur de pe parchetul lucios, îndreptându-se cântând spre bucătărie ca să-şi prepare capucino sau ceai verde. Apoi, cu forţe noi, se reapuca de numărat.

Ai fi spus că suntem o familie fericită. Chiar eram, doar că numai din punct de vedere financiar. Datorită opulenţei, în casa noastră veneau cei mai importanţi indivizi de pe tot cuprinsul Republicii Komi: businessmeni, poeţi, pictori, primari. Se dădeau petreceri interminabile, mama şi cu tata uitând de mine cu desăvârşire. De fapt, toţi cei prezenţi la festinuri mă ignorau. Treceau indiferenţi pe lângă mine, uitându-se ca la un monstru mic şi periculos. Unii mai obraznici, lipsiţi de cei şapte ani de-acasă, văzându-mi lentilele, mari cât fundul unui borcănaş, chicoteau între ei. Ipocriţii. Epuizată psihic, dispăream în odaia mea, de unde nu ieşeam decât după ce mă săturam de plâns. Când îmi observau ochii roşii, mama îmi zicea că sunt obosită şi că e timpul să mă culc, iar tata îmi azvârlea câte o replică tăioasă de genul: „Ţi-am spus de-atâtea ori

să eviţi surmenajul. Uite ce ochi ai!”

Erau darnici şi-mi ofereau de toate, totuşi, nu aveam nimic. Aveam ceea ce voiau ei să am, nu ce voiam eu. Fără să le-o cer, îmi cumpărară un televizor Plasma, un laptop performant, discuri cu muzică de toate genurile, cărţi, dicţionare, un telescop, un binoclu, cercei din aur, lănţişoare. Eu îi rugasem să-mi cumpere un singur lucru şi. nici nu mă luară în seamă. Eram pasionată de lepidopterologie şi îmi doream din tot sufletul o carte dedicată acestui subiect. În bibliotecile din Troiţko Peciorsk nu găsisem aşa ceva, iar în librării, unde patroană era mama, găseai numai cărţi de-ale ei. Să fi avut drum până la Uhta sau până în capitală, la Sîktîvkar, mi-aş fi cumpărat eu însămi una. Din nefericire, ocazii de ieşire în afara orăşelului nu prea aveam. Chiar şi vara, sezon al frumoaselor vacanţe, eram lăsată în grija bunicii, iar ai mei plecau impasibili faţă de dorinţele mele spre cele mai fierbinţi destinaţii: în Turcia, în Tunisia, în Mexic. Aş fi dat orice să plec şi eu cu dânşii.

În lipsa alinării din partea mamei şi a tatei, mă lăsam pradă lepidopterologiei. Lumea fluturilor, a acestor fiinţe plăpânde cu aripile încondeiate, îmi ducea spiritul departe de suferinţele cotidiene, de care ai mei habar nu aveau, mă făcea să plutesc într-un univers imaginar în care nu existau nici oameni, nici durere, nici necesităţi fiziologice, ci doar fluturi, miliarde de fluturi. Închideam ochii şi mă imaginam şi eu un fluture, unul mare, fără ochelari, fără priviri încrucişate, cu dungi policrome pe aripi, ca de curcubeu, cu puncte albastre sau galbene. Internetul mă ajutase mult să descopăr această lume, dar nu în adevărata sa dimensiune. Iată de ce eram decisă să plec până la capătul Terrei, doar ca să fac rost de mult râvnita carte de lepidopterologie.

Pe urmele tatălui

„*Surcica nu sare departe de trunchi*”.

(Proverb)

Tristeţea se transformase într-un îngropător sadic al fiinţei mele. Eram şi nu eram viu. Gândeam şi nu gândeam. Visam şi nu visam.

Terminasem şcoala, făcui şi armata, iar fericirea nu o cunoscusem încă. Poate că nu o căutasem unde trebuie… Plăcere nu aveam nici măcar la fabrica de prelucrare a lemnului, unde şeful, lat cât un dulap şi înalt cât o macara, ne gonea cu patos, cerând de la noi eficienţă şi dinamism. Pentru cele 28.000 de ruble obţinute lunar, cu care chiar îmi permiteam satisfacerea aproape a oricărui moft, plecam capul şi munceam până uitam de mine. Seara, surmenat, treceam pe la magazin ca să cumpăr o sticlă-două de votcă, pâine şi maioneză „Jirinovski”, apoi porneam pe jos spre casă, unde, aşezat confortabil pe pragul din lemn, tata mă aştepta cu o nespusă nerăbdare. Îşi plimba uşurel ţigara dintr-un colţ al gurii în altul, ascultând cu atenţie clinchetele ispititoare produse de atingerea sticlelor din sacoşă. Nu ezita niciodată să mă întrebe: „Ai adus şi o Jiri*novski?”*. Zâmbetul binevoitor al carismaticului politician Vladimir Jirinovski de pe căldăruşa cu maioneză îl copleşea pe tata aproape până la lacrimi.

— Omul ăsta seamănă foarte mult cu mine. Şi la chip, şi la suflet. Nu-i aşa, fiule?

— Da, tată, semănaţi, îl minţeam eu, ori de câte ori îmi adresa această întrebare.

Înainte de culcare, reluând tradiţia îndepărtatei mele copilării, începusem să beau câte un păhărel de votcă. Aşa, ca să-mi relaxez creierul. De la o vreme însă, începui să beau şi două păhărele, şi trei, şi patru. şi o sticlă întreagă. Deja îl întreceam pe tata. Noroc că Filip era la studii în oraşul Uhta şi nu asista la dezmăţul organizat de noi, având adunată sub acoperişul casei toată beţivănimea cu feţele tăbăcite şi dinţii cariaţi din Troiţko Peciorsk. Unul

dintre ei, ca să destindă atmosfera, îşi aducea de fiecare dată şi chitara. Totuşi, concertele date de el au durat foarte puţină vreme. Într-o noapte, indignat şi înfuriat că soţie-sa îl părăsise fără să-i facă cunoscut motivul, de parcă nu era clar de ce, înşfăcă instrumentul şi începu să-l trântească de toţi parii de lemn din ogrăjoara noastră. Îl făcuse bucăţele.

Dimineţile, când să plec la serviciu, în casă era mare tărăboi: amici dormind pe scaune şi pe podele, sticle aruncate pretutindeni. Mirosul de picioare nespălate, amestecat cu cel de alcool, se făcea simţit tocmai din ogradă.

Atmosferă greu de suportat.

Ieşeam afară dezbrăcat, aruncându-mi mădularele trudite şi împuţite sub şuvoiul de apă rece ca gheaţa ce ţâşnea năvalnic din gura robinetului de lângă şură. Apoi, mă întorceam în dormitoro-sufragerie, unde căutam disperat vreun călcâi de pâine uscată. Dacă găseam ceva rămas din seara precedentă, bine, dacă nu, o luam la fugă spre fabrică.

Nopţile de sâmbătă mi le petreceam la discotecă unde, alături de alţi băieţi, consumam votcă şi haşiş până ne dădeam de-a dura. Călcam pe urmele tatălui şi, în sfârşit, începusem să mă simt foarte bine. Alcoolul şi haşişul erau uşa către altă lume, o lume paralelă unde există doar fericire. Ne împiedicam, cădeam pe jos, râdeam până aveam dureri în burtă, glumeam, ne agăţam de cele mai bogate şi mai ţâfnoase domnişoare. Aveam curajul să ne apropiem chiar şi de pretenţioasele piţipoance ale orăşelului care, pentru un fum de haşiş erau dispuse să le-o tragi toată noaptea. Aşa se şi întâmpla. Umblam pe două cărări până la hotelul „Peciora” unde, în compania unor domnişoare cu trupuri nălucitoare, făceam diverse năstruşnicii. Momente memorabile. Alte dăţi, haşişul mă transforma într-un individ violent şi periculos.

Alături de colegii mei de fabrică, îi băteam cu cruzime pe toţi cei care aveau mutre enervante sau priviri ostile. Ulterior, se formaseră câteva grupări revanşarde care, înarmate până în dinţi cu lanţuri şi bâte, ne provocau la bătălii colective. Pe marginea drumului, chiar în faţa discotecii, se înălţa un nor gros de colb, în interiorul căruia se auzeau răcnete, înjurături şi vâjâit de bâte. Numai poliţia locală reuşea să ne despartă. La secţie ne verificau fizic centimetru cu centimetru, sperând că vor găsi substanţe narcotice, dar., cu băieţii de la fabrică nu era de jucat. Eram foarte şmecheri, dar mai ales precauţi. Ascundeam haşişul în interiorul telefoanelor mobile, lipindu-l cu dibăcie de partea dedesubt a bateriilor. Pentru că nimeni nu depunea plângere, eram eliberaţi la fel de lejer precum fuseserăm reţinuţi. După o perioadă relativ scurtă de linişte, începeau noi şi noi bătălii, din cauza cărora ajungeam iarăşi la secţie şi. aşa la nesfârşit.

Iubirea

„*Fiecare om are destinul său*; *singura regulă este să-l accepte şi să-l urmeze oriunde l-ar duce*”.

Henry Miller

Zilele se împart în bune şi rele. Unele sunt reuşite, altele sunt proaste. În mod paradoxal, eu eram optimistă în ziua proastă pentru că speram că următoarea mă va face fericită, iar în ziua bună. eram tristă. Tristă pentru că se apropia, după cum se întâmplase pe parcursul celor douăzeci şi trei de ani câţi aveam, o nouă zi proastă.

Aproape nimeni nu este mulţumit pe deplin de viaţa sa. Unii sunt prea săraci sau prea singuri, alţii prea trişti. Ei, şi ce dacă mă născusem? Şi ce dacă aveam să mor?! Oricum, venirea în această lume este echivalentă cu plecarea din ea. În Republica Komi, nordica mea patrie, cu cei aproximativ un milion de locuitori, erau mulţi nenorociţi, totuşi eu eram cea mai cca.

Copacii fără frunze nu sunt neapărat şi uscaţi, iar

câinele care latră la tine nu neapărat te va şi muşca. Însă omul însingurat, negreşit, este trist. Eu eram singură şi tristă. Uneori mă căţăram pe gardul înalt din cărămidă albă din faţa casei şi mă uitam îngândurată la trecători. Vedeam foste colege împingând câte un cărucior în care se auzea gângăvit de copil, vedeam băieţi mai mici decât mine, ţinând de mână domnişoare de optsprezece – nouăsprezece ani. Eu aveam tocmai douăzeci şi trei şi nimeni niciodată nu mă luase de mână, nu mă sărutase. Mai toate fetele din jurul meu se măritaseră, numai eu, nu. Când pe strada noastră apărea câte o maşină cu nuntaşi, îmi ziceam plângând: „Uite că se mai căsătoreşte una, iar eu tot singură rămân”. Gândul că băieţii de seama mea şi-au găsit deja perechea, mă îngrozea. Eu cui rămâneam? Cine avea să mă ia de nevastă?

Într-o zi primisem un apel telefonic.

— Alo?

— Salut, Mila, sunt Nadejda, mă recunoşti?

— Sigur că te recunosc, explodasem eu de fericire. Deşi aveam un telefon de ultimă generaţie, nu mă suna nimeni. Poate doar mama uneori.

— Am venit de la Sîktîvkar pentru câteva zile cu logodnicul meu.

— Te măriţi? întrebasem eu amărâtă.

— Da, mă mărit peste câteva luni, îmi strigă ea entuziasmată. Te voi invita neapărat, mâine însă îmi voi sărbători ziua de naştere. Vreau să vii şi tu. Nici nu-ţi închipui cât mi-e dor de tine.

Era incredibil. Prietena mea din aşa-zisul cerc al celor trei pocite îşi amintise de mine. De când plecase la studii la Sîktîvkar, nu mai auzisem nimic de ea.

— Şi mie mi-e dor de tine.

— Mâine la cinci ne întâlnim la pizzeria din colţ. Bine?

— Da, sigur, voi fi acolo.

Am mâncat pizza cu ciuperci şi am băut Baltika 7 până la refuz. Pe la aprinsul lumânărilor, ameţiţi şi gălăgioşi ca un roi de ţânţari, am ieşit din localul bucşit cu lume bine dispusă, pornind, in corpore, spre magazinul de la parterul unei clădiri de apartamente cu cinci etaje, unde am mai luat câte o Baltika rece şi gustoasă. Văzându-i pe ceilalţi cinci petrecăreţi de lângă mine că-şi aruncă cu nonşalanţă sticlele în iarba prăfuită de pe marginea drumului, nu gândisem mult şi o azvârlii şi eu, prefăcându-mă că am uitat de sfaturile scriptomanei de mamă-mea, care mereu îmi zicea că în oraşul nostru trăiesc mai mulţi porci decât oameni şi că ar fi bine să contribui şi eu cumva la educarea lor, că ea singură, prin scrierile sale, nu reuşeşte să facă mare lucru. Dar, de ce să nu fiu şi eu o poarcă, mai ales că aceştia păreau mai fericiţi decât mine?! Ei bine, am aruncat sticla şi, minune, chiar simţii un fel de satisfacţie. Apoi, am râs de un individ dupuros care se tăvălea sub nişte boschete bălmăjind cuvinte de neînţeles. Şi, iar mă simţisem bine. Când însă veni vorba să mergem la discotecă, aproape că îmi pierdusem graiul. Râdeam ca o proastă neştiind ce să răspund. Nu mai fusesem niciodată la discotecă şi-mi era ruşine, ruşine de felul cum arătam. Ce băiat şi-ar irosi timpul cu o fată care are probleme de vedere?! Uite că anume lipsa de încredere în propria-mi persoană mă ţinuse până la acea vârstă în mrejele singurătăţii. Permiţându-i totuşi temerităţii să-mi cucerească fiinţa, spusei tranşant:

— Merg.

— Ehehe, Mila, să vezi cum îţi găsim şi ţie un mire, glumi profetic Nadejda.

— Chiar am nevoie de unul, râsei eu sacadat.

Băieţii din grupul nostru se uitau la mine cu un scepticism disimulat. Acest lucru mă întristase puţin, dar îmi trecuse repede. Dacă tot mergeam pentru întâia oară la discotecă, speram să fie cu noroc. Cine avea să-şi lege

viaţa de a mea, urma să aibă parte de un destin sardanapalic, petrecându-şi restul zilelor numărând bani şi bând coniac de cinci decenii vechime. Averea tatei era unicul meu punct forte care mă mai ţinea în lupta pentru măritiş. Dacă frumuseţe nu e, atunci bani să fie.

Ne aşezarăm în jurul unui gheridon imund, înconjurat de câteva fotolii tari, confecţionate parcă din piatră dură de râu şi ne pusesem pe ascultat muzică. O muzică ieşită ca din gheenă. DJ-ul, ţeapăn ca o statuie din monolit de pe Insula Paştelui, striga în microfon cuvinte ininteligibile, ceea ce mă enerva enorm de mult.

„Dacă ai de zis ceva, atunci fă-o în aşa fel, încât lumea să te înţeleagă”, spusesem iritată în sinea mea.

După ce inhalasem câteva tone de gudron şi nicotină, izvorâte din sutele de ţigări aprinse în jurul meu, îmi spusei decepţionată: „Nu trebuia să vin aici”.

— O Baltika? mă întrebă brusc Nadejda care, de când intrasem în local, nu făcuse decât să se laude cât e de împlinită alături de logodnicul său.

— De ce nu? Poate mă mai înviorez niţel, răspunsei eu tuşind nebuneşte.

În clipa în care pusei paharul la gură, observasem la câţiva paşi de mine, într-un nor gros de fum, un tip pe care cu siguranţă îl cunoşteam. Lângă el, doi bărbaţi ce semănau cu nişte bortani, dădeau din picior şi beau bere din sticlă.

Prinsă într-un troian de amintiri frumoase şi dureroase totodată, nici nu băgasem de seamă când tipul cunoscut se apropiase de mine.

— Salut, Mila! îmi strigă el în ureche. Ce mai faci?

— Cu mine nu te saluţi, colege? întrebă dezolată Nadejda.

— Ehehe, jur că nu te-am recunoscut, se scuză el. Se schimbă vremurile, ne schimbăm şi noi.

Chipul lui Maxim era de o frumuseţe sclipitoare.

Chiar şi mâna-i soioasă şi muncită ce şi-o rezemase de speteaza fotoliului, tot frumoasă îmi părea. Prezenţa sa lângă umărul meu şi felul în care mă întrebase ce mai fac, mă emoţionase până la lacrimi. Cât învăţasem la şcoală nu-mi vorbise niciodată, acum de ce o făcea? Chiar era bucuros să mă revadă?

La sugestia Nadejdei, Maxim îşi invită şi cei doi ortaci cu tot cu gheridon şi fotolii. Anecdotele începură să curgă gârlă, iar noi, fetele, ne prăpădeam de râs.

— Mila, tu cu ce te ocupi în prezent? se interesă brusc băiatul care, în copilărie îmi sucise minţile fără să ştie.

— Cu… cu… habar nu aveam ce să-i răspund. Oare ce părere şi-ar fi făcut despre mine dacă afla că stau toată ziua închisă în casă şi caut pe internet informaţii despre fluturi?

— Îşi caută ursitul! strigă deodată Nadejda.

— Ursitul? accentuă cu mansuetudine Maxim.

— Păi, da, ursitul, grăii eu cu sfiiciune.

— Sper să-l găseşti.

— Până în zori am timp destul.

După câteva ore de pălăvrăgeală şi dans, dacă îl pot numi aşa, pentru că eu nu făcusem decât să sar în sus ca o vrabie şchioapă, Maxim îmi propuse să mă conducă acasă.

— Acuşi e dimineaţă şi încă nu ţi-ai găsit alesul, spuse el în timp ce ne îndreptam pe jos spre casa mea.

Tăcui.

— Ştii, mă tem să nu-ţi par un tip nemanierat, dar vreau să-ţi spun că eşti foarte frumoasă.

„Un om nu prea frumos mereu va crede despre el că nici prea urât nu este”, îmi veni mie un gând. „De ce să nu cred şi eu la fel?”

— Mulţumesc mult.

— După terminarea studiilor m-am gândit nu o singură dată la tine.

— La mine? mă mirasem eu.

— Da, răspunse scurt Maxim, vădit emoţionat. Îşi pungise buzele, apoi şi le întinse ca pe două bucăţi de cauciuc elastic, fără însă să zică ceva.

Mă uitam tainic în ochii săi albaştri şi la fruntea-i boltită, traversată orizontal, de la un capăt la altul, de un rid foarte fin. „Ridul maturităţii”, îmi spusei eu optimistă. Apoi, privirea îmi fusese atrasă şi de pieptu-i proeminent, ca de culturist, ascuns sub un maiou alb-albastru zebrat. Era un băiat chipeş şi puternic, lângă care m-aş fi simţit în siguranţă toată viaţa. Dar el, cum s-ar fi simţit lângă mine?

Îmi spusese că-s frumoasă. Nu mă minţise cumva? Şi dacă mă minţise, atunci ce urmărea el de fapt?

Fără să-şi ceară voie, îndrăzni să mă apuce de mână.

— Ştii ce? mă răstii eu, trăgându-mi mâna înapoi. Unde vrei să ajungi?

— Îmi cer scuze, Mila, nu m-am gândit că vei reacţiona aşa.

În adâncul inimii îmi doream să fiu dusă şi de mână, şi sărutată, dar nu voiam să-i par o fată prea accesibilă. Dacă mă lua drept o fluşturatică?!

Vântul sufla uşor iar părul-i bălai, ca un câmp de iarbă coaptă, se lăsa purtat ba într-o parte, ba în alta.

— Dă-mi voie să te ţin măcar de degetul mic, mă imploră el.

— Nu, nu, nu, spusei eu apăsat.

— Bine, se resemnă el.

La poartă, Maxim stătuse rezemat de un mesteacăn şi mă întrebase felurite lucruri, iar eu, ca o şcolăriţă ascultătoare, i-am răspuns. La despărţire, frumosul din faţa mea se întinse să mă sărute pe obraz, iar eu, speriată rău de tot, o luasem la fugă, trântindu-i satrapic poarta în nas.

De câteva zile nu puteam nici să dorm, nici să mă gândesc la galopada de sâmbătă noaptea. Gafasem şi asta

mă putea costa încă vreo douăzeci şi trei de ani de singurătate. Pusesem capăt unei relaţii care nici nu începuse. Ah, ce greşeală. Dacă îl lăsam să mă ţină de mână şi să mă sărute pe obraz, la sigur ar fi revenit la poarta mea, aşa însă. Ce băiat s-ar mai arăta interesat de o fată ca mine, care se comportă mai dihai ca o gadină?

Ajunsei deja să mă complac în lumea-mi deloc atrăgătoare a singurătăţii. Şi te mai întrebi de ce japiţele se mărită cu cei mai buni băieţi. Ele li se dăruiesc din prima şi le îndeplinesc capriciile cele mai perverse. Eu, însă, nu eram ca dânsele. Aveam unele principii, pe care dacă nu le-aş fi respectat, urma să sufăr, să am procese de conştiinţă. Poate că în ziua de azi nu-i mare lucru să te ţocăi cu un băiat din prima seară sau să te laşi atinsă în zonele cele mai fierbinţi. Totuşi, pentru mine, aceste lucruri aveau o semnificaţie deosebită. Corpul meu nu era pentru oricine, ci pentru un singur bărbat, şi dacă acel bărbat nu era Maxim? Eu aveam demnitate de femeie curată, nu de cârpă atinsă de palmele tuturor bărbaţilor din oraş. Dacă îi păsa de mine, de mult m-ar fi sunat, mai ales că, în timp ce ţopăiam la discotecă, îmi ceruse cu insistenţă numărul. Nu făcuse niciun efort să mă sune, nici să-mi trimită vreun sms. Iluzii.

Meditaţie

„Dacă ştii cât eşti de bogat, înseamnă că nu eşti bogat”. Ferdinand Marcos

Nu-i păcat să şofezi o maşină pe care ai cumpărat-o tu, ci este păcat să şofezi o maşină furată. Nu-i păcat să furi inima unei fete pe care n-o iubeşti, ci este păcat să nu i-o furi, iubind-o. Eram decis.

Privit de îngerii de sus, rugul peste care aruncam crengi uscate de brad, ar fi părut un licurici frumos şi solitar. Flacăra sa se întindea disperată spre cer, ducând cu ea scântei efemere. Era trecut de două noaptea şi afară domnea un semiîntuneric refrigerent. Până şi bătrânul

cedru de vizavi stătea zgribulit.

La acea oră ar fi trebuit să mă găsesc la discotecă sau la hotelul „Peciora” cu vreo piţipoancă. Dar, locul aflării mele era cu totul altul. Stăteam ca un smintit şi ardeam lemne. Nu aveam chef nici să mă distrez, nici să dorm. Voiam să mă gândesc la Mila, dar mai cu seamă la. la averea ei. Dacă nu acţionam tot atunci, un alt sărăntoc cu siguranţă avea să mi-o ia înainte.

Ce noroc că am reîntâlnit-o şi că era încă. singură.

— Hei, Maxim, ce faci? mă pocni în timpane ecoul vocii de tenor a lui Filip.

Îmi aruncasem privirile printre tulpinile groase ale copacilor adormiţi şi îmi văzui fratele pe pragul putregăit al casei.

— Ard lemne, răspunsei impasibil.

— Acuşi vin şi eu.

De când Filip venise în vacanţă, beţiile din casa noastră luară sfârşit. Tata îşi găsise un alt acoperiş sub care să-şi umple burta cu tărie, iar eu beam pe furiş câteva pahare şi mergeam, în cea mai mare tăcere, la culcare.

— M-am pornit la veceu şi când, dintr-odată, văd flăcări. Am crezut că s-a aprins taigaua. Abia peste câteva secunde te-am observat şi pe tine, spuse zâmbind Filip. Ce-i cu tine? De ce nu dormi?

— Dorinţa-mi de a fi bogat poate deveni realitate.

— Serios?

— Da. O mai ţii minte pe Mila, fata aia cu ochii încrucişaţi?

— Desigur.

— Păi, o să mă însor cu ea.

— Serios?!

— Da!

— Te iubeşte?

— Mă va iubi.

— Dar tu o iubeşti?

— Eu, Filipe, nu am iubit pe nimeni niciodată. Eu nu ştiu ce înseamnă iubire.

— Aşadar, vrei s-o faci din interes?!

— Ce contează? Dacă mă bag în familia ei, îţi dai seama de câte avantaje vom beneficia? După ce mă pun pe picioare, te voi ajuta şi pe tine.

— Nu fi naiv. Cum vei trăi alături de o femeie pe care nu o iubeşti?

— Asta nu e o problemă. Facem nunta, îi dăruiesc doi-trei copii şi cu asta basta. Pe urmă, mai vedem noi. Important este să reuşesc să-mi bag şi eu labele în sacul cu bani al familiei sale. În oraş se vorbeşte că ar fi putrezi de bogaţi.

De-ai şti în ce castel locuiesc.

— E doar o himeră, nimic mai mult. Taică-său trebuie să fie un tip foarte vigilent. Până să-i devii ginere, îţi va urmări fiece mişcare. Relaţia dintre un tip sărac, dar frumos, cu o fată bogată, dar urâtă, va trezi multe suspiciuni. Nu crezi?

— Ei şi? Voi juca teatru, că doar mă cunoşti, sunt un actor desăvârşit.

— Te bagi într-un joc extrem de periculos.

— Ştiu, dar nu pot renunţa la ideea de a fi şi eu un om înstărit.

— Fă ce vrei, dar în locul tău, aş căuta o fată de teapa mea. Aspiri la prea mult.

— Toţi avem dreptul la fericire, iar fericirea eu o găsesc numai şi numai în bani.

Primii paşi

„Viaţa este un povârniş. Cât urci, îi priveşti vârful şi te simţi fericit…”

Guy de Maupassant

Dacă vrei ca cineva să nu-ţi fie duşman, fă-ţi-l prieten. Dintr-un duşman feroce, solitudinea îmi devenise

una dintre cele mai apropiate amice. Tratam singurătatea nu ca pe un rezultat al părăsirii mele de către lume, ci ca pe un animal de companie, care mereu tace, care nu cere de mâncare, care se face simţit numai atunci când sunt pesimistă şi deznădăjduită, zvârcolindu-mi-se ba în suflet, ba în cap.

Oamenii sunt foarte pretenţioşi. În mai toată ziua îi vezi protestând, ba împotriva guvernanţilor, ba împotriva discriminării, ba împotriva lor înşişi. Mâine-poimâine îi vom vedea protestând până şi împotriva soarelui pentru că ne oferă prea multă căldură, împotriva lunii pentru că nu este la fel de luminoasă precum becurile electrice, împotriva cutremurelor de pământ care, în loc să ne legene lin de tot, distrug case şi drumuri. Aveam şi eu motive să protestez, să-mi manifest nemulţumirea faţă de soarta-mi mizerabilă, de chipu-mi. Dar nu o făceam. Atâta vreme cât aceste lucruri îmi produceau amărăciune, eu îmi căutasem fericirea în altele. Fluturii, cu bătăile lor inaudibile de aripi, mă vrăjeau, făcându-mă să uit nu doar de metehnele mele, ci şi de Maxim, care nu se mai interesase de mine tocmai de şaptesprezece zile.

„Pasiunile, spre deosebire de oameni, nu dezamăgesc niciodată”, îmi spuneam uneori. „Prin ele ţii piept mâhnirii şi morţii. Prin ele îţi prelungeşti zilele pe pământ”.

— Bună dimineaţa, mamă!

— Mila, de ce nu dormi la această oră? mă întrebă ea, dând furibund din mâini. Încercă să împăturească o foaie şi s-o ascundă, dar nu-i reuşise.

— Ce citeşti?

— Este prea dimineaţă ca să te intereseze asemenea lucruri, îmi replică ea tăios.

— Dar de unde acest buchet aşa mare de flori? Ţi l-a adus tata?

— Caută-ţi de treburile tale, fiico.

Se fâstâcise într-atât, încât faţa i se făcuse ca o rodie.

Cu siguranţă îmi ascundea ceva. În ziua precedentă o surprinsesem aruncând peste gard un alt buchet proaspăt de flori pe care, din câte ţineam minte, nu-l văzusem să somnoleze în niciuna din numeroasele vaze de cristal din casa noastră.

În dimineaţa următoare, plină parcă de gânduri, mama veni în dormitorul meu şi se aşeză pe marginea patului.

— Draga mea, azi am găsit la poartă încă un buchet de flori. Deja este al treilea.

În mintea-mi încă adormită îşi făcuse loc o speranţă mare cât toată ţara mea.

— Vrei să spui că mie mi-au fost aduse?

— Păi, citeşte aceste trei răvaşe şi vei afla.

— Să-nţeleg că tu le-ai citit deja?

— Bineînţeles. Deja nu ştiam ce să cred. Iniţial, gândul m-a dus la vreun eventual cititor de-al meu. Deşi scriu pentru copii, s-o fi găsit şi vreun matur care să-mi admire operele.

Pe prima fiţuică scria scurt: „Te iubesc! Cu drag, Maxim!” Pe a doua: „Te iubesc! Mi-e dor de tine”, iar pe ultima, culeasă acum câteva minute de către mama dintre floricelele sălbatice lăsate tainic la poartă, era imprimată următoarea frază: „Mila, dacă însemn ceva pentru tine, dă-mi te rog măcar un bip. Te iubesc!”

Eram copleşită de emoţii. Pentru o clipă, mă văzui în braţele puternice ale lui Maxim, mă văzui înconjurată de un câmp imens de flori, unde eu şi alesul inimii mele ne spunem cuvinte de amor. Acum că îmi declarase franc că mă iubeşte, eram dispusă să-i dau mâna să mi-o ţină mult, mult de tot, iar obrazul de care nu se atinsese buzele niciunui bărbat – să mi-l sărute cu patimă.

— Sunt iubită de cel mai frumos băiat din Troiţko Peciorsk! Este un miracol, nu-i aşa, mamă?

— Trebuie să-l revăd ca să-mi pot da cu părerea. De

când ai terminat şcoala, am reuşit să şi uit cum arată.

— Chiar din seara în care ne-am întâlnit la discotecă, am citit în ochii săi limpezi ca apele Peciorei, iubire faţă de mine.

— La discotecă? De ce nu mi-ai spus nimic? mă întrebă mama pe un ton mustrător.

— Iartă-mă, însă mi-a fost ruşine să-ţi vorbesc despre o relaţie pasageră.

— Ar trebui să ne faci cunoştinţă cu el cât mai curând.

— De ce atâta grabă? Lasă-ne mai întâi să punem bazele unei prietenii solide.

— Nu, nu. Tu ştii doar că este suficient să văd omul la faţă o singură dată ca să-ţi spun totul despre el. Vreau să aflu dacă este cu adevărat îndrăgostit de tine.

— Mamă, datorită ţie, şi eu pot să citesc oamenii. Maxim, dacă mi-a spus că mă iubeşte, înseamnă că mă iubeşte. Cred în sinceritatea lui.

— Mila, ştiu eu ce vorbesc. Invită-l cât mai curând la noi. O săptămână întreagă, dimineaţă de dimineaţă, mersesem la poartă să-mi iau obişnuitul buchet de flori sălbatice, flori care creşteau pretutindeni în Republica Komi: şi în taiga, şi pe marginea şoselei, şi sub gardul din jurul casei noastre. Pentru că erau culese de Maxim, preţuiam fiece petală mai mult decât sutele de buchete de trandafiri scumpi aduşi de tata tocmai de la Sîktîvkar.

Conştiinţa

„Am întâlnit duşmanul, iar el este noi înşine".

Pogo, înţeleptul din mlaştini

— Orice lucru este demonstrabil în această lume. Mă tem să nu apară în curând matematicieni care să demonstreze că până şi X+Y fac 3Q. Totuşi, nu toate lucrurile demonstrate sunt şi adevărate. Noi, oamenii, suntem nişte fiinţe create în aşa fel, încât să înghiţim uşor atât adevărurile, cât şi aberaţiile. Numai înţelepţii pot să

discearnă adevărul de minciună. Eşti tu suficient de înţeleaptă ca să deosebeşti iubirea de interes? mi se adresă mama într-o zi.

— Mamă, interesul meu este ca Maxim să mă iubească, şi el într-adevăr mă iubeşte.

— Nu te preface că nu ai înţeles întrebarea.

— Cât am fost singură, mă chinuise rău de tot gândul cum să scap de singurătate. Acum când sunt cu el, mă chinuieşte deja gândul cum să-l ţin lângă mine, cum să nu-l pierd. Întrebările tale, într-o relaţie târzie ca a mea, sunt de prisos.

— De acord, însă de când i-ai dat blestematul ăla de bip şi aţi început să vă întâlniţi, nu ţi-a mai dăruit nicio floare.

— Mi-a mai adus patru buchete, dar ce mai contează? El însuşi este floarea visurilor mele. De alta nu am nevoie.

— S-ar putea să nu am dreptate când zic că Maxim nu-i un băiat atât de bun precum pare, dar aşa sunt toate mamele. Îşi fac griji pentru odraslele lor.

— Te înţeleg, mamă.

De fapt, nu o înţelegeam deloc. De ce îmi surveghea fiece mişcare? De ce îmi bănuia iubitul că ar fi interesat de mine doar pentru bani? De ce insista să-l vadă? Nu cumva să mi-l fure?! Maxim era al meu. Numai al meu. Am visat la el de când eram o biată şcolăriţă. Ca să nu se atingă cineva de iubitul meu eram dispusă să-mi asum până şi rolul de străjer. Din câte ţineam minte, mama îl furase pe tata de la cea mai bună prietenă a sa. Acum, după mai bine de două decenii, cine ştie ce planuri urzea în imaginaţia-i misterioasă de scriitoare? Nu cumva era geloasă pe propria sa fiică? Poate că intenţiona să-mi facă relaţia una cu pământul, deoarece ea nu avusese parte de un soţ atât de chipeş ca Maxim?!

Nopţi inumerabile petrecusem gândindu-mă la acest băiat, nopţi în care am vărsat milioane de lacrimi, lacrimi

de iubire neîmpărtăşită. Eu… nu eram frumoasă. Dar oamenii urâţi nu au dreptul oare şi ei la fericire? În faţa ei, a fericirii, toţi suntem egali. Nu? Gândurile astea mă nenoroceau rău de tot. Şi eu, naivă fiind, crezusem că de îndată ce-mi voi găsi perechea, voi avea parte de o viaţă reconfortantă. Dimpotrivă. Când iubeşti pe cineva prea mult, începi, puţin câte puţin, să-i urăşti pe alţii. Eu, în mod absolut inconştient, îmi uram şi îmi bănuiam mama de lucruri pe care cu siguranţă nu mi le-ar fi făcut niciodată. Uram pe oricine lua vorba de Maxim, plasându-l imediat în categoria indivizilor periculoşi care vor să-mi tulbure beatitudinea. Eram stăpânită, temporar probabil, de o gândire rizibilă, din cauza căreia nu lăsam impresie prea bună părinţilor mei. Ei mă crezuseră deja matură şi bună de măritat, însă eu, prin acţiunile mele, le cam spulberasem iluziile. Mă dovedeam a fi o fiică recalcitrantă la orice sfat sau propunere a lor, pentru că, ori de câte ori iniţiau discuţii legate de admirabilul meu iubit, mă certam cu ei până transpiram toată.

Această stare de conflict nu durase prea mult, pentru că, după şase luni de întâlniri zilnice, Maxim mă ceruse de nevastă. Acest lucru ucisese cu desăvârşire sadismul din inima-mi îndrăgostită. Deşi nu-i făcusem încă cunoştinţă cu părinţii şi nici ziua nunţii nu o stabilisem, eu îi consideram pe cei din jurul meu obligaţi să mă numească simplu, dar frumos, doamna Ostrovskaia. Mă comportam ca o femeie deja căsătorită, chiar dacă nu trecusem pe la oficiul de stare civilă şi nici prin faţa altarului.

Într-o după-amiază de ianuarie, cu mult ger şi cu multă zăpadă, Maxim, alături de Artiom Pavlovici, viitorul meu socru, păşiră pentru prima dată în casa părinţilor mei. Venind pe jos tocmai de la izba lor din taigaua amorţită, nasurile celor doi reuşiră să aspire tot frigul de-afară, înroşindu-li-se ca două pătlăgele roşii. Iubitul meu, în pofida condiţiilor meteo nefavorabile, rămânea frumos ca o

orhidee nordică, iar taică-său, un bărbat brahicefal, cu faţă pământie şi ridată, era lipsit de departe de vino-ncoace.

La fel ca mine.

După scurte pupături şi strângeri bărbăteşti de mâini, mama, cu gesturi aproape invizibile, îşi invită ginerele şi cuscrul în camera pentru oaspeţi. Afară începu să ningă măşcat şi dens, fulgii lovindu-se în tăcere de geamurile impasibile ale casei, iar noi, calmi şi optimişti, discutam la gura plină de flăcări a şemineului, despre mine, despre Maxim, despre căsătoria noastră.

Tata nu făcea decât să toarne şampanie în pahare, iar mama, cu întrebări iscoditoare, formulate probabil mai întâi cu multe luni în urmă în mintea ei, absorbea orice răspuns dat de Maxim, comparându-l automat cu cele anterioare. Cu siguranţă spera să depisteze eventuale contradicţii, însă iubitul meu, intuind scopul ascuns al viitoarei soacre, reuşi s-o impresioneze printr-o expunere desăvârşită a ideilor sale. Convingându-se că Maxim nu-i un tip depersonalizat, nici rob al intereselor meschine, mama trecu la formule de adresare ceva mai intime, de genul „dragă, ginere” sau „Max”.

— Şi eşti pregătit pentru viaţa de cuplu, stimabile domn? se adresă ea politicos.

— Conştiinţa îmi spune că da, răspunse ferm Maxim.

— Conştiinţa?

— Păi, da. Am pronunţat cuvântul care constituie obiectul cercetărilor dvs., nu-i aşa?

— De unde ştii? întrebă mirată mama.

— În ultima vreme am citit mai multe cărţi semnate de dvs. şi mi-au plăcut.

— Mulţumesc pentru apreciere, replică ea emoţionată.

— Am remarcat că obişnuiţi să abordaţi subiecte legate de conştiinţă şi anume de Eul moral.

— Da. Scriu despre conştiinţă şi perfecţiune pe

înţelesul celor mici, completă ea cu o voce caldă ca o boare de primăvară. Scopul meu este să prezint copiilor conştiinţa ca pe o cale divină de atingere a perfecţiunii. Totodată interpretez scrierile psihanaliştilor legate de inconştient, pe înţelesul celor mici. Lucrările mele sunt un fel de beletristică ştiinţifică. Ţi-au plăcut?

— Argumentele pe care le oferiţi cititorilor sunt plauzibile şi interesante, însă eu.

— Ceva nu ţi-a plăcut?

— Dimpotrivă.

— Atunci.

— Felul cum scrieţi despre inconştient îmi place, însă, când vine vorba de conştient, de conştiinţă, ajung să cred că ea este calea diabolică de atingere imediată a imperfecţiunii.

— De ce? întrebă intrigată şi încruntată mama.

Până atunci nimeni nu îndrăznise să-i reproşeze ceva în legătură cu scrierile sale, iar acum când Maxim îi spuse cu francheţe că e de altă părere, ea aproape luase foc.

— Conştiinţa, în esenţă, este un lucru rău.

— Spui aberaţii, Maxime! se stropşi ea.

— Haideţi să trecem la alte subiecte, propuse tata pe un ton împăciuitor.

— Aşteaptă puţin să-i explic băiatului ăsta adevărul. Scriu de douăzeci de ani despre aceste lucruri şi am o mulţime de argumente întru susţinerea punctului meu de vedere. Spre deosebire de inconştient şi preconştient, conştientul are un rol benefic asupra psihicului nostru, dar mai cu seamă asupra salvării sufletelor noastre.

— Dvs. aveţi conştiinţă?

— Bineînţeles că am! Tu nu ai?

— Am, dar mă compătimesc atât pe mine, cât şi pe dvs. Doar oamenii care nu sunt înzestraţi cu acest duşman interior, numit conştiinţă, sunt cu adevărat fericiţi.

— De ce?

— Pentru că oamenii cu conştiinţă mereu se întreabă de ce? Oamenii fără conştiinţă însă nu-şi pun asemenea întrebări. Cel ce are conştiinţă îşi analizează faptele, celălalt fără – nu analizează nimic. Totuşi, cu cât este mai dezvoltată conştiinţa omului, cu atât mai grave sunt erorile pe care acesta le face.

Mama îşi puse mâinile în cap de mânie.

— Maxime, reluă ea firul discuţiei. Omul lipsit de conştiinţă este lipsit şi de alte componente abstracte, dar esenţiale, care îl pot apropia de divina perfecţiune.

— Cu toate acestea, perfecţiunea poate fi întâlnită adesea anume la indivizii lipsiţi de conştiinţă.

— Fără argumente, declaraţiile tale suferă de lipsă de credibilitate.

— Vă aduc şi argumente. La Geneza 2:16-17 este scris: „Domnul Dumnezeu a poruncit omului spunând: «Poţi să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci»”. Iar la Geneza 3:5 aflăm că: „…şarpele i-a spus Evei: «…Dumnezeu ştie că în ziua când veţi mânca din el, vi se vor deschide ochii şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscând binele şi răul»”. Binele şi răul sunt părţile constituente ale conştiinţei.

— Conştiinţa este mult mai complexă, şopti captivată şi şocată mama. Nu cumva ai învăţat Biblia pe de rost înainte de a veni la noi?!

— Nu. Adevărul este că după ce v-am citit cărţile, am devenit, dintr-odată, interesat de conştiinţă. A trebuit să compar scrierile dvs. cu cele biblice ca să ajung la o concluzie cât de cât mulţumitoare.

— Şi ai ajuns?

— Desigur! Am ajuns la concluzia că Dumnezeu iubeşte oamenii lipsiţi de conştiinţă. Nu în zadar le-a interzis să mănânce din pomul binelui şi al răului, din pomul conştiinţei. El a voit ca omul să nu posede

conştiinţă, pentru că a ştiut că aceasta, în esenţă, este un lucru rău.

— Vrei să spui că omul, în „reacţie” cu conştiinţa, rezultă o fiară?

— Cam aşa ceva. Ca să-mi continui gândul, vreau să vă prezint şi poziţia lui Iisus Hristos în legătură cu acest lucru: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci împărăţia cerurilor este a celor ca ei”. „A celor ca ei”, asta ştiţi ce va să însemne? Că împărăţia cerurilor nu este destinată exclusiv copiilor, ci şi tuturor celor maturi care, moraliceşte, nu se deosebesc de copii.

Tata se uita încremenit la chipul ninsoriu al lui Maxim, întrebându-se, parcă, ce caută filosoful ăsta în casa mea?! Sorbise câteva înghiţituri de şampanie, după care îl invită pe Artiom Pavlovici afară la o ţigară. Maxim nici nu remarcă dispariţia aproape instantanee a celor doi. El îşi continuă discursul, gesticulând intens, ca preşedintele Venezuelei Hugo Chaves în faţa poporului.

— Copiii, până la o anumită vârstă, nu au conştiinţă.

Totuşi, ei rămân perfecţi, pentru că nu ştiu să mintă, să bârfească, să urască.

— De acord, răspunse cu bonomie mama.

— Dar şi atunci când un micuţ fură de la părinţi câţiva bănuţi ca să-şi cumpere o bomboană, tot perfect rămâne, pentru că în lipsa conştiinţei, el a săvârşit o faptă nicicum condamnabilă. Responsabil de faptele sale poate fi numai individul care se dovedeşte a fi conştient de ceea ce face.

— Să admitem că aşa este.

— Dumnezeu ne vrea copilaşi chiar şi atunci când noi suntem maturi. Ne vrea fără conştiinţă. Pentru că ea, deşi trezeşte în noi regrete, generează şi felurite întrebări. Ce-o fi dacă mă voi culca cu soţia vecinului? Ce-o fi dacă voi spune o minciună? Ce-o fi dacă voi jefui o bancă? De ce să nu-i trag vreo doi pumni tipului care mă calcă pe picior în

autobuz? De ce să nu invidiez omul care este mai avut decât mine? Toate aceste lucruri, petrecute sub oblăduirea conştiinţei, duc omul pe calea imperfecţiunii.

— Vrei să spui că omul care face lucruri rele, dar fără contribuţia conştiinţei, rămâne perfect, iar cel cu contribuţia conştiinţei, devine imperfect?

— Adevărul este că omul în interiorul căruia nu a încolţit conştiinţa, nici nu se gândeşte la lucruri urâte. Omul fără conştiinţă rămâne perfect în acţiunile sale, iar cel cu conştiinţă, deşi cunoaşte binele şi răul, săvârşeşte de obicei răul.

— Păi.

— De Andrei Romanovici Cikatilo, individul care a omorât cel puţin 53 de persoane, aţi auzit?

— Bineînţeles. Cine nu a auzit?

— Toate rapoartele psihiatrice au demonstrat că el mereu a fost conştient de faptele sale. La fel şi celebrul tele-predicator american Jimmy Swaggart, care a propovăduit Evanghelia, culcându-se în acelaşi timp, luni în şir, cu o prostituată. Deşi era un crud inamic al desfrânaţilor şi păcătoşilor, el însuşi era unul dintre ei. Exemple din astea există o sumedenie. Şi, la ce concluzie am ajuns? Că indivizii cu o conştiinţă ultrasensibilă greşesc cel mai mult.

— Aşadar, spunându-mi mie că ai primit un răspuns favorabil din partea conştiinţei tale privind căsătoria cu Mila, ar putea fi o greşeală.

— Sper că nu.

— Ehei! Vezi? Nu crezi în conştiinţă, dar o asculţi ce spune, zise mama pe un ton de om învingător.

— Noi trebuie să luptăm din răsputeri ca să ne eliberăm de povara conştiinţei. Ea ne-a fost dată de şarpe, nu de Dumnezeu.

— Vrei să spui că Dumnezeu nu are conştiinţă?

— Are. Numai că conştiinţa Lui este pură, a noastră

însă este trecută prin mâinile satanei. Diavolul ne-a înzestrat cu ea, nu Dumnezeu.

— Îţi dau un exemplu: mergi pe drum şi te întâlneşti cu o fată fermecătoare care îţi dăruieşte un măr. Puţin mai departe te întâlneşti cu o bătrână hâdă care îţi dăruieşte şi ea un măr identic. Pe care îl vei mânca cu o poftă mai mare? Nu-i aşa că pe primul?

— Ha, desigur.

— La fel se poate spune şi despre conştiinţă. Nu contează cine ne-a dat-o, pentru că ea rămâne mereu aceeaşi. Ea suferă modificări doar în mintea noastră, nu şi în realitate.

— Şi totuşi, conştiinţa nu este un lucru bun, încheie Maxim. Vă voi demonstra acest lucru.

Stăteam tolănită în fotoliu, ca o velă într-un fiord novergian şi mă gândeam la cum ar fi viaţa mea după căsătorie. Maxim se va duce la serviciu, iar eu. Eu. nu eram bună de nimic. Eram specialistă doar în ceea ce ţine de şezutul constant şi inutil acasă. Tata era de vină, pentru că el mă convinsese că pot fi o fată deşteaptă şi fără să învăţ. „Dacă vei avea nevoie de diplomă de studii superioare, îţi voi face rost de una”, îmi promisese odată el pe un ton academic. „Îţi ajunge că ai pierdut unsprezece ani preţioşi, frecventând şcoala. Uite la mine, nu am nici nouă clase terminate, dar trăiesc mai bine decât doctorii habilitaţi. Învaţă să te descurci în viaţă de la oameni alde mine, nu de la nişte rataţi cu titluri universitare”.

În mare parte, avea dreptate. Dar nu acesta era motivul din care el nu mă trimisese la facultate. Suferisem destul de mult la şcoală, unde băieţii, pretinşi a fi sănătoşi fizic, se amuzaseră pe seama mea ani în şir. De când însă am abandonat lumea exterioară, refugiindu-mă benevol în lumea-mi interioară, devenisem de bine, de rău, ceva mai optimistă. Tata remarcă schimbarea în bine şi nu voia să mă nenorocească trimiţându-mă iarăşi în alte colective. Şi,

la ce bun să mai fac carte, de vreme ce părinţii îmi lăsau ca moştenire o avere substanţială? Nu-mi rămânea decât să însuşesc arta de a administra corect şi eficient colosalul patrimoniu. Atât. Iar cel mai bun profesor de management care ar fi fost dispus să-şi investească timpul întru instruirea mea, era însuşi tata.

— Hei, Mila, revino printre noi! strigă mama cu o voce ca de filomelă. Te plictisesc subiectele despre conştiinţă?

— Dimpotrivă, îmi plac, dar acum am căzut pradă altor preocupări.

— Am putea şti şi noi care sunt acestea?

— Da. Vreau să stabilim odată ziua nunţii, pentru că, dacă nu mă înşel, de asta ne-am adunat aici, nu?

— Bucură-te de faptul că mai eşti fată mare, pentru că această etapă a vieţii este ireversibilă. Obligaţiile unei femei căsătorite nu sunt dintre cele mai uşoare. Nu-ţi vei mai permite să leneveşti până la amiază în pat, pentru că s-ar putea ca Maxim să moară de inaniţie.

— Fiţi pe pace, spuse cu o voce momitoare Maxim. În ziua de azi, trezirea dis-de-dimineaţă şi pusul mesei au devenit nişte obiceiuri desuete printre doamne. E timpul ca femeia şi bărbatul să facă treburile casnice împreună.

— Crezi în ceea ce spui? întrebă mama trepidând de satisfacţie.

— De ce nu?

— Mă gândeam să oficiem căsătoria în martie, spuse în veliglas tata.

— De ce atâta grabă? se împotrivi Artiom Pavlovici. De ce să nu aşteptăm nopţile albe? continuă el dând peste cap o cupă de şampanie, a treisprezecea la număr.

Văzând că nimeni nu se grăbeşte să-i dea un răspuns, scoase un râgâit reverberant şi zise încet:

— De fapt, ar fi mai bine să lăsăm tinerii să decidă singuri, ce spuneţi?

Căi greşite

„În această lume există doar două tragedii. Una e să nu obţină ceea ce vrea omul, şi alta este să obţină”. Oscar Wilde

Iubirea, acest virus aducător de fericire, dar şi de amărăciune, din câte am remarcat, este de mai multe feluri: iubirea de oameni, iubirea de bani. Dacă iubirea faţă de o femeie sau faţă de un bărbat este finită, atunci iubirea de bani rămâne fixă şi eternă în inima omului. A iubi banii nu înseamnă a-i şi avea. Cu cât mai puţini ai, cu atât mai mult îi iubeşti.

Muşamalizându-mi adevăratele intenţii, am reuşit să câştig încrederea celor mai bogaţi şi mai suspicioşi indivizi pe care îi cunoscusem vreodată: Aliona şi Ivan Tarasov, părinţii Milei. Ca să-mi ating scopul, citisem toate cărţile viitoarei mele soacre care, preocupată mai mult de creaţia sa decât de orice pe lumea asta, putea fi cucerită şi măgulită cu un simplu: „Mi-a plăcut”. Pe domnul Ivan, bărbat borţos şi puternic, cu faţa cernită, ca un disc solar în plină eclipsă, mi-l făcusem prieten şi mai simplu – îi zisesem „tată” de cum îl văzusem în ochi. Atât unul, cât şi celălalt, îmi aruncară ocheade inimitabile, spunându-şi probabil în sinea lor: „Măi, să fie! Avem un ginere ideal!”. În caz de necesitate extremă, ca să par inegalabil şi cast, escamotam întreaga-mi fiinţă în dosul unei măşti corespunzătoare, creată de imaginaţia mea anume pentru a-i induce în eroare pe toţi cu care aveam de-a face. Eram un tânăr arătos şi prefăcut, de care părinţii Milei se ataşaseră ca de propriul lor fiu.

Totul decurgea conform planului.

Eram un tip iremediabil.

Extenuantele săptămâni în care urzisem schimbarea radicală a cursului vieţii mele, nu fuseseră zadarnice. La început roadele se dovediră a fi mici şi insignifiante, dar nu disperam, pentru că, neîndoios, urmau roadele mari, cele

la care visasem de multă vreme: bani şi maşini de lux.

Cu două săptămâni înainte de căsătorie, tatăl Milei mă invită în unul din cele trei garaje ale sale din preajma casei şi, scoţând un zâmbet misterios, spuse scurt:

— Vezi acest scuter, ginere? Ţi-l dăruiesc.

Îi acceptasem darul fără să stau pe gânduri. De vreme ce omul îţi dă ceva fără să-i fi cerut, de ce să nu primeşti?

Zilele, adunate toate în clepsidra timpului, se scurgeau repede şi ireversibil, iar ceasul nunţii venea şi el în întâmpinarea mea ca un cal în galop. Gândul că foarte curând îmi voi lega viaţa de o persoană pe care în adâncul inimii nu o iubeam, mă înfiora, mă făcea să transpir. În aceeaşi măsură mă tulburau şi discuţiile tainice purtate zilnic cu Ivan Tarasov. El încerca să-mi vorbească despre lucruri pesemne nici de el înţelese, lăsându-mă parcă intenţionat să le tălmăcesc sensurile de unul singur. Cu cât îl cunoşteam mai bine, cu atât mai des mă întrebam cine este acest individ şi ce anume doreşte de la mine? Avalanşa sufocantă de enunţuri incomprehensibile cu care îmi punea mintea la încercare, nu era deloc întâmplătoare. Ţinea cu tot dinadinsul să afle opinia mea despre viaţă şi moarte, despre opulenţă şi sărăcie.

Într-o după-amiază de miercuri, cu patruzeci şi opt de ore înainte de ceremonia propriu-zisă de unire definitivă a destinului meu de cel al Milei, Ivan Tarasov îmi făcu o vizită neanunţată. Eu tocmai îmi îmbrăcasem costumul negru de mire cumpărat recent dintr-un magazin dărăpănat din inima Troiţko Peciorskului şi umblam ţanţoş, ca un cocoş tânăr şi vânjos, prin faţa izbei. Filip plecase cu câteva jumătăţi de oră în urmă la pescuit şi-i aşteptam cu impacienţă reîntoarcerea. Cine era să-mi spună cum îmi şede, dacă nu el? Tata, de bucurie că-şi însoară fiul cu o bogătană, nu se mai oprea din consumat votcă.

— Arăţi bine, ginere, exclamă Tarasov cu gura până

la urechi.

— Mulţumesc!

— De cum te-am văzut, am înţeles că vom face o echipă bună.

— Ce ai în vedere, tată?

Când îl numeam tată, vocea-i de gheaţă groenlandeză i se topea, făcându-l să scoată, fără să-şi dea seama, scurte acorduri de femeie flatată.

— Vreau să discutăm despre afaceri.

— Afaceri? Cu mine? mă prefăcusem eu mirat. De multă vreme aşteptasem acest moment.

— Am decis să vin aici în taiga ca să fim cât mai departe de urechile lumii, pentru că este vorba de o discuţie confidenţială. Înţelegi? îşi coborî el vocea într-o şoaptă rece.

— Da, înţeleg, îi răspunsei eu pe acelaşi ton.

— Eşti un bărbat talentat, iar acest lucru te poate face foarte bogat.

— Vorbeşti serios?

— Da. Ai tăi sunt acasă?

— Tata doarme, iar Filip e la râu.

— E riscant să vorbim despre afaceri aici, în pragul casei. Poate că şi ea are urechi, glăsui el încetişor, schiţând un rânjet de bandit ieşit la pensie. Haidem în pădure. Acolo la sigur nu ne va auzi nimeni.

După câteva duzini de secunde de mers şi de tăcere, el continuă:

— De mai multă vreme mă confrunt cu nobilul gând de a te invita în echipa mea. Dar ştii cum e, mai întâi a fost nevoie de timp ca să ne cunoaştem mai bine, apoi să punem la punct detaliile legate de nuntă.

— Da, tată, aşa este, îi dădusem dreptate.

— Acum că te cunosc şi că m-am convins cât de bun eşti, ar fi un mare păcat să te las în afara echipei mele.

De emoţii, chipu-mi se grăbi să ia culoarea unei fragi

coapte.

— Acum ascultă-mă cu atenţie. Nimeni, absolut nimeni, nu trebuie să afle despre discuţia noastră, mă înţelegi? Iar Mila şi soţie-mea, în genere, nu trebuie să ştie că eu am fost aici.

— Bine.

— Nu vreau să te sperii, continuă el pironindu-mă cu privirea-i încordată, însă cine intră în posesia acestor secrete este obligat să tacă. Dacă le răspândeşte, moare. Şi, mai mult de atât, oricine nu face parte din grupul meu, dar cunoaşte aceste lucruri, negreşit trebuie lichidat.

Capul, cu tot cu creier, începu să mi se-nvârtă vijelios, iar mâinile-mi flasci, căutau disperate în jur un punct de sprijin ca să prevină cumva căderea iminentă şi definitivă a trupului meu. Ceea ce auzeam părea incredibil.

— Tată, tată, chiţcăii eu, te rog nu-mi spune nimic. Cred că încă nu am pregătirea necesară ca să-ţi ascult secretele.

— De ce nu? E vorba de afaceri, fiule!

— N-am niciun chef să mă bag în aşa afaceri.

— Maxim, preferi să trăieşti în sărăcie? mă întrebă el cu fermitate. Căsătorindu-te cu fiica mea, nu visa s-o duci bine fără să munceşti. Viaţa e o luptă continuă, dragă ginere! Nu ucizi, eşti ucis. Foarte multă lume este indignată pe soartă că nu le oferă nicio şansă. Ţie ţi-a oferit una, iar tu dai cu piciorul în ea. Ai posibilitatea să câştigi şi cinci mii de dolari pe noapte.

— Cinci mii?!

Această cifră, din punctul meu de vedere, astronomică, avusese un efect revigorator asupra mea.

— Când eram de vârsta ta, am fost pus în situaţia de a alege între sărăcie şi bogăţie. Fără să ezit, am optat pentru a doua variantă. Numai bărbaţii astuţioşi şi curajoşi devin înstăriţi, ceilalţi, nu. Ce fel de bărbat eşti tu? Vrei să fii bogat?

— Da.

— Uite cum facem. Îţi dau un avans de trei mii de dolari.

— Pentru ce?

— Pentru munca pe care o vei face imediat după căsătorie.

— Dar ce trebuie să fac?

— Mai întâi spune-mi dacă primeşti banii? Dacă ţi se par puţini, îţi mai dau o mie pe deasupra.

O mâlcisem. Visul meu părea să se-mplinească. Cele patru mii de dolari, ispititoare şi tulburătoare în aceeaşi măsură, oferite cu mână largă de burduhănosul de socru-meu, pentru un sărăntoc alde mine constituiau o avere imensă.

— Accepţi, dragă ginere, ori să caut pe altcineva? mă presă Tarasov.

— Fie ce-o fi! Dă-mi-i încoace! replicasem spulberat şi aproape epuizat.

— Bravo! Din acest moment nu mai poţi da înapoi.

— Adică?

— Vei munci pentru noi.

— Cine noi?

— Pentru oamenii care te vor plăti şi te vor proteja totodată. Dacă vei înregistra performanţe deosebite, îi vei cunoaşte şi pe dânşii.

— Dar dacă nu?

— Poţi mânui o armă? se interesă el ignorându-mi mojiceşte întrebarea. Dacă nu poţi, te vom învăţa noi.

— Bineînţeles că pot. Doar am făcut armata!

— Perfect.

— Împotriva cui va trebui să folosesc arma? întrebasem cu o dezinvoltură de moment.

— Avem o listă neagră pe care ţi-o vom pune la dispoziţie la momentul oportun.

— Ce fel de oameni sunt în acea listă?

— Ha, rânji el amuzat. E vorba de oameni care refuză să plătească taxa de protecţie şi nu numai. Dar, fii pe pace. Te vei ocupa şi de multe alte lucruri, care nu vor necesita neapărat folosirea armei.

Ivan Tarasov vorbea, însă urechile-mi, surmenate să tot asculte informaţii despre activităţile bestiale pe care urma să le întreprind, se lăsară pradă unei surzenii fără de sfârşit. Nu mai auzeam nimic. Mâna dreaptă, pe care o ţineam adânc îngropată în buzunarul hainei nou-nouţe, mângâia alene zecile de bancnote câştigate uşor şi necinstit, fără să le simtă.

„Ce faci, Maxime?”, auzii o bizară voce interioară.

Un noian de gânduri mâhnicioase îmi atacă sufletul, devorându-mi-l cu ferocitate. Ca să înţeleg dacă acea stare de letargie este reală sau o închipuire efemeră, îmi ridicasem privirile grele spre înălţimi, lăsându-mi pupilele să se contopească cu albastrul imaculat al cerului. Dar, remarcasem că cerul nu era cer, iar albastrul nu era albastru. Nu vedeam decât un enorm câmp aerian alcătuit din corpuri umane moarte, din care ploua cu sânge. Picăturile irmizii, dense şi reci, supuse unei căderi impetuoase, îmi astupară orice orificiu. Mă sufocam şi muream lent.

— Vom relua discuţiile pe această temă după nuntă, bine, dragă ginere?

— Ce? Ce? întrebasem în urma unui efort considerabil de evadare de pe câmpul imaterial de luptă, unde DA ŞI NU, aprig porniţi unul împotriva celuilalt, se războiau de zor.

— Îţi voi oferi mai multe detalii despre activităţile noastre altă dată, îmi răspunse el scăpând involuntar câteva gesturi furibunde. De azi înainte, fii atent cu cine vorbeşti şi ce vorbeşti. Ne-am înţeles? Îmi zâmbi bănuitor, ca unui idiot incapabil să-şi ţină limba după dinţi, apoi se întoarse şi, cu mers de cal castrat, se îndepărtă de mine,

până se topise printre brazi.

Îl cunoscusem pe adevăratul Ivan Tarasov. El însă, încă nu mă cunoscuse. Spera să mă transforme într-un asasin care să se ocupe de treburile murdare ale unei grupări criminale de care, spre marea mea surprindere, nu auzisem niciodată. Era greu de acceptat o asemenea ofertă, dar neacceptarea ei era şi mai dificilă. De vreme ce încă din start mă avertizase să nu pretind la averea sa, mă vedeam silit să dau din coate ca să acumulez propriile surse financiare, mai ales că mi se ivise o asemenea oportunitate. Ivan Tarasov nu ştia cu cine are de-a face. Habar nu avea pe cine primise în familia sa. Voia să mă facă asasin, dar el nu ştia că eu deja eram. Teoretic. De milioane de ori îmi imaginasem cum ucid bogătaşii, luându-le apoi avuţia. Îl văzui şi pe Tarasov mort, ucis de propriile-mi mâini. Probabil că eram un fantast incurabil, totuşi, pentru bani mulţi puteam transforma, cu o simplă apăsare pe trăgaci, toate acţiunile fantastice din mintea mea într-o sumbră realitate. Doar prima încercare ar fi fost mai grea.

Pe Ivan Tarasov îl cunoşteam de om cinstit, bogat şi notoriu, nicicum de membru al vreunei bande de criminali. Este uimitor faptul că se îmbogăţise peste noapte din nimic. De ce uimitor? Pentru că oficial el era conţopist în primăria locală, în realitate însă, în spatele acestei funcţii publice, se ocupa de cu totul alte trebuşoare, trebuşoare de care nici propria-i familie nu ştia.

Într-un orăşel ca al nostru, unde zvonurile se răspândeau cu viteza luminii, ai fi crezut că nu există secrete. Ele însă, existau. La urechile gloatei ajungeau numai informaţii futile, de genul Andrei Râbakov şi-a înşelat soţia cu fiica cea mai mică a viceprimarului sau Lena Maximovna i-a tras o bâtă în cap soţului. Informaţiile legate de bani, de asasinate, rămâneau captive în cadrul unui cerc îngust de indivizi printre care, de câteva ore, mă

număram şi eu.

Uneori este periculos să cunoşti secretele altora. Este atât de periculos, încât ajungi să regreţi că ai urechi sau ochi care, fără acordul tău, ascultă, respectiv, se uită la lucruri nepermise. Spun asta referindu-mă la fratele meu Filip.

— Am auzit totul, mă anunţă acesta după o lungă, foarte lungă tăcere.

În loc să-i fac plăcerea de a-l întreba ce a auzit, eu continuasem să curăţ de solzi ultimii peştişori rămaşi în cratiţă. Simţeam însă cum tot sângele din corp mi se urca, ca un ascensor, în cap, înroşindu-mi nu doar fălcile, nasul, ochii şi fruntea, ci şi firele de păr.

— Ce ai de gând să faci, frate? continuă el pe un ton dojenitor. Te vei apuca de ucis?

— Te asigur că nici cu toţi banii din lume, cu atât mai puţin cu cele patru mii de dolari primite de la Tarasov, nu vei reuşi să cumperi liniştea pe care sărăcia noastră, dar mai ales taigaua, ni le-a oferit până acum pe gratis. Ai intrat într-o familie nepotrivită, iar pasul pe care l-ai făcut astăzi, te va costa, neîndoios, fericirea.

— Cum ai auzit? Ce căutai acolo? îl atacasem cu o voce glacială.

— Veneam de la pescuit când, dintr-odată, aud vorbă în preajmă. Am decis să văd cine-i, aşa că m-am furişat până într-acolo. Mi-aş fi continuat drumul dacă ştiam că eşti tu cu Tarasov. Dar, fii pe pace. Jur să nu spun nimănui că v-am surprins în taiga discutând despre… ştii tu ce.

— Termină, Filip.

— Îmi pare rău, frate, dar dacă nu înapoiezi banii ticălosului ăla îmbuibat şi dacă nu-mi promiţi că renunţi definitiv la intenţiile tale de a „conlucra” cu dânsul, nu vin la nunta ta.

— Ai de gând să mă abandonezi în cel mai important moment al existenţei mele? Splendid!

— O fac pentru binele tău!

— Ha, ce ştii tu., şi la urma urmei, ce-ţi pasă ţie cu ce mă voi ocupa de azi înainte?

— Nu-i suficient că-ţi baţi joc de Mila minţind-o că o iubeşti.

— E treaba mea dacă o iubesc ori nu!

— Degradezi, Maxime, şi îmi pare nespus de rău.

— Taci din gură, mucosule! urlasem eu, aplicându-i „frăţeşte" un pumn în figură. Să nu te mai aud. Ţâşnisem din casă ca un vârtej, lăsându-mi în urmă unicul frate cu gura plină de sânge şi cu ochii înecaţi în lacrimi. Era pentru prima dată când ridicasem mâna împotriva lui. Era suficient de puternic ca să-mi întoarcă şi el un pumn, dar nu o făcuse. Luasem scuterul între picioare şi pornisem în trombă spre oraş. Ca să-mi potolesc furia, trebuia să beau cel puţin o sticlă de votcă. Zis şi făcut. Spre seară, după încheierea zilei de muncă, Constantin şi Eugeniu, vechi colegi de serviciu, mi se alăturară. Nu-i văzusem de mai bine de o săptămână şi, sincer să fiu, chiar mi se făcuse dor de dânşii. Eram beat criţă şi simţeam o necesitate ucigătoare de a sta de vorbă cu cineva. Limba-mi, slobodă ca o vacă pe imaş, începu să articuleze cuvinte permise şi nepermise. Fără să-mi dau seama, povestisem tot ce ştiam despre Tarasov, despre banii pe care acesta mi i-a dat, despre oferta lui.

În localul semipustiu se găsea şi un tip înalt bine îmbrăcat. Avea o faţă negricioasă, ochii lăsaţi în jos şi mustaţă ca a lui Hitler. Pe gheridonul albastru din faţa sa zăcea un uriaş pahar de suc, iar alături – un telefon mobil. Prezenţa lui mă cam puse pe gânduri, dar nu pentru mult timp, pentru că în calitate de ginere al lui Ivan Tarasov, nimeni nu ar fi îndrăznit să se ia de mine.

Dimineaţa mă trezisem cu o durere de cap insuportabilă. Încercasem să-mi amintesc cum am ajuns acasă, dar inutil. Era o sarcină prea grea pentru un creier

amorţit de tăria votcii. Aruncasem o privire sumară prin ogrăjoara înconjurată de gardul scund din nuiele împletite, poate dau de indispensabilul meu scuter. Nimic. Abia pe la amiază îl descoperisem zăcând într-un şanţ de pe marginea şoselei. Tot atunci îmi telefonă Sonia, sora mai mică a lui Eugeniu, care, plângând, mă anunţase că fratele său a fost găsit înecat în Peciora. La câteva sute de picioare spre nord, tot pe malul râului, fusese depistat şi cadavrul lui Constantin.

Cerul cu tot cu soare, cu lună, cu stele se prăbuşise peste mine.

— Cum? E cu neputinţă! strigasem disperat. Aseară erau vii! Am vorbit, am băut, am zâmbit. Cine a făcut-o?

— Nu ştiu. O ipoteză neoficială a poliţiştilor este că ei ar fi încercat să se scalde, dar. Pa, trebuie să închid, mă anunţă ea scâncind.

Brusc îmi apăruse în minte imaginea tipului din local care mă urmărise toată seara. Aveam ce să le povestesc anchetatorilor. Dar, ceva mai târziu, înainte să vină oamenii legii, mă vizitase altcineva. Dintr-un Opel Frontera de culoare închisă, parcat chiar în faţa portiţei noastre, coborî un bărbat solid, cu ochii lăsaţi în jos şi cu mustaţă ca a lui Hitler.

— Maxim! strigă el.

Îmi dădusem seama al cui trimis este. Fără să şovăi, îi ieşisem în întâmpinare.

— Ce doriţi, domnule?

— Avem ceva de discutat. Fii bun şi urcă în maşină. Decis să nu-l epuizez cu întrebări suplimentare, cine e, din partea cui vine, urcasem cu pas de apaş în Frontera sa îmbâcsită cu fum de trabuc.

— Ca să faci treabă bună, trebuie să fii cât mai rău. M-ai înţeles? întrebă el pe un ton autoritar.

— Da, spusei umil ca un copil fără apărare.

— Ca să fii înţelept, nu trebuie să fii prost. M-ai

înţeles?

— Da.

— Ca să nu vorbeşti mult, trebuie să deschizi gura cât mai rar. Ţi-e clar?

— Da.

— De azi înainte să fii atent cu cine vorbeşti, dar mai ales ce vorbeşti. Altă dată s-ar putea să nu fim la fel de indulgenţi.

— Bine.

— Acum vreau să ştiu dacă mai cunoaşte cineva taina noastră?!

— Păi.

— Ascunderea adevărului de noi echivalează cu minciuna, mă avertiză el.

Pentru că intraseră în posesia secretului, Constantin şi Eugeniu plătiseră cu viaţa. Oare ce soartă îl aştepta pe

Filip?

— Maxim, aştept răspunsul tău.

— Ei, bine. Fratele meu mai ştie, dar a promis să nu sufle nimănui o vorbă.

— Eşti un tip foarte periculos. Nu te juca cu focul.

— Dar, nu i-am zis eu. El însuşi a tras cu urechea la discuţia mea cu Tarasov.

— Situaţia este foarte gravă.

— În ce sens?

— Într-o oră vei primi instrucţiuni cum să procedezi.

— Cum să procedez?! Ce vrei să spui?

— Urechile duşmanului trebuie trimise la culcare.

— Ce înseamnă asta? Faci aluzie la fratele meu?

— Bravo. Te-ai prins.

— De ce dramatizaţi lucrurile? Fratele meu nu prezintă niciun pericol pentru gruparea voastră. noastră.

— În caz de nesupunere, vei suporta consecinţele.

— Cum adică?

— Nu glumesc.

— Socrul meu nu va admite să mi se întâmple nimic grav mie sau membrilor familiei mele.

— Tarasov te-a recrutat, iar noi vom avea grijă să te facem cât mai eficient. Ţine bine minte: tu eşti ucenicul meu.

— Bine.

— Limbuţii alde tine trăiesc puţin. Fii atent când deschizi gura.

— Să-ţi iau avertismentele ca pe o primă lecţie?

— Întocmai. Avem nevoie de oameni care vor să muncească, nu să trăncănească. La revedere!

Rămas singur, începui să păşesc alene prin trifoiştea din faţa casei, dând prilej numeroaselor gângănii fitofage să mi se urce pe picioarele goale şi obosite. După cum mi se înfăţişau lucrurile, pierderea propriei linişti, în corespundere cu avertismentele lui Filip, era o certitudine. În schimb, aveam să câştig bani, bani care să-mi asigure un alt fel de linişte. Banii te fac să zâmbeşti chiar şi atunci când nu ai un motiv precis. O ştiam din proprie experienţă. Discuţia cu Hitler însă, atrăsese asupra mea o stare de angoasă, care nici cu un milion de dolari nu m-ar fi abandonat. Fratele meu era în pericol şi numai din cauza mea, sau poate nu. Poate din cauza lui însuşi. Nu trebuia să tragă cu urechea. Indiferent de gravitatea situaţiei, intervenţia lui Tarasov întru absolvirea lui Filip de pedeapsă era sigură. Ce vină avea frăţiorul meu că fusese martor involuntar la o conversaţie secretă? Mare lucru! Se mai întâmplă.

Moralmente, eram abătut şi pustiit. Aveam un suflet găunos, dar până atunci nu-mi dădusem seama de acest lucru.

Căsătoria

„Te voi iubi o veşnicie şi încă o zi…”

Shakespeare

Când iubeşti şi eşti iubită, uiţi de toate, dar când te

mai şi măriţi. De fericire şi emoţii, colţurile buzelor îmi înţepeniră undeva în regiunea urechilor, încăpăţânându-se să revină la locul lor de odinioară.

Sala de ceremonii, decorată cu sute de baloane policrome şi cu kilometrice panglici argintii, te ducea cu gândul la un impresionant bal împărătesc. Se anunţa o serbare pantagruelică cu mese lungi cât Munţii Cordilieri. Bucătarii energici şi infatigabili, avură grijă să prepare atâtea bucate, încât să satisfacă capriciile burţilor a cel puţin o mie de gastrolatri.

Invitaţii veneau în valuri, aducând cu ei buchete manine de flori, cadouri scumpe, de la laptopuri, aragazuri, garnituri de mobilă, până la brăţări, coliere şi brocarturi. Cel mai mult însă, mă impresionase micul cadou de formă dreptunghiulară oferit de dulcea mea prietenă Nadejda care, nu era decât o minunată carte de lepidopterologie, scrisă de Maxim Uscov. Ea nu uitase de hobby-ul meu, unicul, de fapt, prin care simţeam că respir, că trăiesc.

Fluturii constituiau principala mea slăbiciune. Mă fascinau toţi, indiferent că era vorba de fluturele-cerului sau de coada-rândunicii. La fel de mult speram să mă vrăjească şi lucrarea lui Uscov.

Gesturile afabile şi urările de bine ale invitaţilor mă copleşiseră atât pe mine, cât şi pe cavalerul din dreapta mea care, în acea mare de lume, sclipea ca un astru, fermecând privirile tuturor doamnelor şi domnişoarelor. Exceptând rânjetele sardonice ale câtorva tipe îmbrăcate sumar, care în mod vădit se întrebau în sinea lor ce caută frumosul ăsta lângă mine, toţi exprimau o nedisimulată bucurie că asistă la unirea oficială a destinelor noastre.

La momentul potrivit, ca să-şi uimească invitaţii, dar mai cu seamă pe Maxim, tata îşi băgă mâna în buzunarul cu gură ameninţător de largă de la pantaloni şi scoase două chei lucitoare.

— Una este de la un apartament procurat recent în

centrul Sîktîvkarului, iar alta de la RAV 4-ul nou-nouţ din garaj. Sunt ale voastre, dragii mei copii.

Spre dimineaţă, joviali şi cheflii, invitaţii plecară, rând pe rând, pe la casele lor, iar noi, cei rămaşi, începusem să evaluăm atât profiturile financiare, cât şi cele materiale. În loc să ne dea o mână de ajutor, Artiom Pavlovici stătea prăvălit cu faţa peste masa încă doldora de bucate, şi bălmăjea lungi fraze incomprehensibile. La intervale scurte şi precise de timp, se ridica ca să-şi umezească sistemul digestiv cu câte un pahar de votcă, după care, cu o mină serioasă, â la Schwarzenegger, reîncepea să monologheze cu gura lipită de marginile farfuriilor.

— Acum pot sta liniştit, grăi satisfăcut tata. De-oi fi plecat cu treburi de afaceri sau în viligiatură, tu şi *maică-ta veţi rămâne pe mâini bune*. *Maxim va avea grijă să vă ducă cu maşina oriunde veţi dori*.

— Da, tată, se grăbi să-i dea dreptate Maxim. Le voi sta la dispoziţie oricând.

Fusesem vrăjită peste măsură de receptivitatea surprinzătoare a zecilor de amici ai părinţilor mei, pe care, deşi nu-i cunoşteam prea bine, dădură frâu liber dărniciei, supunându-mă unui bombardament rafinat cu daruri dintre cele mai scumpe. Trăiam, probabil, cea mai frumoasă zi din viaţa mea. Nu pot afirma acelaşi lucru şi despre Maxim, care nu fusese onorat decât cu prezenţa a trei persoane modeste şi paralizate parcă de opulenţa şi mondenitatea din jurul lor. Stăteau imobile la un capăt de masă, sfiindu-se până şi să se atingă de bucate. Spre deosebire de Filip şi de mătuşa sa din partea mamei, care sufereau în mod pregnant de un violent complex de inferioritate, Artiom Pavlovici se avântă într-o competiţie individuală de golire a sticlelor, procurând astfel o doză cred eu, prea mare de curaj şi îndrăzneală, dându-se, ai fi zis incidental, în spectacol. Ba se târa pe podele ca un

vierme amărât, încercând să demonstreze te miri ce tehnică de dans, ba zbiera sacadat, ştirbind parţial din farmecul atmosferei sărbătoreşti. Dar, trecând cu vederea manifestările bădărăneşti ale socrului meu, feeria acelei nopţi avea să domnească peste memoria celor câteva sute de invitaţi încă multă vreme de atunci încolo.

La un moment dat, când încă nu-mi isprăvisem sublimul periplu în jurul grandiosului eveniment epuizat cu puţin timp în urmă, auzii o voce răguşită de bărbat, strigând din fundul rărunchilor ceva ce urechile mele, colonizate încă cu magnifice combinaţii de note muzicale, nu reuşiră să înţeleagă. În plin vacarm matinal, mă ridicasem din fotoliu şi pornii instinctiv în direcţia în care cu câteva clipe mai devreme alergară Maxim şi câţiva colegi de muncă nedespărţiţi ai tatei. Într-un colţ de veceu, înghemuit ca un arici speriat, fu descoperit agreabilul frate al soţului meu, Filip. Stătea liniştit încât ai fi zis că doarme, dar… nu dormea. Îşi ţinea ochii larg deschişi, implorând parcă ajutor. Maxim încercă să-l ridice însă corpul blândului meu cumnat nu manifesta nici cel mai mic semn de viaţă. După câteva minute de efort zadarnic şi urlete cu efect biciuitor, Maxim se lăsă pradă unui bizar gând de resemnare.

Degradarea

„În ziua de azi toţi bărbaţii căsătoriţi trăiesc ca nişte burlaci şi toţi burlacii ca nişte oameni însuraţi”.

Oscar Wilde

…Trei ani mai târziu…

Într-o noapte rece de octombrie, cu un cer încărcat de milioane de ochişori veghetori, fui trimis într-o misiune banală de colectare de finanţe în orăşelul Vuktâl. Urma să mă întâlnesc, la ore diferite, cu câţiva agenţi economici care, din varii motive, întârziaseră cu plata impusă de superiorii mei. Deşi lucram de o bună bucată de timp pentru aceştia, continuam să ocup o treaptă ierarhică

suficient de inferioară ca să nu am acces la întrunirile secrete ale acestora. Nici nu-i cunoşteam măcar. Unicii oameni de legătură din organizaţie erau Hitler şi Ivan Tarasov, cu acesta din urmă însă, din ziua recrutării mele, discutasem cam rar despre activităţile noastre. Uneori, îmi încolţeau în minte bănuieli precum că şeful suprem al bandei ar fi altcineva decât secretosul de Tarasov însă, din lipsă de dovezi concludente, tăceam şi speram la o zi în care în creierul meu va apărea vreo idee revelatoare, eclatantă, care să izgonească definitiv semnele de întrebare ce mă năvăleau constant.

Din ziua nunţii, de când îmi pierdusem fratele, devenisem un alt om – un om nou, dominat până în măduva oaselor de un diabolic spirit de vendetă, de un gând ce mă forţa continuu să dau start unei serii de omucideri printre oamenii din jurul lui Tarasov, în speranţa că printre cei măcelăriţi se va nimeri şi asasinul care l-a asfixiat pe Filip. Legiştii, nişte moşneguţi corupţi şi mincinoşi, declaraseră că moartea sa survenise în rezultatul unui atac de cord, dar era cu neputinţă. Fratele meu era sănătos şi nu avea cum să moară aşa pur şi simplu.

După ce-i trăsesem acel pumn, Filip îşi exilase limba într-un colţ umbros de gură, renunţând să mai discute cu mine. Deşi îmi fusese alături în timpul ceremoniei, îmi ignoră totuşi intenţia de reîmpăcare, păstrând tăcerea până în cea din urmă clipă. Murise fără să mă ierte.

Devenisem gelos şi invidios pe toţi indivizii care aveau fraţi şi surori în viaţă. Ca să-mi cunoască sumbrele simţiri, le doream tuturor, tocmai din profunzimea inimii, să aibă parte de aceeaşi întâmplare fatidică.

La înmormântarea lui Filip, îl surprinsei pe Tarasov zâmbind. De ce zâmbea, când eu nu-mi puteam reveni din plâns? Nu cumva el era cel care-mi furase fratele? Şi-au dat seama că voi fi incapabil să-l ucid, şi o făcură ei în locul meu? îl detestam pe Tarasov şi pe toate pramatiile din

jurul său, care mă transformaseră într-un veritabil ucigaş, ucigaş care să apese pe trăgaci fără să se lase înfrânt de remuşcări. Mă modelaseră după bunul lor plac.

Ăştia da fabricanţi de killeri.

Aflându-mă în plin zbor meditativ, o doamnă tânără, înaltă şi subţire, cu priviri de metresă înnăscută, deschise lin portiera şi, cu mişcări de felină îndrăzneaţă, îşi potrivi apetisantul posterior pe moliciunea banchetei din faţă a maşinii.

— Ţine, grăi ea mângâietor şi melodios, întinzându-mi un plic de culoare albă.

— Aş fi dorit să discut cu şeful tău, îmi manifestasem eu nemulţumirea, în timp ce cu mâna stângă smulgeam maldărul de bancnote adunate cu precauţie în acel dreptunghi celulozic.

— Şeful meu îmi este, de fapt, soţ. Dacă ai ceva să-i transmiţi, n-ai decât s-o faci prin mine, replică ea pe un ton maliţios.

— Ar fi trebuit să mă anunţe că-şi va trimite unul dintre lachei.

Ofensată, femeia încercă să coboare însă, una dintre mâini, fără să-i dau ordin, se întinse spre ea, apucând-o sălbatic de gulerul pufos şi argintiu al hainei.

— Aşteaptă, îi ordonasem.

— Ia mâna de pe mine, îmi ceru ea nedumerită.

— Ştii, eşti frumoasă.

Între noi se aşternu brusc o tăcere mormântală. Eram confuz. Încercam să revin la conducerea propriului meu corp, dar.

— Mă voi preface că nu s-a întâmplat nimic, interveni tânăra, rotunjindu-şi provocator buzele cărnoase şi enervant de senzuale.

Nu pricepeam o iotă din ce mi se întâmplă. O bruscasem, dar ea continua să rămână lângă mine.

— Ai vreun mesaj pentru soţul meu sau nu?

— Nu, nu. Coboară şi pleacă, doamnă.

— Nu te simţi bine? Pot să te ajut cu ceva?! Citindu-mi din priviri eşecul şi nesăbuinţa, ea preluă cu uşurinţă controlul asupra situaţiei. Se uita la mine de undeva de sus cât de bulversat sunt, scoţând pe nări jeturi repezi şi dese de aer. Sânii săi, două baloane de paradă, umflate doar pe jumătate, ticsiţi într-o bluză galbenă şi transparentă ce ieşea graţios la iveală de sub scurta descheiată, înaintau milimetric spre parbriz, dând apoi fremătător înapoi. Dădeau înainte şi înapoi la fiecare inspiraţie şi expiraţie a sa. Parfumul, respiraţia, fineţea picioarelor sale lungi şi golaşe, vibraţia sânilor şi a buzelor, năsucul cârn ca de adolescentă, păru-i de culoarea grânelor coapte, mă făceau să-mi ies din minţi.

— Am avut o zi proastă, mă justificasem eu.

— Sunt medic şi cunosc o mulţime de remedii pentru orice tip de maladie sau de disconfort fizic. Am dat jurământul lui Hippocrates şi mă văd silită de conştiinţă să acord ajutor medical oricui are nevoie.

— Mersi, dar nu e cazul, şoptii neconvingător.

— O zi proastă uneori se poate încheia frumos, nu?

— Afacerile sunt afaceri, nimic mai mult.

— Vai, împărtăşim acelaşi punct de vedere.

Zâmbea dulce. Acordurile ce evadau din strânsoarea sublimelor sale buze, mă învăluiau cuminţi, oferind cu dărnicie inimii mele răvăşite alinturi mieroase şi gratuite. La intervale scurte, lenoasă şi destinsă, tânăra doamnă lansa în direcţia urechilor mele adormite şi cuprinse de vrajă vocabule fierbinţi, chemări ascunse, dar sugestive, metamorfozate în intensitatea reveriei în triluri păsăreşti. Prins în cleştii flasci ai realităţii şi visării, trăiam, cu voluptate, momente memorabile, în care gândul de a mă contopi cu acea femeie echivala cu fapta propriu-zisă.

— Pari încordat, Maxim. Relaxează-te, îmi sugeră ea, trecându-şi agale palma moale peste fruntea-mi brăzdată

de riduri.

Prins în acel vârtej al închipuirilor erotice, când sufletu-mi pur şi simplu evadase într-un spaţiu din afara timpului, aşa încât trăirile-i electrizante să nu poată fi cronometrate, îmi supusesem capul unei aplecări insignifiante către buzele proaspăt umezite ale femeii.

— N-am să te întreb de unde îmi cunoşti numele, îi şoptisem visător.

— Dar ce-o să mă întrebi? se interesă ea, lăsându-şi pleoapele să cadă peste ochi fără nicio grabă.

O pădure de gene rimelate şi ispititoare, arcuite şi tăinuitoare stătea imobilă peste ochii uşuraticii femei, privându-mă, în mod intenţionat, de plăcerea incomensurabilă de a sorbi din frumuseţea lor.

— Eşti nebună.

— Ştiu, răspunse ea, scoţând un geamăt abia perceptibil. Dar tu., tu eşti irezistibil.

De mult nu-mi mai făcuse cineva un asemenea compliment.

— Mersi.

Ameţiţi de-a binelea, cel puţin aşa eram eu, ne angajarăm într-o apropiere trupească reciprocă, lăsându-ne buzele pradă unor suave şi excitante sărutări. Fără să ne supunem acţiunile vreunei judecăţi, ne strecurarăm pe bancheta din spate unde, cu aceeaşi ardoare, continuarăm să ne sărutăm şi. să ne mângâiem. Cu mişcări lente, îi împinsei gulerul blănos al scurtei de toamnă peste umeri, lăsând-o în voia unei căderi neimportante.

— Dezbracă-mă! mă imploră ea. Dezbracă-mă toată. Sub bluza-i galbenă şi subţirică, mâinile-mi se intersectară cu doi sâni tari, grei şi fierbinţi. Nu avea sutien. Apoi, coborându-mi palmele peste marginile fustiţei sale de o şchioapă şi ridicându-i-o peste şolduri, fui surprins să constat că ea, splendida doamnă, pornise la întâlnirea de afaceri şi fără chiloţei. Străpungându-mă cu ochii săi

licăritori, se năpusti peste mine ca o leoaică, devorându-mă cu o prefăcută răutate. Fără nicio ezitare, îşi strecură mâna în pantalonii mei, apucând, de această dată cu gingăşie şi prudenţă, de organu-mi demult osificat.

— Fă-mi orice doreşti! Orice! îmi ceru ea.

Pielea sa netedă şi frumos bronzată, emana un miros îmbietor de cremă de corp, provocator de dorinţe imposibil de ţinut în frâu.

— Prăjiturico! Te vreau peste mine.

— Vei obţine orice doreşti, pentru că în această seară sunt numai a ta.

În clipa în care fui pe punctul să-i introduc până în adâncuri obiectul plăcerilor garantate, cineva deschise portiera şi mă trase cu violenţă de picior, iar piţipoanca de deasupra mea, mă pocni în tâmplă cu ceva tare, trimiţându-mă forţat la culcare. Îi reuşise.

După un timp oarecare, deschisei larg ochii. Convingându-mă că-s viu şi că respir, sării ca ars de pe banchetă, decis să-mi verific buzunarul de la sacou. Îmi sustraseră toţi banii, lăsându-mi, în schimb, un bileţel în care scria scurt şi sugestiv: „*Am fi putut să te omorâm, dar nu am făcut-o. Dacă vrei să trăieşti, uită de această seară*”.

— Curvă ce eşti! explodasem eu.

Aveam stabilite încă două întâlniri, aşa că pusei mâna pe telefonul mobil, contactând grăbit debitorii. Odată ajuns în posesia banilor, pornii în trombă spre ieşirea din orăşel. La un moment dat, la un colţ de stradă slab iluminat, în faţa unui local cu geamuri fumurii, observasem o blondă îmbrăcată sumar vorbind la mobil. Mare noroc pe capul meu. De asta îmi şi plăceau oraşele mici: dacă aveai nevoie de o persoană, o găseai fără ca măcar s-o cauţi. Era nimeni alta decât blestemata de Prăjiturică. Oprisem în dosul câtorva maşini de lux, apoi pornii tiptil spre ea. Uitându-mă prin părţi, să nu fiu surprins de vreun ochi străin, tăbărâsem peste dânsa, aplicându-i o lovitură în cap,

aducătoare sigură de somn şi de inconştienţă. Luând-o în braţe, ca pe o Prinţesă Adormită, o dusei în portbagaj unde, ca să nu-i rămân dator, îi mai trăsesem o palmă peste faţă, scuturându-i aproape tot rimelul de pe gene. Următoarea oprire o făcui la câteva zeci de kilometri depărtare de Vuktâl, la câteva sute de metri de şosea, într-o zonă mlăştinoasă, unde, cu câteva luni mai înainte, îngropasem sub un strat gros de licheni un afacerist. Pentru că se încăpăţânase să conlucreze cu noi, primisem ordin să-l lichidez. Îl ascunsesem atât de bine, încât nimeni nu-i mai găsise cadavrul.

Prăjiturica se auzea îngăimând ceva. Văzându-mi chipul, începu să mi se destăinuiască fără ca măcar s-o fi întrebat ceva.

— Amantul meu a aflat de întâlnirea cu tine şi a pus la cale acest scenariu prin care să te deposedăm de bani. Eu nu am nicio vină. El m-a convins s-o facem. Îţi dau toţi banii înapoi, numai dă-mi drumul. Te rog.

— Să îţi dau drumul? Dar bileţelul?

— Amantul meu l-a scris. Jur.

— Amantul?

— Da, el.

— Oare cum va reacţiona soţul tău când va afla că îi pui coarne?

— Este un tiran. Mă va omorî.

— Eu tot sunt un tiran.

— Lasă-mă în pace, te rog, grăi ea plângător. Pot fi şi amanta ta.

— Eşti o căţea periculoasă, femeio!

— Dimpotrivă. Îţi pot oferi cele mai neobişnuite plăceri.

— Dezbracă-te.

— Păi, e frig. Haidem în maşină.

— Aici, acum! răcnii eu, trezind ecouri lungi, deconspi-ratoare.

Pentru a-şi salva viaţa, Prăjiturica aruncase de pe ea totul: de la ciorapi până la cercei. Arăta ca un mesteacăn desfrunzit.

— Spune-mi ce fantezii ai, pentru că sunt excitată la culme şi.

— Fantezii?

— Da, da, replică ea pe un ton dulce.

— Ei bine. Întoarce-te.

Femeia, zgribulită de frig şi de frică, făcu stânga împrejur fără să crâcnească.

— Aşa. Acum mergi înainte.

— Am să mă-nghimp. Nu am călcat niciodată desculţă pe ace uscate de brad.

— În această noapte ai şansa s-o încerci şi pe asta. Prăjiturica, cu mers şovăitor şi cu aruncături repetate de priviri îndărăt, porni pe drum, în lumina vie a farurilor, până ce fu înghiţită complet de beznă. Fără să-i mai adulmec urma sau să-mi fac griji pentru ea, mă aplecasem să culeg mănunchiul de haine parfumate de pe jos, pe care, după ce-l făcui ghemotoc, îl aruncasem cât colea spre coridorul îngust de copaci, în spatele căruia, în tihnă, dormita înspăimântătoarea mlaştină.

Drumul spre casă fu lung şi plictisitor. Mai ales acea porţiune blestemată de şosea dintre Uhta şi Troiţko Peciorsk, unde, din cauza asfaltului înţesat de gropi, îmi era practic imposibil să mă deplasez. Ca să alung solitudinea din salonul maşinii, scoasei mobilul din buzunar şi, fără să preget, accesasem un site popular de socializare, pe care, întreţineam discuţii cu oricine se arăta interesat de persoana mea. Odnoklassniki căpătase statut de o a doua lume pentru mine. Dacă în cea reală eram nevoit să tac sau să spun minciuni, în cea virtuală, în care purtam un alt nume şi aveam un alt chip, eram liber şi puteam să mă exprim fără să întâmpin anumite frici sau interdicţii. Stând comod sub umbrela noii mele identităţi, verificasem şi

onestitatea, dar mai ales incoruptibilitatea Milei. Ştiam că e sinceră şi naivă, totuşi, tendinţa mea de a pune la îndoială totul, până şi adevărurile, mă determina s-o pun adesea şi pe ea la încercare. Şi, rămâneam fascinat de capacitatea sa de a pune capăt discuţiilor ocazionale iniţiate de mine, despre care, când reveneam acasă, îmi relata în detalii. Ea se născuse ca să mă iubească doar pe mine. Eu însă, mă născusem ca să iubesc toate femeile. Aveam în suflet atât de multă „dragoste”, încât de câteva luni bune, în plină taină, îi dăruisem o parte din ea şi Alionei Tarasova. Femeia care îşi dedica mai tot timpul scrierii cărţilor despre conştiinţă, nu avea pic de conştiinţă. În schimbul unor scurte şi fugare plăceri atinse alături de mine, îşi trădase atât fiica, cât şi soţul. Nimic nu era întâmplător. Relaţia cu această simpatică femeie făcea parte din planul meu bine gândit, de răzbunare faţă de Ivan Tarasov, ticălosul, şi mârlanul, şi borţosul de el care, nu ştiu în ce măsură, dar era responsabil de moartea lui Filip.

Totul începuse într-o seară în care el anunţase că nu va veni acasă, iar Mila, acuzând o stare acută de oboseală, se culcase mai devreme decât de obicei. Rămaşi în doi, tihniţi şi relaxaţi, reluarăm vechile discuţii despre imateriala, dar cicălitoarea conştiinţă. Între timp, ca să ne umezim niţel buzele uscate de atâta vorbărie, servirăm câte un mic pahar de coniac. Apoi, din necesitate profundă, ni le mai umezirăm încă o dată, şi tot aşa până spre miezul nopţii, când din cauza imprudenţei şi a unei nemiloase neţineri de minte, ne-am trezit în luxosul ei dormitor. Dintr-o femeie gingaşă şi tandră, precum se arăta lumii zi de zi, se transformase, brusc, într-un dictator lipsit de scrupule. Avidă de plăcere trupească, îmi dictase, ca unui novice în ale iubirii, ce şi cum să fac, doar ca să se învrednicească de scurtele, dar halucinantele stări orgasmice.

Relaţiile interzise cu această femeie, care în public mă dezmierda ginerică, iar în pat tăuraş, mă ajutau, într-un anume fel, să uit de singurătatea ce mă învăluia în orele petrecute alături de Mila. O respectam, dar acest lucru nu era suficient pentru a reuşi uciderea completă a scârbei ce creştea în inimă-mi ori de câte ori îi vedeam ochii. Nici parfumurile, nici cremele, nici bijuteriile nu o făceau mai atrăgătoare. Cu toate astea, nu ne certaserăm niciodată. Mila era o înfocată adeptă a păcii. De voie, de nevoie, mă obişnuisem să fiu calm şi reţinut, pentru că stăteam sub acoperişul lui Tarasov, acoperiş sub care el însuşi insistase să rămânem. Deşi eram deja proprietar a trei apartamente, viaţa alături de socri era mai… captivantă.

Ajunsei acasă, în sfârşit. Era abia ora patru dimineaţă, iar în bucătărie se vedea lumină.

— Salut!

— Bună, fiule, grăi pe un ton neutru Ivan Tarasov. Ai fost la Vuktâl?

— Da.

— Te-ai întâlnit cu.

— Da, m-am întâlnit.

— Ce-ai păţit? Ce ai la tâmplă?

— Un mic incident.

— Nu ştii cumva unde se află soţia lui Petrovici?

— I s-a întâmplat ceva?

— Da, a dispărut fără urmă din faţa unui local din Vuk-tâl. În caz că ai vreo legătură cu dispariţia ei, te sfătuiesc să-mi spui chiar acum.

— Nu ştiu nimic.

— Petrovici mi-a spus că te-ai întâlnit cu dânsa.

— Da. Aşa este.

— Ea i s-a plâns că ai încercat s-o violezi şi că ai ameninţat-o cu moartea. Aşa este? mă întrebă Tarasov, făcând involuntar o gură crateriformă.

— Dimpotrivă. Ea a încercat să mă seducă. Uite şi un

bileţel, lăsat de dânsa după ce m-a lovit cu un obiect contondent.

— „Am *fi putut să te omorâm, dar nu am făcut-o. Dacă vrei să trăieşti, uită de această seară*”, citi Tarasov cu voce tare.

— Vezi? Ea este cea care m-a ameninţat cu moartea.

— Cine i-a fost complice?

— Amantul.

— Măi, în afară de mamă, toate femeile sunt curve. Nu-i aşa, Maxime?

— De ce mă-ntrebi? Nu ştiu.

— Haide, fii sincer. Tu ştii mai bine decât mine.

— De-aş şti, ţi-aş spune.

— Problema este că Petrovici te suspectează anume pe tine de dispariţia curvei sale.

— Probabil că şi-o trage cu cineva acum. Până la ivirea zorilor se va întoarce ea acasă. Pentru că mă jecmănise, aveam toate motivele să-i trag un glonţ în cap, dar când mi-am venit în fire, plecase deja.

— Fii atent, fiule. Niciodată să nu laşi urme, nici martori. Altfel, eşti pierdut.

— Mulţumesc pentru sfat.

— Nu te acuz de nimic. Ştiu că nu tu eşti vinovat.

— Ce vrei să spui?

— Frumuseţea ta este de vină, dar mai ales slăbiciunea femeilor. Toate sunt nişte adultere. Toate, fiule.

Nu pricepeam nimic. Vorbea fără să-l înţeleg. Îl cunoşteam bine şi dacă avea ceva de spus, spunea fără ocolişuri. De această dată însă, încerca să mă absolve de o vină de care habar nu aveam, aruncând tot rahatul pe umerii femeilor.

— Ştii, spuse el ofuscat, se vede de departe că eşti un tip afemeiat, dar nu îndrăznesc să te acuz de nimic. Dacă e să stai să judeci puţin, ajungi la concluzia că infidelitatea bărbaţilor este opera femeilor. E opera lor, fiule, strigă

Tarasov, trezind în încăpere ecouri lugubre.

Uitându-mă la el, făcui doi ochi întrebători, fără să cutez însă să spun ceva.

— Am făcut totul pentru fericirea şi bunăstarea soţiei mele, dar ce folos? Ea se culcă cu tine şi nu doar cu tine., grăi trist Tarasov cu un glas ce amintea de un scârţâit iritant de uşă veche.

„Nu-i adevărat”, spusei în sinea mea. S-o declar cu voce tare nu aveam curaj. Ar fi fost inutilă orice justificare din partea mea, pentru că Tarasov nu vorbea niciodată despre lucruri veridicitatea cărora să poată fi pusă la îndoială.

— Ştii, Maxime, sunt dezamăgit. Sfatul meu este să nu te încrezi în nimeni. Oamenii, toţi, fără excepţie, au înrădăcinat în interiorul lor obiceiul urât al trădării.

— Şi eu sunt un trădător…

— N-ai nicio vină, băiete. Vina este a femeilor.

— Vreau să-ţi fac cunoscute câteva secrete legate de viaţa mea.

— Credeam că ştiu totul despre tine.

— Ceea ce urmează să-ţi dezvălui, cu siguranţă nu cunoşti. La scurt timp după ce m-am căsătorit, am fost implicat într-un periculos schimb de focuri, în urma căruia am fost grav rănit la organul genital. Un glonţ mi-a nenorocit penisul, dar şi scrotul. Am fost supus la câteva intervenţii chirurgicale, însă medicilor nu le-a reuşit minunea.

— Păi, de atunci şi până astăzi, medicina a înregistrat progrese semnificative. De vreme ce sunt posibile transplanturile de inimă, restabilirea organului genital este cu neputinţă să fie imposibilă.

— Nu mă mai interesează sexul. Acelaşi lucru nu este valabil însă şi în cazul Alionei. Mi-a fost infidelă toată viaţa, iar eu, acceptându-mi infirmitatea, m-am făcut că nu observ nimic.

— Te rog să-mi ierţi greşeala.

Chinuit de propriile-i frământări, Tarasov lăsă să-i treacă neauzite pe lângă urechi vorbele-mi conciliatoare.

— Mila nu este copilul nostru. Am înfiat-o. Această bombă mă debusolă complet.

— Într-o bună zi i-ai putea spune şi ei.

— Nu, nu. Acest adevăr ar putea-o răni. Ţi-ar plăcea să fii detestat de unicul copil pe care l-ai crescut?!

— Am încercat să o iubesc, dar porţile inimii mele s-au încăpăţânat să se deschidă. Este imposibil să preschimbi iubirea de bani în iubire de oameni.

— Nu vreau să te contrazic însă de câtva timp am ajuns să cred că iubirea, adevărata iubire, doar de oameni şi poate fi. Iubirea de alte lucruri nu-i decât o înşelătoare obsesie.

— Nu ştiu…

Aşezându-se pe taburet, Tarasov continuă pe un ton melancolic:

— De când mă ţin minte, îmi tot fac planuri de viitor. Mereu am visat să construiesc fabrici şi uzine, să înfiinţez o fundaţie de ajutorare a persoanelor nevoiaşe. Am visat să fac mulţi copii, iar copiii să-mi dăruiască nepoţi pe care să-i răsfăţ. Dar am visat prea mult la ziua de mâine, nefăcând astăzi nimic. Am ajuns la aproape şaizeci de ani şi încă nu am realizat nimic din ce mi-am propus. Nimic. Tu ce faci cu viaţa ta, dragă ginere? Fă azi tot ce poţi, pentru că mâine s-ar putea ca lumea să vorbească despre tine la timpul trecut. Şi ce să vorbească dacă tu nu ai făcut nimic notabil, nimic bun de ce să-şi amintească urmaşii? Insist chiar să faci azi tot ce poţi, cât despre mine., sunt un caz pierdut. Merg spre moarte fără să fi făcut ceva în viaţă. Mâine, mâine! Ei, ce să mai fac mâine, dacă astăzi mă duc?

— Unde?

— Spre nicăieri, spuse el şovăitor.

După o scurtă tăcere, reluă firul discuţiei:

— Poţi trăi şi o sută de ani, dar dacă nu faci nimic, degeaba trăieşti. „Durata vieţii se măsoară în fapte, nu în timp”, a spus Seneca, şi nu s-a înşelat. „E vorba să facem ceva cu viaţa care ne este dată, să n-o lăsăm pe ea să se facă singură”, a zis filosoful român Constantin Noica. Măi, câtă dreptate au oamenii ăştia, însă mai nimeni nu-i ascultă. Nu mai puţină dreptate a avut şi Robert J. McKain, care a spus: „Motivul pentru care majoritatea ţelurilor majore nu se împlinesc este faptul că ne pierdem timpul dând prioritate lucrurilor de importanţă secundară”. Problema mea este că nu am realizat nici lucrurile de importanţă secundară. Sunt un ins ratat. Măcar bine că acum, în cel din urmă ceas, l-am cunoscut pe Dumnezeu. Graţie lui, mi-am salvat sufletul. Fă ceva cu viaţa ta, fiule.

— Ce să fac?

— Ceea ce nu am făcut eu, spuse el conclusiv. Nu contează că eşti bogat sau sărac. În faţa lui Dumnezeu suntem toţi egali.

— Dumnezeu? Ha! Este ca şi cum ai spune că atât omul care mănâncă cu mâna, cât şi cel care se serveşte de cuţit şi furculiţă, la veceu sunt identici.

— Fie şi aşa.

— Să ne arătăm măreţia nu în felul nostru de a mânca, ci de a ne c. Ha!

— Timpul glumelor a trecut, Maxime. Oamenii cu ură în suflet nu pot răspândi în jurul lor dragoste. Fiecare individ emană ceea ce de fapt este. Nu poţi iubi urând. Nu poţi mângâia lovind. Nu poţi dezmierda înjurând. Am înţeles rostul vieţii abia acum, când am pierdut-o.

— Te-aş întreba ce povară îţi apasă sufletul, dar cred că nu sunt persoana potrivită căreia să i te destăinui.

— Vei afla, dar din gurile altora. Cât despre gura mea, în curând va deveni captiva veşnicei tăceri. Îmi pare rău pentru ceea ce eşti.

— Sunt ceea ce ai vrut tu să fiu: un om rău, o

trântisem eu pe un ton acuzator.

— Iartă-mă pentru toate, Maxime. Când mă voi întâlni cu Filip, îmi voi cere şi de la el iertare. Rămâi aici şi serveşte-ţi ceaiul. Eu plec, pentru că cel ce a venit să mă ia, a obosit să mă tot aştepte. Apropo, multe pot născoci oamenii, dar nu pot născoci un alt Dumnezeu la fel de puternic ca Domnul nostru. Pa! Apropo, viaţa noastră nu începe în clipa în care ne naştem, ci cu nouă luni înainte. La fel este şi în cazul morţii. Unii dintre noi „mor" cu mult înainte de a muri. Eu tot am murit.

Rămasei încremenit cu ceaşca în mână. Cel cu care vorbisem adineauri, chiar fusese Ivan Tarasov? Nu bănuisem nici pentru o clipă că ar fi atât de înţelept. Dar încotro plecase el? Vrusem să fug în urma lui, însă mobilul de pe masă îmi frânse avântul. Primisem un sms.

„Maxim, să le transmiţi băieţilor noştri că soarele a apus chiar în această dimineaţă".

De undeva din subsol răzbise până la urechile mele un sinistru foc de armă.

Toţi oamenii au secrete. Cheia

„Nu uita să-ţi păstrezi sângele rece în nenorocire". Horaţiu

Pierderea unui părinte echivalează, fără exagerare, cu pierderea de sine. Rătăceam într-o lume absolut străină, într-o lume a gândurilor negre precum noaptea. Somnul devenise pentru mine o unică cetate de salvare. Aş fi dat orice să nu mă mai trezesc, ci să dorm nonstop până la bătrâneţe, până la moarte, să scap definitiv de lungile coşmaruri ale sorţii. Muşcam din viaţă ca dintr-o tartină otrăvită, otrăvită intenţionat de „marele Bucătar" al universului. Ce-i viaţa fără fericire? Ce-i viaţa fără de tată? Ce-i viaţa fără de copiii pe care îţi doreşti să-i naşti, deşi eşti sterilă?

Vorbele consolante ale mamei de mult îşi pierduseră magnifica lor putere, iar braţul musculos al lui Maxim

deveni, într-o clipă, nespus de lăbărţat. Dar., să le iau pe rând. Voiam cu trup şi suflet să am copii, însă Dumnezeu mă înzestrase cu o burtă ce nu avea să poarte-n ea prunci niciodată. Eram nefertilă. Din acest motiv, enorma-mi dragoste maternă ce ar fi trebuit s-o port pentru ale mele dragi odrasle, se concentrase, într-un mod firesc şi deloc surprinzător, asupra lui Maxim. Îl drăgosteam şi-l răsfăţam cu toate că noaptea, când dormea, îl surprindeam de multe ori rostind alte nume de femei, după care, în aceeaşi profundă stare de somnie, mă cuprindea în braţe: credea că sunt una dintre ele. Nu strigase niciodată numele meu. Îmi redescoperisem soţul uite-aşa, dormind. Dar, ca să nu-l supun la cicălitoare interogatorii şi să nu tulbur aparenta limpezime a fragedei noastre căsnicii, tăceam şi speram, că poate într-ale sale vise, eram şi eu. Sau poate că în timp ce pronunţa acel lung şir de nume de femei, se gândea la mine?!

Moartea tatei mă afectase foarte mult.

Niciodată nu eşti suficient de pregătit ca să-ţi petreci mama sau tatăl într-o lume de unde nu se vor mai întoarce. Măcar să-mi fi spus ce-l frământă, ce îl doare. Ştiam ce-nseamnă suferinţă şi durere. Cu siguranţă l-aş fi putut ajuta. Aflasem motivul sinuciderii sale de la mama, dar ce folos? Era prea târziu… Cancerul, de care medicii nu aveau cum să-l mai scape, îl forţă să-şi pună arma la tâmplă. Nici nu ştiusem măcar că era bolnav. Aceeaşi boală ca şi a mamei lui Maxim. Deşi fusese un om curajos, aşteptarea iminentului sfârşit îl şubrezise psihic atât de tare, încât se văzu nevoit să prefere, în locul unei morţi lente şi dureroase, o moarte rapidă, fără complicaţii.

În ziua înmormântării, în jurul sicriului tatei se adunară cei mai devotaţi prieteni ai săi care, derutaţi şi îndoliaţi, plângeau cu discreţie în inimile lor. Numărasem vreo nouă bărbaţi cu cefe groase, toţi îmbrăcaţi în costume negre. Îi mai văzusem şi cu alte ocazii în casa noastră, dar

nu ştiam nici cum îi cheamă, nici de unde vin. Păreau a fi, de departe, atât după vorbă, cât şi după port, nişte fiinţe misterioase, dar mai cu seamă secretoase. Vorbeau fără să scoată o vorbă. Discuţiile lor se rezumau la frecvente clipiri din ochi, pocnituri din degete, semne – limbaj înţeles numai de ei.

La fastuoasa petrecanie a scumpului meu tătic, se adunară peste o mie de persoane, multe dintre ele, admiratoare de-ale mamei, care, în semn de solidaritate şi compasiune, veniră de prin toate ungherele Troiţko Peciorskului să-şi prezinte condoleanţele. Sensibilizatoarele lor vorbe, rostite fără strop de perfidie, avură un impact atât de puternic asupra mea, încât şuvoaiele-mi continue de lacrimi, liane paralele, transparente, se lansară într-o ultimă şi deprimantă cădere spre pământ. Pierdută toată-n mâhniciunea colectivă, am stat ca un pietroi pe marginea ameninţătoare a gropii, sperând să se producă o minune. Dar, speranţele mi-au fost deşarte. Uitasem că acei ce pleacă, nu se mai întorc. Cântul nesfârşit şi funebru de trompetă slobozea în văzduh sonuri lungi şi plângăcioase, stârnind vibraţii incontrolabile în sufletele neguroase ale stolului de oameni rătăciţi printre morminte.

La căderea amurgului, mă refugiasem resemnată în singurătatea ţiuitoare din dormitorul meu, analizând, cu luare-aminte, proaspăt încheiatul eveniment. Cu privirile dispersate în semiobscuritatea încăperii şi cu mâinile încâlcite undeva la nivelul stomacului, începui să mă mişc lent, de colo până colo, ca un melc dezorientat. „C’est la vie”, murmurasem supărată. „Tu, tată, ai scăpat de moarte. Noi, în schimb, abia urmează s-o înfruntăm. Idee n-ai cât mi-e de frică”.

Afundată toată-n gânduri, precum un speolog în peşterile sale, şi cu inima străpunsă de amintiri străvechi, în care erou central era tata, fui neatentă la vârtejul de cuvinte ce intră pe neprins de veste în odaie prin

crăpătura de la oberliht. Veni din dosul geamului, de-afară. Total dezinteresată, aruncasem o privire într-acolo. Amicii tatei, cei nouă inşi, şi soţul meu, stăteau de vorbă. Nu aveam obiceiul de a sta cu urechea lipită de ferestre şi să ascult, însă subiectul discuţiei mi se păru atât de important, încât nu putusem să-l ignor.

— Chiar nu ţi-a lăsat nimic? îl întrebă pe Maxim unul dintre bărbaţi. Avea pe cap un chipiu ce semăna foarte mult cu pălăria unei ciuperci otrăvitoare. Din câte ţineam minte, pe insul ăsta nu-l văzusem la înmormântare.

— Nu. „Soarele a apus chiar în această dimineaţă”, asta e tot ce m-a rugat să vă transmit.

— A apus soarele? Ha! Ne ia drept nişte imbecili?! se răsti acesta, făcând o mutră de carie agasată.

Un alt bărbat îşi duse arătătorul la gură, făcând semn camaradului său să-şi păstreze calmul, după care, pe un ton inofensiv, spuse:

— Soarele a apus, e just, dar ăsta nu-i un motiv de a sista activitatea organizaţiei noastre. Este destul de neplăcut să-ţi pierzi şeful, dar ce să-i faci? Ca să-i demonstrăm lui Ivan respectul cuvenit, vom continua să păstrăm organizaţia vie şi lucrativă. De acord?

— Da! glăsuiră toţi odată, inclusiv Maxim.

— Am fost ca o familie unită până acum, iar sarcina noastră este să o menţinem aşa şi în continuare. De acord?

— Da! sună acelaşi cor de voci.

— În curând vom decide cine ne va fi şeful. Recomand s-o facem prin tragere la sorţi. De acord?

— Da.

— Toţi suntem buni şi importanţi, suntem lideri adevăraţi, dar nu putem ignora necesitatea desemnării unuia dintre noi care să ne reprezinte.

— Aşa este, dar haideţi să nu ignorăm nici necesitatea identificării locului unde Ivan ar fi putut tăinui cheia, insistă unul dintre ei.

„Cheia”, îmi reveni în urechi un lung ecou.

— Nu contaţi pe mine, pentru că nici nu ştiu măcar despre ce fel de cheie este vorba. Tarasov m-a ţinut departe, probabil prea departe de secretele organizaţiei. A fost atât de discret, încât nici nu mi-a spus deschis că el este şeful, se jelui Maxim.

— Uneori este recomandabil să nu aştepţi să-ţi fie spuse anumite lucruri, ci să le intuieşti.

— Le-am intuit, dar am avut nevoie şi de o confirmare.

— Tarasov a încercat să te absolve de toate responsabilităţile, dar de azi încolo, nu va mai fi la fel. Ca să nu ne acuzi că te ţinem la distanţă de problemele interne ale echipei, te vom ruga să cauţi cheia.

— Cheia?

— Da. Ivan o fi ascuns-o în casă, îi sugeră un domn mustăcios.

Pe ăsta îl cunoşteam de foarte multă vreme. Tata îi zicea Moh[1].

— Bine. Dacă cheia se află între aceşti pereţi, o voi găsi. Promit. Dar, prin ce se face ea atât de importantă? De va trebui, spuneţi-mi cum arată şi cumpăr alta.

— Ha, ha. Cheia aia este unicat. E din aur curat, iar pe ea sunt gravate, cu litere ce pot fi citite doar cu ajutorul lupei, trei adrese foarte importante.

— Adrese?

— Da. Ca să excludem riscurile de orice fel, am decis ca toate bunurile noastre, de care nu avem necesitate imediată, să fie depozitate în câteva locuri, ştiute numai de Tarasov. În caz de dispariţie a lor, toată responsabilitatea ar fi căzut pe umerii unui singur om.

— Tarasov a fost singurul dintre noi care a acceptat să-şi asume această răspundere, completă un tip din dreapta lui Maxim. Dar, din câte se vede, ne-a tras ţeapă.

---

1 Moh (din limba rusă mox) – (bot.) muşchi

— Aha, acum înţeleg cât de valoroasă este cheia asta. Voi încerca să o găsesc. Nu vă faceţi griji.

— Eşti obligat să o găseşti, spuse ameninţător Moh.

— Mila, ce faci? mă întrebă mama, strecurându-şi capul pe după uşă. Avea o voce glacială, de om părăsit de viaţă, de emoţii, de sentimente.

— Nimic, o minţii eu, depărtându-mă în grabă de geam.

— De ce stai singură? De ce mă eviţi?

— Nu mă simt bine, mamă.

— Nici eu. Sunt atât de singură, atât de speriată. Ce mă fac fără tatăl tău?

— Până îşi va petrece Maxim tovarăşii, reuşim să bem câte un ceai. Ce zici, mamă? Să-ţi fac unul?

— Da, Mila, mulţumesc, dar. nu mă lăsa aici. Merg cu tine.

Zilele petrecute de tata acasă fuseseră foarte rare în ultima perioadă. Totuşi, casa noastră nu mi se înfăţişase niciodată atât de pustie, atât de rece. Se transformase într-un deşert antarctic, într-o morgă în care se găsesc oameni, dar lipseşte viaţa.

Aburii fierbinţi din cele două căni de ceai se împrăştiau leneş prin bucătărie, purtând cu ei arome orientale.

— Ce bun e, şopti mama, respirând adânc.

— E bun, la fel ca tata.

— Ce vorbeşti? Tatăl tău e şi mai bun, dacă tot îl compari cu o cană de ceai. De fapt, a fost bun, acum… nu mai e, răspunse mama gânditoare. Îi veni din nou să plângă însă, pentru că în ultimele zile numai asta şi făcuse, în ochii săi nu mai rămăsese nicio lacrimă.

— Mămico, şi tu eşti bună, încercasem subtil s-o consolez, s-o ridic la înălţimea tatei.

— Aşa crezi? Chiar mă consideri o mamă bună?

— Bineînţeles.

Reconfirmându-i acest fapt, nepreţuita-mi dătătoare de viaţă, cu toate că nu-şi manifestase niciodată deschis dragostea sau, cel puţin, grija faţă de mine, în unele zile ignorându-mă cu desăvârşire, ca şi cum nu aş fi existat, dădu start unei lungi curse confesive. Povestindu-mi întâmplări arhaice despre propria-i persoană, ea reuşi, deşi pentru scurtă vreme, să se abată de la gândurile întristătoare legate de dispariţia inopinată a tatei.

— Uite, Mila, ce vreau să-ţi spun despre bunătate. Religia ne zice să fim buni. Dar eu am fost bună fără să ştiu ce spune religia. M-am născut să fiu bună. Pe toţi cei care au apelat la mine, i-am ajutat: şi cu bani, şi cu sfaturi, şi să-şi facă reparaţii în case, şi să-şi prăşească florile, şi să adune cartofii din grădină. Bunătatea îmi curgea abundent din suflet… Iar fraţii, prietenii, ba chiar şi străinii, nu doar au beneficiat, ci au şi profitat de ea. Când ajuţi pe alţii necondiţionat, când stai la dispoziţia lor, lăsând baltă propriile-ţi preocupări şi probleme, ei profită de tine nu ca de un om bun, dar ca de-un prost. Cu cât mai dispus eşti să-i ajuţi, cu atât respectul lor faţă de tine se diminuează. Însă când te dezmeticeşti, când îţi dai seama că ei nu te tratează ca pe un om bun, ci ca pe un prost şi vrei să-ţi restabileşti imaginea, profitorii, adică aşa-zişii beneficiari, se supără, se alarmează. Şi ştii de ce?

— De ce?

— Pentru că devii mai puţin disponibilă, mai puţin dispusă să laşi problemele tale de dragul problemelor lor. Pentru că mai des le spui „nu”, decât „da”, iar acest lucru îi înfurie foarte tare. Ei nu sunt obişnuiţi să primească refuzuri din partea ta. Dacă nu-i ajuţi, înseamnă că nu-i mai respecţi, aşa gândesc ei. În loc să vadă problema în ei înşişi, o văd în tine. Dar oare ei te respectau când tu îi ajutai? Te respectau neîntorcându-ţi banii sau cărţile împrumutate? Te respectau minţindu-te? Te respectau vorbindu-te pe la spate?

Oamenii buni pot fi comparaţi cu nişte cai… cuminţi. Oricine are chef, îi călăreşte. Vai de spinarea lor. Dar cine îndrăzneşte să se lipească de un cal nărăvaş? Aproape nimeni. Şi uite că anume aceşti cai se bucură de respect.

— Sau poate de frică?

— Când te pomeneşti în postura calului bun, nu ezita: transformă-te într-un cal rău. O altă cale de a pune la punct „călăreţii”, nu există. Cu cât mai des îi vei privi în ochi şi le vei spune franc „nu”, cu atât respectul lor faţă de tine va creşte. A face bine altora în exces, înseamnă a-ţi face rău ţie însuţi. Ori, în caz că acorzi cuiva ajutor, cere mereu ceva în schimb. Nu fă binele necondiţionat. Altfel, binele pe care l-ai făcut, nu va fi preţuit. Ba mai mult, nici tu nu vei fi preţuită. Deşi Scripturile spun să facem binele fără să cerem ceva în schimb, cred că avem dreptul ca, la anumite intervale de timp, să punem beneficiarii noştri la respect, să le arătăm că bunătatea noastră are şi ea limite, are şi ea un preţ. Facerea constantă de bine, echivalează, fără dubii, cu facerea de rău. Muncind mereu în locul cuiva, acesta, după o vreme, obişnuindu-se cu generozitatea noastră, va deveni leneş. Dând mereu bani cuiva, acesta, după o vreme, nu va mai vedea necesitatea de a munci ca să adune propriii săi bani. Binele tău faţă de cel ce ţi-l solicită, poate deveni un rău iremediabil. Omul, dacă încă nu ai remarcat, este ca o vită. Dacă două-trei zile o hrăneşti cu grăunţe sau sfeclă, iar a patra zi nu, va deveni agresivă şi va rage ca o tâmpită. Aşa că, dragă fiică, pentru a-mi restabili imaginea înaintea profitorilor, am hotărât, măcar pentru o vreme, să mă comport exact ca ei. Dar, s-a întâmplat să nu-mi mai placă să fiu bună şi am rămas aşa cum sunt şi astăzi. M-ai surprins spunându-mi că sunt bună ca taică-tău. Probabil, în încercările mele de a deveni răutăcioasă, tot bună am rămas. Dar, mă îndoiesc.

— Nu ştiu cum te manifeşti faţă de alţii, dar faţă de mine te comporţi satisfăcător.

— Satisfăcător. Cei care au profitat de bunătatea mea, m-au împins spre polul opus al cumsecădeniei.

— Acum înţeleg de ce scrii cărţi despre conştiinţă şi despre toate manifestările psihice ale omului. Experienţele dureroase prin care ai trecut în tinereţe, au avut un impact puternic asupra propriei tale conştiinţe.

— Exact. Scriu despre ea nu că aş fi desăvârşită. Dimpotrivă. Greşesc adesea, şi cu gândul, şi cu fapta, iar din acest motiv, conştiinţa mă mustră neîncetat.

— Eu sunt de părere că atâta timp cât ne regretăm anumite fapte, este un lucru foarte bun. Înseamnă că conştiinţa mai este vie în noi.

— Sunt întru totul de acord. Cât despre indivizii cu conştiinţa mereu împăcată, pot să spun că ori sunt desăvârşiţi, ori foarte păcătoşi.

— Mamă, pentru că insişti să crezi că eşti rea, vreau să-ţi spun că e păcat să nu crezi despre tine că eşti bună.

— Ştii, dragă, demult, când eram doar o biată studentă, îi făcusem unei prietene un serviciu pentru care ar fi trebuit să încasez o sumă importantă de bani. Dar, pentru că eram prietene, i-am spus că nu am nevoie de niciun sfanţ. Deoarece urma să plece foarte curând în SUA, o rugasem ca în loc de bani, să-mi aducă de pe plajele Oceanului Atlantic o scoică.

— O scoică? rămasei uluită. Din câte ştiam, mamei îi plăceau anume banii, nu scoicile.

— Da, Mila, o scoică. Una singură.

— Şi?

— Nu mi-a adus-o. Nici nu luase vorba măcar despre asta. Ca să-i rezolv problema, irosisem aproape o lună şi, pentru tot efortul depus, nu-i cerusem decât o scoică. Îţi dai seama, fiico? O scoică!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Pentru lucrurile mari oferite cuiva, nu cere ca răsplată lucruri mici.

— Este ca şi în cazul lui Dumnezeu: ne oferă eternitatea, lucru mai preţios ca acesta nu există, cu condiţia să credem în El. Doar să credem. Şi credem? Oare ce s-ar fi întâmplat dacă în schimbul eternităţii ne cerea bani? Toţi, absolut toţi, ar fi muncit din greu ca să achite suma cerută. Nu-i aşa?

— S-ar putea, replică impresionată mama. Soarta binefăcătorilor nu-i deloc frumoasă. După ce m-am înfruptat din bucatele suferinţei, reproşându-mi că trăiesc prea mult pentru alţii şi aproape deloc pentru mine, am schimbat macazul. De câteva decenii trăiesc doar pentru mine şi nu-mi pare rău.

— Nu e bine, dar te înţeleg, mamă.

— Am început să scriu când încă nu ştiam să scriu. Am început să creez când încă nu ştiam ce înseamnă creaţie. Am început să devin cineva când încă eram un nimeni. Jucăriile copilăriei mele au fost stiloul şi foaia, au fost cărţile lui Fenimore Cooper şi ale lui Karl May. Cu toate acestea, nu am plănuit să fiu ceea ce sunt. Adică scriitoare. „Nu oamenii îşi aleg destinul, ci destinul îi alege pe oameni”, a spus înţeleptul. Prima carte am scris-o la şaptesprezece ani. Am învăţat să scriu corect, scriind mai întâi cu greşeli. Am scris, am şters, iar am scris, iar am şters. „Numai o mână care şterge, poate scrie ceva adevărat”, spunea marele scriitor Meister Eckhart.

Deşi puteam deja să mă laud cu o primă apariţie editorială, prietenii, dar mai cu seamă fraţii mei continuau să-mi socotească activitatea de scriitor, o efemeră şi bizară joacă de copil. Eram săracă lipită pământului, dar în pofida blestematelor senzaţii de foame, continuam să scriu. Speram că într-o bună zi mi se vor vinde cărţile şi, în sfârşit, îmi voi permite să cumpăr mult necesara pâine care să-mi prelungească supravieţuirea pe acest pământ. Eforturile de a ajunge cunoscută, nu fură zadarnice. În faţă îmi stătea un viitor strălucitor, promiţător. Cu toate astea,

fraţii râdeau de mine, comparându-mă cu un ciclist ratat ce stă pe o bicicletă suspendată şi pedalează ca un nebun. „Degeaba pedalezi, oricum stai pe loc”, îmi spuneau ei. Deşi mă zbăteam ca o disperată să le fiu alături, să-i ajut ori de câte ori aveau nevoie, ei râdeau de mine. De multe ori îi ajutam fără să mi-o ceară. Din cauza mărinimiei mele, ajunsei să fiu socotită proasta casei şi a mahalalei, care se jertfeşte pentru toţi, fără s-o roage cineva. Devenisem o samariteană batjocorită, dispreţuită. Ca să le demonstrez că pot fi şi altfel, i-am trimis pe toţi naibii, începând să-mi port de grijă numai şi numai mie. S-a produs un adevărat miracol. Începusem să fiu respectată.

Dintre toţi, numai taică-tu a crezut în mine. Dintre toţi, numai el nu a profitat de bunătatea mea. Ei, şi tu, fiico. Fiind bun faţă de oamenii răi, îţi pui în pericol imaginea. Numai oamenii buni pot preţui bunătatea. Cei răi o preţuiesc abia după ce nu mai beneficiază de ea.

— Cred că ai dreptate.

— Am avut o tinereţe tumultoasă şi plină de întâmplări execrabile. Trăisem zile de totală abandonare, în care, deşi aveam nevoie de ajutor, toţi mă ocoleau. Toţi cei pe care eu nu-i ocolisem niciodată. La o vreme, mă abandonaseră până şi părinţii, nemaivorbind de fraţi. Trăiam într-o odaie ponosită, fără frigider sau televizor, fără aragaz sau masă de scris.

— Unde scriai?

— Uneori pe scaun, alteori pe pervaz. De câteva ori mi se întâmplase să rămân fără cerneală şi să nu am bani de un alt stilou. Până să fac rost de mijloacele financiare necesare, îmi scriam operele în minte, uite-aşa de săracă am fost.

Povestea mamei îmi făcu ochii să plouă, de parcă nu fusese destul cât au plouat în ultimele trei zile.

— Dar l-am întâlnit pe tatăl tău şi viaţa-mi a suferit o frumoasă transformare. Îi sunt recunoscătoare pentru

asta, deşi i-am greşit de atâtea ori… Am greşit, cine nu greşeşte? Dar nu am profitat de bunătatea sa, precum au profitat alţii de mine. Vezi adevărata faţă a omului nu când îl ajuţi, ci când te ajută. Când am fost împovărată de neajunsuri, când am fost o fată pauperă şi neajutorată, am cunoscut adevăratele feţe ale multor „prieteni”.

— Deranjez? auzii vocea aproape stinsă a lui Maxim.

— Nu, Max, intră. Un ceai?

— Nu, mersi. Aş prefera o bere, spuse el murmurător, trăgând uşa frigiderului.

— Au plecat? se interesă mama.

— Da.

Fui tentată să întreb câte ceva despre identitatea acelor oameni şi cu ce mai exact se ocupă, dar privirile furişe ale celor doi interlocutori mă ajutară să constat o oarecare lipsă de dorinţă a lor de a se lăsa antrenaţi într-o discuţie deschisă la care să particip şi eu. Ar fi continuat acel schimb de informaţii, dar uitându-se în ochii mei cu mefienţă, ca la un Iudă Iscariotean, ca la un potenţial vânzător de taine, curmară vorba înainte s-o înceapă.

Până să-l pierd pe tata, nu mă prea întrebasem ce şi cu cine lucrează, însă, încercarea tuturor de a o face pe secretoşii, mai cu seamă acea şedinţă ultrasecretă din spatele casei, germinase în interiorul meu o curiozitate de nestăvilit.

Nemaisuportând senzaţia umilitoare de om în plus şi incomod, mă ridicasem vexată de pe scaun şi, cu un avânt neluat în seamă nici de mama, nici de Maxim, pornii spre uşă. Din mers, îmi veni în minte o replică pe care dacă nu o verbalizam tot atunci, aveam să explodez.

— Mamă, indiferent de circumstanţe, noi, oamenii, mereu trebuie să dăm dovadă de bonomie. A fi inuman tratată de cei din jur, nu-i un motiv de a nu mai fi bună cu dânşii. Faptele bune, înţelegerea, sunt ultima noastră salvare. Noapte bună.

Plecarea mea se dovedi a fi o plăcută izbăvire pentru cei doi. Cel puţin aşa mi se păru mie, pentru că nici nu mă îndepărtasem prea mult de locul abandonării lor, că se şi încinse între ei o discuţie criptică, purtată-n şoapte.

Dimineaţa, când o adiere gingaşă de somn îmi alinta făptura, auzii, în dormitor, mişcări şi sunete răzleţe, dar asurzitoare, ce veneau spre urechile-mi adormite, ba dintr-un ungher al odăii, ba din altul.

— Unde-o fi? fornăi nemulţumit Maxim.

Instinctiv, gândul mă duse la discuţia din seara precedentă purtată de prietenii tatei în spatele casei: cheia. Maxim era în căutarea cheii.

Cu gesturi de om necultivat, întoarse dormitorul cu fundul în sus, făcând să zboare haotic haine, cărţi, reviste şi dvd-uri. Prin întredeschizătura milimetrică a ochilor îi urmărisem toate mişcările: acţiona sălbăticeşte de parcă i se impusese un ultimatum. Aruncase pe duşumea până şi lenjeria intimă de prin sertare. Resemnat, ţâşni din încăpere, trântind cu violenţă uşa în urma sa, ignorându-mă atât pe mine, cât şi somnu-mi, ce-i drept, simulat. Umbletul său prin casă, similar unui vânt năprasnic prin pustiuri, vestea o certă hotărâre a sa de a nu se opri din întoarcerea pe dos a tuturor odăilor până la găsirea preţioasei chei. Fierbând în cazanul propriei curiozităţi, uitasem că afară mai e noapte şi că ochii nu mi s-au săturat de somn. Mă ridicasem în picioare, gata-gata să pornesc în urma lui Maxim ca să-i reamintesc că-i sunt soţie şi că atunci când vine vorba de secrete, să mi le împărtăşească mie mai întâi, apoi mamei. Pe măsură ce nervii îşi sporeau goana prin vene, lăsându-mi-se tocmai în depresiunile corpului, tălpile-mi deveneau tot mai grele, ca nişte copite cioturoase de cal, aşa încât, atunci când fui pe cale să fac cel dintâi pas spre uşă, realizasem că sunt ţeapănă şi că, atâta timp cât voi ţine să-mi fac dreptate într-o chestiune care nu mă priveşte, riscam să rămân la

fel de imobilă. Totuşi, povestea cheii nu-mi era deloc străină. Poate că de asta şi explodasem în inocenta mea nemulţumire. Habar n-aveam ce secrete împărţea Maxim cu bunul meu tată sau, mai recent, cu mama, însă, în ceea ce ţinea de cheie, eu eram omul de care aveau mulţi să depindă. Dar, deocamdată, nimeni nu-mi cunoştea taina, tainã încredinţată mie de tata. Mai mult de atât – nu mă gândisem niciodată la cât de preţios poate deveni acel obiect încât, la trecerea în nefiinţă a tatei, atâta lume să se intereseze de el. Mă frământam în dureroasa mea imobilitate, neştiind cum să procedez mai departe: să tac, făcând pe mortul în popuşoi sau să confirm bănuiala celor din jur că aş fi o trădătoare cu limba de un cot, ciripind în cele patru zări că cheia pe care o caută ei este la mine, că mi-a încredinţat-o tata acum cinci zile, rugându-mă s-o ascund într-un loc neştiut de nimeni? Totuşi, de ce mi-a dat-o mie şi nu mamei ori lui Maxim?! Oare frica de a fi trădat nu venea chiar din partea lor? Tata mă cunoştea bine, ştia cât sunt de solitară şi nesociabilă, acest fapt constituind un motiv serios pentru care am şi fost însărcinată cu păstrarea departe de ochii curioşilor a unei chei aparent lipsite de valoare şi de interes pentru cei din jur. Uite că mă pomenisem în mijlocul unui câmp de vânătoare şi nimeni nu ţintea în mine. Neîndoios, tata prevăzuse care avea să fie evoluţia lucrurilor în cazul în care cheia ajungea în alte mâini decât cele ale mele. Unii dintre acei bărbaţi, dacă nu toţi, aveau să poarte lupte crâncene până la dezmembrarea completă a echipei înfiinţate de bunul meu părinte. Acum însă, de vreme ce cheia se afla în mâini sigure, neutre, lipsite de careva pretenţii, problema avea să se rezolve rapid şi fără consecinţe. Mişcare de mare înţelept făcuse tata. Procedase astfel încât să se creadă că cheia dispăruse odată cu el.

Brusc, mă înmuiasem ca o legumă răscoaptă şi

începui să plâng. Ah, tată.

Căderea

„…toate păcatele pot fi îndreptate, cu excepţia păcatului de a crede că eşti fără păcat”.

M. Scott Peck

Se scurseseră trei zile şi cheia tot nu o mai găsisem. În schimb, luasem parte la adunarea generală a echipei noastre, ce se desfăşurase într-o încăpere dezafectată dintr-un depozit abandonat din preajma oraşului. Acel edificiu, ridicat din cărămidă cârmâzie, se afla chiar la picioarele impunătoarei antene instalate direct în taiga pe traseul Troiţko Peciorsk-Uhta. Vârful îi era vizibil de la zeci de kilometri depărtare. Perindasem locurile acelea de mii de ori, fără să-mi treacă prin cap că la doi paşi de mine se găseşte sediul „firmei” pentru care lucrez. Întrunirea nu dură mai mult de treisprezece minute, cel puţin atâta durase pentru mine. Desemnasem, oficialmente, noul şef, după care ne concentraserăm rapid atenţia asupra următorului punct de pe agenda de lucru: cheia. Aflând că nu am adus-o, Hitler, căruia toţi ceilalţi îi spuneau Moh, mi se furişă pe la spate şi-mi suflă următorul avertisment: „Data viitoare nu vom mai fi atât de înţelegători! Dacă va mai fi o dată viitoare!”. Apoi, tot ce ţin minte este că am simţit un obiect metalic sau o cărămidă, idee n-am ce era, lipindu-mi-se fulgerător de cap.

Spre deosebire de Ivan Tarasov, eu nu valoram nimic. Hitler, prin gestul său, mi-o confirmase.

Era o dimineaţă rece şi posomorâtă. Norii negri şi groşi alergau haotic pe cer ca nişte atleţi bătrâni şi neîndemânatici. De undeva din adâncurile lor curgea spre pământ, ca o apă de munte, un vuiet ameninţător. Cu priviri cercetătoare inspectasem înălţimile de la un capăt la celălalt, dar nu văzui nimic.

— Ce se petrece, cerule? Plângi?

Dintr-odată, cu o viteză năucitoare, ţâşni de printre

cârdurile de nori, un avion. Părea să fie un TU-154 care, după felul cum venea spre sol, într-un unghi de aproape 80 de grade, prevestea o inevitabilă catastrofă. Ca să-mi scutesc privirile de un asemenea dezastru, împreunasem pleoapele şi începui numărătoarea inversă. Inevitabilul se produsese. Sub tălpile-mi răpuse de o firească încordare, pământul se clătină atât de tare, încât corpu-mi fu cât pe ce să se prăvălească peste lichenii umezi şi zbârliţi ai taigalei milenare.

Să asişti la prăbuşirea unui avion ţi se poate întâmpla o singură dată în viaţă.

Explozia infernală, însoţită de o pară uriaşă, ieşită ca din gură de balaur, se înălţă vijelios până spre crestele bătrânilor copaci, pârlindu-le veşmântul fără să ezite. Aveam în faţă un peisaj apocaliptic care însă, nu-mi putuse ucide curajul de a mă arunca în flăcările mistuitoare. Eram dispus să-mi risc chiar şi viaţa numai ca să acord un prim-ajutor potenţialilor supravieţuitori. Ajunsei la hotarul dintre „rai” şi „iad” şi. miracol. Examinasem cu ochi de vultur pământul ars din dosul perdelei transparente de foc, dar nu zărisem nimic. Nici cadavre carbonizate, nici răniţi, nici fragmente din avionul pe care îl văzui cu proprii ochi venind adineauri spre pământ. Unde dispăruse? Doar foc şi fum. O masă de aer clocotind de fierbinţeală mi se aruncă hain în faţă, obligându-mă să calc în grabă îndărăt. Să merg înainte, să calc peste trunchiurile aprinse şi lichenii încinşi ca nişte cărbuni, era exclus. Învins de laşitate şi dogoare, mă retrăsesem tocmai în spatele unui imens brad argintiu. Şi eram chiar în coasta casei părinteşti, la doar doi kilometri de oraş, dar ce folos? Nu venea nimeni să-mi dea o mână de ajutor. Nici măcar tata. Deodată, dintre flăcări, îşi făcu apariţia un tip bătrân şi cocoşat. Părul alb-cărunt – veritabil champignon ajuns la maturitate – îi scotea în evidenţă pielea tăbăcită de pe faţă.

Uite că din tot dezastrul ieşi şi un supravieţuitor.

— Sunteţi bine? Mai este cineva acolo? mă precipitasem să-l întreb.

— Ce vrei să spui, tinere? se încruntă el, prefăcându-se că nu are idee despre ce este vorba.

— Mai sunt supravieţuitori?

— Despre ce supravieţuitori vorbeşti? mă atacă el cu o doză de maliţiozitate.

— Păi. avionul, a căzut un avion. Dvs. nu eraţi la bord?

— Visezi? Aiurezi? Revino-ţi, băiete.

— Nu înţeleg. Atunci ce căutaţi în mijlocul acestor flăcări?

— Nimic.

— Dar avionul, unde e? L-am văzut cum a căzut, de fapt… l-am văzut căzând, dar când se apropiase de pământ am închis ochii. Dar l-am auzit explodând, iar pârjolul ăsta tot avionul l-a provocat. Nu încercaţi să mă contraziceţi.

— Ştii ceva? Aici nu cad niciodată avioane. Ţine bine minte. Niciodată.

— Cum să nu?! Mă credeţi chior? replicasem iritat.

— În această vale nu cad niciodată avioane, tinere. Aici cad altfel de lucruri.

— Ce fel de lucruri? întrebasem confuz.

— Vei afla altă dată, spuse el, apoi dădu să plece.

— Stai puţin. Unde te duci? Ajută-mă mai întâi să salvăm supravieţuitorii.

— Eu îţi vorbesc, îţi tot vorbesc, dar tu nu mă înţelegi. Uite atent în urma mea. Vezi pe cineva?

— Nu.

— Acum ia aminte la ce-ţi voi spune. Mai întâi salvează-te pe tine. Nu poţi salva pe alţii de vreme ce tu însuţi eşti pierdut. Ceea ce ai văzut căzând din cer, nu-i ceea ce crezi că este. Lucrurile, prin natura lor, sunt mult mai complexe. Dacă vrei să afli ce fel de lucruri cad aici, urmează-mă.

Hipnotizat parcă de acel misteric bătrân, pornii în urma sa fără să-mi pese că în după-amiaza zilei respective aveam programată o întâlnire cu Hitler, iar seara, pe la opt, o altă întâlnire, de această dată cu o zvăpăiată de fată. Omul ce-mi ieşise în cale răspândea carismă şi înţelepciune, era un mistagog înnăscut, ceea ce şi mă făcea să renunţ la mine şi la toate planurile mele, doar ca să-l urmez. Privirea-i senină îmi inspira încredere. Multă încredere. Eventualitatea unei încăierări fizice cu acest domn veştezit, nu mă speria deloc. Numai uitându-mă la falnicul său gheb, ce-mi amintea de curbura pământului văzută din cosmos, mă şi vedeam sus, pe piedestalul învingătorilor.

Deşi ne depărtam de locul incredibilei catastrofe aviatice, influenţat de curiozitate şi nepricepere, continuam să urmăresc cu privirea pojarul din spatele meu care, graţie vremii mocirloase, se mai potolise. Întâmplarea cu acel TU-154 mă tâmpise de-a binelea. Ceea ce văzusem cu puţin timp în urmă, fusese cât se poate de real. Atât explozia, cât şi focul, nu puteau fi plăsmuiri ale minţii mele. Că doar nu eram nici drogat, nici cherchelit, ca să-mi suspectez capul, cu tot cu creier şi cu ochi, că a luat-o razna. Ceea ce vedeam era rezultatul unei întâmplări întru totul adevărate.

— Încotro mergem?

— Acolo unde nu ai mai fost. Acolo de unde te vei întoarce şi nu vei mai reveni niciodată.

— Vorbeşti ca un proroc, domnule. Spune-mi cine eşti şi-ţi spun şi eu cine sunt.

— Eu ştiu deja cine eşti. Te ştiu de când te-ai născut. Răspunsul său mă puse serios pe gânduri. Nu cumva era vreun psihopat de eremit care-şi duce traiul în vecinătatea casei noastre? Cu tâmpiţii ăştia nu e de glumit. Te pândesc până te prind, apoi te omoară.

Dacă o ţineam tot aşa, aş fi reuşit să gândesc scenarii

mult mai îngrozitoare. După cât rău pricinuisem lumii, era şi normal să mă tem că într-o zi cineva va încerca să-mi vină de hac. Luam relaţiile interumane drept nişte preludii frumoase ale unor sfârşituri lugubre, în care victima ar fi fost nu ceilalţi, ci eu. Mi se părea că toţi îmi poartă pică şi că toţi îşi doresc să mă taie cu cuţitul, ori să mă calce cu maşina ca pe un broscoi scârbos, lăsându-mă cu ochii ieşiţi din orbite şi cu limba scoasă afară.

Într-o clipită, la spatele meu apărură, ca din senin, trei bărbaţi şi două femei. Mergeau în urma noastră fără să scoată o vorbă.

— Dar voi cine sunteţi? îi întrebasem pe un ton de comandant de oşti. Îmi ieşise aşa fără să vreau.

Neaşteptând un răspuns explicit din partea lor, continuasem, de această dată cu o voce ceva mai călduţă:

— Nu cumva sunteţi pasagerii avionului prăbuşit adineauri?

Ei se uitară la mine, exprimând nedumerire şi compasiune. Una dintre femei, tânără şi frumoasă, chicoti chiar sub nasul meu cu dezinvoltură.

— Ce râzi, domnişoară? Să nu crezi că stai de vorbă cu un clovn. Măcar ştii cine sunt eu?

— Ştim cine eşti, se băgă în vorbă unul dintre bărbaţi. Pielea începu să mi se strângă ca şoricul supus pârlirii. Eram înconjurat de oameni necunoscuţi care, surpriză, ştiau cine sunt. De unde?! La sigur erau nişte maniaci pregătiţi să-mi ia zilele în cel mai oribil mod.

— Aşadar, nu ştiţi nimic despre avionul căzut? îi întrebasem suspicios.

— Maxim, ascultă-mă cu atenţie, aici, în această vale, nu cad niciodată avioane. Aici cad altfel de lucruri, îmi aduse la cunoştinţă, aproape în şoaptă, fata care râse de mine ceva mai înainte.

„Incredibil. Ţicniţii ăştia vorbesc la fel ca alienatul ăla de moşneag. Nu încape îndoială – toţi fac parte din

aceeaşi gaşcă, iar scopul lor ascuns este să mă ucidă”.

Încolţit de frica morţii, întinsesem mâna la şold. Vrusem să scot revolverul, dar ia-l de unde nu-i. Mare ghinion pe capul meu. Erau necesare tocmai şase upercuturi ca să-i fac pe toţi knockout, dar de unde atâta putere? Eram realmente slăbit. Era de ajuns ca unul dintre ei să se prefacă că-mi dă o fleaşcă, iar eu aveam să cad ca şi mort. Ca să mă lase în pace, m-aş fi şi descompus în timp record.

Neîmpăcat încă cu ideea pierderii naiba ştie pe unde a revolverului, mai bâjbâiam din când în când locul ultimei sale aflări. Intuind parcă ce caut, bătrânul se opri din mers şi mă iscodi:

— Ai pierdut arma?

— Pierderea armei înseamnă pierderea vieţii, mă atenţionă el, schiţând un zâmbet mefistofelic. Anume eu ar fi trebuit să-ţi fiu armă, dar nu ai vrut.

— Vrei să spui că voi muri?

— Să mori? Tu măcar ai trăit până acum?!

— Îţi place să mă ataci cu întrebări filosofice, îngânasem fără să mă aud.

Să te pomeneşti în tabăra inamicului singur şi dezarmat este un lucru înfiorător. În asemenea circumstanţe, fuga este cea mai potrivită cale de salvare. În dorinţa de a mai trăi, de a prinde ziua de mâine, mă sucisem pe călcâie şi începui să fug rupând pământul. Treceam pe lângă copaci ca o ghiulea inteligentă. Ce se întâmpla în urma mea, nici că-mi păsa. Când crezusem că pericolul a trecut, că m-am descotorosit cu adevărat de cei şase ciudaţi, mi se întâmplă să mă împiedic de un ciot negru de brad. Ce ghinion! urmă o cădere fulgeroasă, ca de meteorit. Stăteam întins pe solul jilav şi rece, învecinat cu o mlaştină hidoasă şi ascultam liniştea adâncă şi apăsătoare ce plana deasupra fiinţei mele sfârşite.

— De ce fugi? sună o voce de babalâc chiar la spatele

meu.

— Te-am supărat cu ceva? urmă întrebarea uneia dintre femei.

— Noi suntem tovarăşii tăi, nu-ţi fie teamă, îmi mângâie urechile altcineva.

— La naiba! Cine sunteţi şi ce doriţi de la mine? îi întrebasem deznădăjduit. Văzând că întârzie răspunsul, făcui un efort ca să mă sucesc de pe burtă pe spate. Eram ud şi soios.

De un sfert de minut stăteam proptit în coate şi gâfâiam ca un sportiv după linia de finiş, iar cei şase, supli şi drepţi ca nişte cozi de ceapă, tăceau şi se uitau la mine cu un interes disimulat.

— Haide, ce mai aşteptaţi? Duceţi-vă planul la bun sfârşit!

— Maxim, planurile noastre sunt altele. Nu pe tine vrem să te omorâm, grăi pe un ton conciliator bătrânul. Fii calm şi urmează-ne.

— Atunci pe cine intenţionaţi să ucideţi?

— Singur îţi vei da seama. Acum ridică-te că nu avem timp de pierdut.

— Uitaţi-vă cum arăt? Unde să merg? Sunt murdar din cap până în picioare. Spre deosebire de mine, voi sunteţi ferchezuiţi ca de sărbătoare.

— Acolo unde mergem noi, nu contează cum suntem pe dinafară. Crede-mă.

Ascultându-l cum vorbeşte, în minte îmi apăru o grămadă de alte gânduri: „Am de-a face cu nişte filosofi consacraţi, aflaţi în căutare de noi ucenici. Sau nişte iluzionişti care şi-au demonstrat măiestria, făcându-mă să văd spectaculoasa, dar ireala cădere a avionului. Sau poate că ei sunt şi una, şi alta, adică nişte filozofo-iluzionişti singuratici. Sau poate nişte recidivişti plecaţi în căutarea omeniei pierdute şi a regăsirii de sine”.

— Dacă ni te vei alătura, n-ai să regreţi o clipă. Îţi

promit, îmi şopti bătrânul.

— Bine, răspunsesem eu cu o anumită reticenţă. Ajunsesem prin nişte locuri necunoscute mie. De jurâmprejur se întindea o câmpie monocromă, iar la mijlocul ei – o potecă mâzgoasă pe care, de mai bine de două ceasuri călcam, călcam, şi nu se mai sfârşea. Spre seară, poposirăm la poalele unui deal păduros şi abrupt. Din acel loc se zărea, ceva mai spre stânga, un îndepărtat şi înzăpezit vârf de munte.

— Îl vezi, Maxime? Mâine vom ajunge acolo, mă informă unul dintre bărbaţi.

— Ce vom face pe acel vârf? Nu vom îngheţa?

— Sufletele fierbinţi îngheaţă greu.

— Dar de unde să ştiu cum e sufletul meu?

— Mă întrebi pe mine? Cei care nu se cunosc pe sine, cunosc ei oare altceva?!

„Filosof nemernic ce eşti!”

— Bună întrebare, spusesem eu, „impresionat” după câteva zeci de secunde, timp în care încercasem, din răsputeri, să alung gândurile rele şi să le adun pe cele bune.

Discuţiile cu oamenii ăia miroseau a pierdere de timp şi a plictiseală aducătoare de somn. Fiecare individ cu filosofia sa. Ca să las impresie bună, filosofam şi eu uneori, dar nu-mi închipuisem niciodată că chestia asta, privită dintr-o parte, cu ochi neutri şi nepărtinitori, poate fi atât de caraghioasă. Filosofii, de dragul echităţii şi al bunului-simţ, ar trebui să-şi arate măiestria în a suci şi a împleti cuvintele în faţa celor alde ei, nu în faţa mea, om deprins, mai ales în ultimii ani, nu să creeze sensuri, ci să le ucidă şi pe cele existente. Pentru cei mulţi, cei ca mine, care ne naştem, trăim, murim şi nimeni nu ţine cont de noi, vorba gânditorului ni se pare tâmpită şi fără noimă. În realitate, poate aşa o şi fi fiind. Probabil, dreptatea este de partea noastră, a celor mulţi, doar că se bucură de ea alţii, adică

adepţii cuvintelor încâlcite.

Noaptea, neagră şi rece, coborî din înaltul cerului peste noi mai repede decât m-aş fi aşteptat. De frig ce era, începură să-mi îngheţe mâinile şi picioarele, iar hainele-mi pline de fleşcăraie, se făcură ca de tablă. Ca să scap de frisoane şi de regretul că m-am înhăitat cu netrebnicii aceia, aveam nevoie de căldură, de multă căldură, dar de unde s-o luăm? Unul dintre bărbaţi, întins ca o cotarlă pe imaş, sufla în puţintelul jăratic de sub jilava grămadă de lemne, dar mai mult degeaba.

Parcă ghicindu-mi necazul, bătrânul spuse scurt:

— Ştiu că ţi-e frig, dar ia aminte, vai de focul care nencălzeşte numai carnea.

—.!

— Dar nu-mi permit nici să te mustru, nici să te acuz. Eşti doar un om.

—.!

— Fii tare şi îndură frigul nopţii, căci când ţi-e bine, nici nu simţi că trăieşti, ciripi melodios una dintre femei.

— Da? Îmi dârdâie inima deja. Cât crezi c-o să rezist?

— Încă puţin şi focul se aprinde, mă linişti bătrânul, aşezându-se greoi ca un urs pensionat pe unul din trunchiurile scorojite de molid din vecinătatea grămezii de lemne.

Aşa se şi întâmplase. Din rugul compromis, ex abrupto, începură să se suie la cer, impetuoase limbi de foc.

— Măi, să vă ia naiba pe toţi. Sunteţi, pe de-a dreptul, nişte iluzionişti perfecţi. Mai întâi avionul, apoi focul ista.

De un calm imperturbabil, bătrânul încercă să mă contrazică:

— Făcătorii de minuni şi iluzionştii sunt oameni complet diferiţi.

— Ce contează? Dintre toţi oamenii pe care mi-a fost

dat să-i cunosc, voi sunteţi cei mai tari. Nu caut să mă linguşesc, dar nu pot să nu-mi exprim admiraţia. Învăţaţi-mă şi pe mine vreun truc de-al vostru.

În loc de răspuns fui întâmpinat cu şase zâmbete uşoare, dar pline de o molipsitoare inocenţă.

Ca să mai împrăştie din negura misterului, unul dintre bărbaţi glăsui părinteşte:

— Suntem împreună nu ca să te învăţăm lucruri netre-buincioase, ci ca să te învăţăm să fii cel ce nu eşti, adică să fii ceea ce suntem noi.

— Dar ce sunteţi voi?

— Ceea ce vei fi şi tu curând.

— M-ai lămurit cum nu se poate mai bine. Explică-mi ca pentru copii, poate mă aleg cu mai multe învăţăminte.

Femeile chicotiră fără nicio răutate.

— Încălzeşte-te bine şi dormi uite aici, pe acest morman de frunze uscate, îmi arătă bătrânul cu arătătorul la doi paşi de rug, pentru că mâine te aşteaptă un drum greu.

— Frunze uscate? Încă o realizare miraculoasă a umilelor voastre persoane. Dar cina?

— Oamenii sătui nu au nevoie de mâncare.

— Dar eu sunt flămând…

— Tu eşti flămând după alte lucruri. Noapte bună.

— Bine, mă culc flămând, spusesem resignat. Dar voi unde veţi dormi?

— Noi, scump amic, te vom veghea.

Cu o grupare de ciudaţi alături, ascunsă toată în spatele tufişurilor şi a strâmbilor copaci, aveam, cu certitudine, să mă învrednicesc de un somn pe cinste. Punând la socoteală chinurile fizice şi morale la care fui supus de a mea nesăbuinţă, eram gata să mă azvârl chiar şi-n bârlog de urs, doar ca să-mi alint trupul cu odihnă. Din fericire, bătrânul se gândi la mine, mai exact, la trebuinţele mele.

Scufundat adânc în pătucul frunzos, ca într-un leagăn pentru copilaşi, încercasem, cu o calmitate neobişnuită, să caut sensul celor petrecute şi a celor ce aveau să se întâmple. Inutil, pentru că mâinile fine şi nevăzute ale somnului îmi trăseseră ascultătoarele pleoape peste ochii istoviţi, teleportându-mă, cu gingăşie, în universul binecuvântatelor uitări.

Dimineaţa, când cerul încă mai dormea, iar gerul îmi stătea înghesuit în nări, cu gând să se-ncălzească, digerându-mi nasul în cel mai jalnic mod, mă ridicasem, ca o pasăre uşoară, cu hotărârea fermă de a reporni la drum.

— Te-ai trezit? sună o voce de undeva din înălţimi. Era capul celor cinci fiinţe care-l însoţeau.

— Da, m-am trezit, bătrâne!

— Eşti sigur?

— De ce mă întrebi?

— Pentru că sunt puţini oameni care nu dorm, dar sunt treji.

— Fii serios. Atâta timp cât învârt limba în gură şi îmi simt stomacul gol şi înfometat, sunt treaz, nu încape strop de îndoială. Dar tu, ce stai cocoţat în copac? Coboară!

— Locul celor treji nu-i unde stai tu, ci aici, alături de mine.

„Deliează nenorocitul ăsta”, îmi spusei cu indiferenţă.

— Unde-s ceilalţi? Tot în copaci?

— Cu ochii trupului nu poţi vedea decât o jumătate din întreaga lume – jumătatea lumii ce ne stă în faţă. Cealaltă-i nevăzută, imprevizibilă şi foarte periculoasă. Asasinii, după cât de neglijent eşti, s-ar putea apropia să-ţi sufle în ceafă, şi tot nu i-ai vedea. Ce mai vorbă, aşa-s toţi fripturiştii. Nu se gândesc la nimic altceva decât cum să-şi umfle buzunarele cu parale şi la onoruri din partea gloatelor, nu şi la cuţitele care, din invidie, vendetă, şi dintr-un simţământ aparte pentru adevăr a unor cetăţeni,

sunt ascuţite, ca mai apoi, într-un moment prielnic, să le fie înfipte în spate.

Fără chef de supărare din cauza afirmaţiilor vagi şi niţel eronate ale bătrânului, care, deşi se arăta a fi vioi şi sănătos era de fapt pe ducă, replicasem respectuos:

— Nu-mi ajunge înţelepciune ca să te înţeleg.

— De fapt, ar fi alogic să te aperi, atâta timp cât preocupările tale nu-s altele decât atacul. Tu eşti flibustierul, şi asasinul, şi cărpănosul. Întâi de toate salvează-te din ghearele propriei tale fiinţe, apoi din ale celorlalţi.

— Bătrâne, nu mă jigni şi n-am să plec.

— Îmi pare rău, dar ăsta-i adevărul.

— Nici nu încerc să te întreb de unde ştii cu ce mă îndeletnicesc, dar oare acesta e motivul întâlnirii noastre? Să-mi reproşezi că nu-s ca tine?

— Nu, nu, Maxime. Degrabă singur ţi-o vei reproşa. Urcând pe culmi, vei înţelege rostul vorbelor mele.

— N-o fă pe moralistul, căci nu-mi place. Oi fi eu rău, dar nu-s mai rău ca alţii.

— Când vine timpul analizelor retrospective a vieţilor noastre, nu-i corect s-o facem comparându-ne cu alţii. Eu nu sunt tu, tu nu eşti eu. Fiecare se face răspunzător de propria-i faptă.

— Bătrâne, te rog din suflet să renunţi la invective. Cine eşti tu ca să mă dai la socoteală? Nu cumva te crezi Dumnezeu?

— Eşti un bărbat în toată firea, cedezi aşa uşor în faţa presiunii? Test după test ai tot picat!

— Aşa sunt eu, şoptisem resemnat. Plecăm ori nu?

— Acuşi. Am avut inumerabile ocazii să te duc acolo sus, dar am crezut că nu va fi nevoie.

— Nu uita. Merg în vârful muntelui nu pentru că tu vrei asta, ci eu. M-au intrigat minunile pe care le-ai făcut şi ai promis să-mi arăţi ceva.

Un glas de femeie tânără, ieşit parcă dintr-un clopoţel, veni, brusc, în unde line, până la urechile mele îngheţate:

— Salut, Maxim! Cum ai dormit?

— Regeşte, mulţumesc.

— Azi vom continua călătoria doar eu şi tu.

— Dar bătrânul? Dar ceilalţi?

— Ei au plecat încă de azi-noapte şi ne aşteaptă deja sus.

— Minţi, răbufnii eu. Adineauri am discutat cu bătrânul.

— Ai discutat? E cu neputinţă.

— Mă crezi nebun? Hei, bătrâne! Mă auzi? Coboară! Tăcere.

— Vezi? Suntem doar noi doi. Plecăm?

Era cel puţin pentru a doua oară în două zile când încercam să conving pe cineva de întâmplarea unor lucruri de nimeni văzute. Şi, de fiecare dată, o dădusem în bară: ori eu aiuram, ori pezevenchii aceia îşi băteau joc de mine, făcând pe niznaiul.

— Maxim, ce mai stai? Haide! Nu avem nici elicopter, nici telecabină. Te avertizez că vom merge apostoleşte până sus. Cu cât mai devreme pornim la drum, cu atât de mai multe popasuri ne vom bucura.

— Desigur, ai dreptate. Porneşte-te, şi eu te voi urma. Zi-mi cum te numeşti, şi am să-ţi spun pe nume.

— Alim mă cheamă. Dacă te întrebi de ce-am rămas doar noi doi, atunci să ştii că asta a fost voia lui Lilium[2]. Eu îţi voi fi călăuză, iar ceilalţi vor pregăti, acolo sus, în vârf, un festin memorabil.

— Faptul că te-a lăsat cu mine mă face ca niciodată fericit. A luat o decizie corectă, zâmbisem eu.

— Insinuezi ceva? Ce fel de gânduri îţi bântuie dovleacul?

---

2 Lilium (lat.) – (bot.) crin. Simbol al castităţii şi al purităţii.

— Niciunul, jur!

Pe cer, cu trecerea fiecărui minut, fiecărei secunde, se contura o lumină tot mai vie, mai clară, odată cu ea conturându-se şi frumuseţea de pe chipul tânăr şi ştrengăresc al Alimei. Spre deosebire de ziua cea de ieri, acum ea era de o mie de ori mai fermecătoare. Ori de câte ori se întorcea să-mi explice fel de fel de chiţibuşuri sau să-mi ceară în anumite chestiuni părerea, privirile-i îmbietoare se strecurau până în nucleul sufletului meu, frunzărindu-mi astfel, cu o pasiune imposibil de ţinut în frâu, sentimentele.

Avea un chip angelic şi o voce ca de liră, iar părul, de culoarea grânelor în prag de seceriş, i se legăna în văzduh, asemenea unei bărci pe valuri.

„Ah, ce frumoasă e!”

Prins în vâltoarea unor fantezii vivace, ce pot să ia fiinţă doar în mintea unui prinţ flatat de vreo prinţesă, uitasem, parcă la comandă, şi de Mila, şi de tandreţea mamei sale, şi de scopul ascuns al drumeţiei noastre.

Fiind un fervent adept al vremelnicilor iubiri care, prin natura lor pot ferici omul cu adevărat, mă gândisem că ar fi o neghiobie să ratez ocazia, cu totul singulară, de a ţine în braţe, măcar pentru un sfert de oră neînsemnat, subţiraticul şi fragedul corp al Alimei. Mergeam în urma sa, pe montana potecuţă, mărginită de ierburi ruginii, admirându-i cu un nesaţ paralizant mişcările şerpuitoare ale şoldurilor, dar mai cu seamă dansul legănat al feselor, de-a dreptul apetisante. Se îndrepta spre crestele-ascuţite ale munţilor, cu pas graţios şi mâini fluturătoare, trezind în mine frica, ca nu cumva, din pură imprudenţă, după cât de uşoară îmi părea, să se desprindă de pământ. Vedeam în ea un înger deghizat într-o preafrumoasă domnişoară.

De ce bătrânul înţelept sau Lilium, cum îl numise ea, ne lăsase singuri-singurei? Doar eu şi ea într-o taiga nemărginită, pe un platou fălcos, lipsit de orice prezenţă

umană? Doar o potecă se-ntindea în faţa noastră, şi un munte înalt, neios, bogat în văi umbroase şi prăpăstioase. Pe un asemenea tărâm, cu atâta linişte în jur şi cu o femeie atât de atrăgătoare în preajma ta, care, pe deasupra, era dispusă să-ţi vorbească ore în şir şi să-ţi zâmbească ori de câte ori rosteşti vreo vorbă, e greu să nu te înfierbânţi pe dinăuntru. E greu să ţii piept fireştii zvârcoliri din suflet. Poate că şi ea, avându-mă alături, se războia cu aceleaşi sentimente. Eram şi eu frumos, iar acest lucru, la sigur nu o lăsase indiferentă. Deşi era o simplă bănuială, încercam să cred că anume ăsta şi fusese planul înţeleptului bătrân: să mă smulgă din mreaja evidentei neiubiri faţă de Mila şi, în acelaşi timp, să mă apropie de această splendidă fiinţă. Dacă nu săvârşeam greşeala primei şi neinspiratei căsătorii, realizată din interes, nu din iubire, probabil că anume pe Alim aş fi ales-o de nevastă. Păcat că soarta s-a codit, scoţându-mi-o în cale cam târziu.

Dorinţa de a o strânge în braţe mă copleşea. Îmi venea să strig în gura mare că o iubesc şi că, de dragul ei, aş spune cerului să sloboade ploi de stele, iar munţilor să se prefacă în aur şi în cristale. Dar, înainte să mă las orbit de amor şi să dau ascultare îndemnurilor pripite ale raţiunii mele, trebuia să cântăresc la rece impactul fiecărei vorbe ce aveam s-o spun, altfel riscam, din start, s-o dau în bară.

Soarele, asemenea unui alpinist experimentat, escaladă faimosul munte, înghiţind toate gurile de umbră de prin văile lăsate îndărăt. Imitându-l, urcam şi noi, doar că, din cauza paradiziacelor frumuseţi ale naturii, adesea ne opream din drum să le admirăm: stânci ciclopice cu frunţile înmuiate în seninul cerului, brazi înclinaţi ca turnul din Pisa peste râuleţe cu ape cristaline, urşi căţăraţi pe culmi.

— Îţi place?

— Fireşte. Niciodată nu am mai fost în Munţii Ural.

— Ăştia nu-s Munţii Ural.

— Dar cum se numesc? o întrebasem eu foarte mirat.

— Munţii Spiritelor. Omul din văi care începe să-l urce dar nu ajunge în vârf, nu are nicio scăpare.

— De ce nu are scăpare? Ce i se întâmplă? întrebasem alarmat. Numai nu-mi spune că dacă nu reuşesc să ajung sus, mă veţi omorî?!

— Nu, mă linişti Alim. Fii pe pace. Uite, vezi lacul de acolo? mă întrebă ea, arătând cu degetul spre o vale din apropiere. Haide să ne odihnim pe malul lui.

— Dacă ne odihnim, nu vom reuşi să urcăm muntele până la apusul soarelui, o atenţionasem eu pe de-a dreptul îngrijorat.

— Vom reuşi.

Ne aşezarăm pe câte un pietroi, aproape de oglinda apei, şi ne uitam, unul în ochii celuilalt, ca doi îndrăgostiţi care, din motive lesne de înţeles, nu şi-au spus încă „te iubesc”. Dar, îmi plăcea de ea prea mult ca să mai tac.

— Alim, îmi cer iertare pentru ce-ţi voi spune, dar nu pot să nu ţi-o mărturisesc.

— Te ascult, şopti ea relaxată.

— Îmi placi! Mi-ai picat dragă de cum te-am văzut, încă de ieri, când râdeai de mine, dar abia azi am priceput că ceea ce simt pentru tine nu-i altceva decât iubire.

— Maxim, încetează, îmi ceru ea încruntându-se. Nu ai voie să spui aşa ceva.

— Jur că te iubesc, insistasem eu, ridicându-mă de pe pietroi.

Peste măsură de nedumerită, Alim îngheţă cu replica în gură.

— Da, te iubesc, şi ştiu că şi în inima ta a înmugurit iubirea.

Mă apropiasem de făptura sa, luându-i mâinile micuţe, de o fineţe rară, într-ale mele, mari, butucănoase.

— Destinul a făcut să ne-ntâlnim! Crede-mă! Dacă

ştiam unde trăieşti, de mult te-aş fi găsit. Ah, cât de frumoasă şi de candidă eşti!

Impresionată de grandoarea dragostei ce i-o purtam, Alim scăpă, din ochii săi albaştri, două lacrimi. Apoi, cu o voce subţiată de emoţii sau de încordare, şopti uşor:

— Ia aminte la ce-ţi spun: între noi nimic nu poate fi.

— De ce spui asta? Mă răneşti.

— Când vom ajunge sus, ai să-nţelegi şi singur.

— Şi acum cum să mă uit în ochii tăi? Ca un ratat respins de o femeie?

— Eu nu te-am respins, Maxime, mă consolă ea, dându-şi la o parte, cu delicateţe, o şuviţă ondulată de păr ce-i atârna elegant peste obrazu-i rumenit. Problema nu-i în tine, ci în locul ăsta. Ici sus, eu nu mai sunt eu, iar tu, nu mai eşti tu.

— Ce vrei să zici cu asta?

Mă purtam cu Alim atât de familiar, de parcă o cunoşteam de o veşnicie. Pesemne, din acest motiv i-am şi spus cu atâta uşurinţă că o iubesc.

— Maxim, tu eşti căsătorit, ai o soţie ce te aşteaptă cu braţele deschise, departe de aici, acasă. Nu pot primi iubirea ta deoarece, o ştii şi singur, comiţi un adulter.

— Încetează! Pe ea nu o iubesc. Nici nu am iubit-o vreodată. Este un monstru de femeie cu chip urât, ca de balaur. Trăiesc alături de ea din cu totul alte motive. Crede-mă! Am nevoie de o soţie pe măsura frumuseţii mele, de o femeie ca tine, de tine. Eşti o fiinţă impecabilă. Te ador.

— Te gândeşti doar la tine, murmură ea tristă. De ce crezi că aş accepta să mă încurc cu un bărbat căsătorit şi imperfect?

„Ah, câtă impertinenţă!”

Refuzul ei îmi fu ca o lovitură criminală de pumnal în piept.

O prinsei de mijloc, cu mâinile-mi amândouă, iar ea,

fără gând de evadare, se uită cu o linişte sufletească imperturbabilă în ochii mei, spunând că Lilium nu-mi va ierta cu una, cu două, pornirea spre o faptă atât de crudă şi necugetată.

— Nu ţi-am făcut nimic, Alim, nici nu-ţi voi face. Cu ce greşesc spunându-ţi cât de dragă îmi eşti?

— Atunci când urci pe Muntele Spiritelor, nu ai voie să te laşi furat de gânduri păcătoase, altfel rişti să fii întors din cale, mă preîntâmpină ea cu o voce ca de gheaţă.

— Bine, mă dau bătut, dar…

— Aşa te vreau, măcar până sus.

— Ce înseamnă măcar până sus?

Cu zâmbet larg şi amical, Alim răspunse cu o banală întrebare:

— Tu ce crezi?

Eram încurcat de-a binelea. Din felul cum se exprimase, reieşea că vom relua firul flirturilor şi al sincerilor mărturisiri mai târziu. Optimismul îmi reveni atât în voce, cât şi în suflet, predispunând-mă la tot soiul de discuţii, exceptând fierbintele subiect legat de noi doi şi de ulterioara noastră legătură.

Văzând că şovăi în a-i da o replică la întrebare, de altfel, plină de subînţelesuri, Alim îmi sugeră că timpul rezervat odihnei de mult a expirat şi că, dacă nu voiesc să-ndur destinul tragic al celorlalţi suitori ce au eşuat în a-şi pune călcâiele pe creste, ar fi bine să reîncepem mersul.

— Pornim, frumoasă călăuză, dar mai întâi, ca să nu adorm urcând versantul, permite-mi să-mi arunc pe faţă câţiva stropi de apă.

— Nu! Stai! strigă ea speriată.

— De ce? o întrebasem pe şoptite, în timp ce îngenuncheam, cu dureri cicălitoare la încheieturi, deasupra liniştitei ape.

În oglinjoara albăstruie, cu cerul înecat în ea, în loc de chipul meu cuceritor şi tineresc, apăru, parcă din iad, o

mutră bronzată, zbârcită şi negoasă, care mă băgă cu desăvârşire în sperieţi.

— Acesta sunt eu?! Ce mi-aţi făcut, imbecililor?! De ce m-aţi sluţit? E şi asta vreo scamatorie?

Răcneam de spaimă şi nedumerire de mi se întunecase totul înaintea ochilor. Îmi aruncasem ochii de cel puţin trei ori deasupra amăgitoarei ape, tot de-atâtea ori întâlnindu-mă cu acelaşi chip îngrozitor.

— Acesta nu sunt eu! îmi repetam întruna.

Urlam, mugeam, lătram, ca şi cum în mine se afla o menajerie întreagă. Eram frânt de disperare, iar Alim, care în tot acest răstimp ştiuse cum arăt, nici de gând nu avuse să-mi dea măcar o singură explicaţie. Nu în zadar îmi zisese că sunt imperfect.

— De ce taci, fariseu nenorocit ce eşti? Tu, Lilium şi toţi acoliţii săi, sunteţi nişte asupritori de oameni! Ce v-am făcut de m-aţi lăsat fără de chip? Din câte înţeleg, vorbele măgulitoare pe care mi le-aţi spus aseară, nu-s decât năframa diavolească a unei gigantice şi impardonabile minciuni. Sunteţi nişte impostori lipsiţi de inimă. Ajunge! Până aici v-a mers! Acum vă las.

Deşi Alim tăcuse mâlc până atunci, la auzul vorbelor din urmă explodă ca o petardă:

— Nu! Trebuie cu orice preţ să ajungi în vârf. Altfel nu vei afla niciodată adevărul.

— Mai bine mor decât să port pe umeri o faţă atât de pocită. Spune-mi cine mi-a făcut una ca asta, că-l omor?!

— Maxim, tu ţi-ai făcut-o singur.

— Nu, voi mi-aţi făcut-o!

Lăsând impresia că habar nu are despre ce vorbesc, ea continuă pe un ton destul de grav:

— Acest lac poartă numele de Oglinda Spiritelor şi toţi cei care se uită în el, dar te asigur că toţi suitorii se uită, nu-şi văd chipul lor exterior, ci pe celălalt.

— Vrei să spui că aşa arăt pe dinăuntru?

— Tu ar trebui să ştii mai bine.

Cu trupul surmenat şi capul greu, ca după o zdravănă beţie, începui să plâng, iar lacrimile, una câte una, se rostogoleau pe faţa-mi doldora de cute, ajungând, într-un sfârşit, în apa limpede din lac.

— Plângi, omule, plângi, căci plânsul face bine. Izvorul acestui lac sunt lacrimile călătorilor ce trec în fiecare zi pe aici, îmi mărturisi Alim. Vorba sa fu caldă şi desfătătoare.

— Te implor să-mi spui ce trebuie să fac ca să-mi recapăt chipul? Ajută-mă să scap de acesta.

— Nu pot să fac nimic, îmi pare rău, îmi şopti ea dezolată. Dar dacă eşti decis să scapi de el, ai face bine să scapi întâi de toate de tine.

— De mine?

— Da. Regretă-ţi faptele inavuabile şi nu le mai repeta.

— Dar n-am făcut nimic de ce să-mi pară rău.

— Atunci zadarnic îţi este plânsul.

— Ian uită-te şi tu în Oglinda Spiritelor! încercasem eu să o provoc. Haide, să văd ce chip hidos o să apară!

— Vrei să vezi chipul celălalt al meu?

— Da.

— Uită-te la mine. Ceea ce vezi este imaginea materializată a sufletului meu.

— Înseamnă că în realitate eşti şi mai frumoasă.

Alim îşi astupă faţa cu palmele, dar înainte să o fi făcut, observasem cum din ochii săi ţâşniră, ca din adâncuri, câteva lacrimi.

— De ce plângi?

— Dar tu?

Cu ochii plânşi şi gurile încleiate, pornirăm iar la drum. Încercam, dar nicicum nu-mi reuşea să-mi revin în urma experienţei decepţionante de pe malul lacului. Cu chiu, cu vai, îmi ţineam mâinile în buzunare să nu-mi pipăi

a nu ştiu câta oară faţa. Mă pomenisem într-un hal fără de hal, pentru că recomandarea Alimei de a-mi regreta faptele ca să scap de monstrul de pe chipul meu nu funcţiona. Sau, din neştiinţă, nu regretam aşa cum cerea legea?

— Alim, nu-mi reuşeşte! mă plânsei la un moment dat.

— Îmi pare rău.

Intonaţia cu care îmi răspunse, îmi aminti deodată de vocea soţiei mele. Rătăceam prin sălbăticie deja de două zile, fără ca ea să ştie. Interesant mi se păru faptul că aceste două fiinţe, împărţeau aproape aceeaşi voce. Dar fata de lângă mine era nesfârşit de drăgălaşă, pe când soţie-mea, cu toată cuminţenia şi fidelitatea sa, îmi producea silă şi dispreţ. Acum însă, după felul cum mă transformase Oglinda Spiritelor, demn de dispreţ şi silă nu mai era ea, ci eu.

— Un om cu spinarea scovârdată de păcate şi altul cu o ireproşabilă purtare, nu au ce căuta împreună, grăi ca un profet Alim.

— Vrei să spui că cel cu spinarea scovârdată sunt eu?

— Da. Anume tu eşti acela. Te vreau cu chipul tău de altădată, dar pentru asta, deja ţi-am spus ce trebuie să faci: să regreţi trecutul şi să nu-l repeţi.

— Alim, m-am tot gândit până acum şi, dacă e să fiu sincer, chiar nu am nimic ce să regret.

Nici nu-mi terminasem bine vorba că şi apărură pe cerul albastru una, două, trei, patru. tocmai cincisprezece umbre. Toate de forma şi mărimea unor corpuri omeneşti. Veneau spre pământ cu o viteză ucigătoare, apoi, cu acelaşi avânt, se înălţau spre cer. Una dintre ele coborî atât de mult, încât îmi atinse umărul:

— Alim, ce sunt astea? Ce vor de la mine?

— Aceste umbre sunt unul din motivele pentru care ai şi fost adus pe munte. Sunt umbrele oamenilor pe care i-

ai ucis.

— Ce? Cum aşa?

— Da. Şi tu-ndrăzneşti să spui că nu ai ce regreta?!

— A trebuit să-i ucid. Au meritat. Asta e munca mea, ţipasem eu, arătând cu degetul spre ele, care, cât ai clipi din ochi, formară un semicerc în faţa mea. Vreţi să mă atacaţi? Nu aveţi decât.

— Regretă-ţi faptele, altfel, aceste umbre te vor urmări toată viaţa, mă avertiză Alim.

— Nu-mi pare rău că am ucis atâta lume.

— Eşti pierdut.

Umbrele stătură câteva clipe înaintea mea, apoi porniră iar spre cer, topindu-se în cele mai adânci depărtări.

La un moment dat, poteca se sfârşi, la capătul ei ridicându-se spre firmament un falnic munte. La picioarele lui se căsca o gură neagră de tunel, săpat în pantă care, probabil, ducea către creastă, acolo unde Lilium ne aştepta la marea sindrofie. Ştiindu-mă cu faţa transformată, nu-mi ardea nici de petreceri, nici de mâncăruri, nici de alte lucruşoare. Ţinând seama de avertismentul Alimei că s-ar putea să nu am scăpare, mi-era şi frică să mă gândesc la ce nenorociri mă aşteptau acolo sus. Dar acum, mai ales acum, eram dependent în totalitate de milostivirea lui Lilium şi, până să-mi ating scopul, cel de a reveni la vechea înfăţişare, nu aveam altceva de făcut decât să mă servesc de o sinceră linguşire pe lângă acesta.

După câteva clipe de punere în ordine a gândurilor, petrecute în tăcere chiar în gura întunecoasă a tunelului, păşirăm înăuntru, ca într-un intestin rece şi încâlcit. Noaptea, care ne păli chiar de la început în faţă – eterna stăpână a labirintului montan, mă dusese cu gândul la scene care mai de care mai sinistre, cu asasini necruţători ascunşi prin ungheraşe sau la lilieci flămânzi agăţaţi, în taină, de tavan.

— Maxime, citesc pe faţa ta frică şi îngrijorare. Ce s-a întâmplat? mă întrebă Alim cu glas răsunător.

— Nu ştiu. Fără de armă în mâini, cea pe care mi-aţi furat-o ieri, dacă mai ţii minte, mă simt vulnerabil şi neputincios.

— Ei bine, ca să-ţi vii în fire, apucă-mă de mână şi voi fi eu arma ta.

— S-ar încumeta oare cineva să se apropie de un om cu aşa faţă, pe care, din câte înţeleg, mi-o vezi şi pe întuneric?

— Povestea veche. Eşti peste măsură de sâcâitor. De câte ori să-ţi spun că dacă vrei să nu mai fii ce eşti, renunţă pentru totdeauna a mai fi ce-ai fost.

— Nu pot. Sper ca Lilium să se-ndure de mine.

— Zadarnică speranţă, replică pe un ton zeflemitor Alim. Cum poate cineva să-ţi dea ceva ce tu nici nu doreşti cu adevărat să fii? Tu te complaci aşa, chiar nu-ţi dai seama? Acest tunel ce duce spre Înalta Conştiinţă, adevereşte, încă o dată, ce ţi-am spus.

— Înalta Conştiinţă?

— Eşti prea mărunt să înţelegi! mă apostrofă ea, strângându-mi, cu o putere de femeie îndrăgostită, degetul mic de la mâna stângă. De obicei, călătorii ce-şi aruncă ochii în Oglinda Spiritelor şi pun piciorul în acest tunel, trec prin metamorfoze repetate, tu însă. rişti să rămâi, până la moarte, cel ce eşti acum. Cum poţi să ceri iubire de la alţii de vreme ce tu însuţi te deteşti? Cum poţi visa să cucereşti femei frumoase fără să te îngrijeşti de propriul tău chip? Cum poţi trăi într-o continuă şi nimicitoare rătăcire fără să vrei să cunoşti povara complexului de culpabilitate? El, de altfel, nu cruţă conştiinţa nimănui. Ce fel de om eşti?

— Ştii de ce nu am remuşcări? Dacă tot îmi vorbeşti de conştiinţă, vreau să ştii că ea a murit. Mi-au ucis-o semenii.

— Aceasta este o scuză neconcludentă. Nu poţi acuza factorii externi de ceea ce se petrece în interiorul tău.

— De fapt, eu însumi am vrut să scap de ea. Am izgonit-o din mine.

— Din câte se vede, ţi-a reuşit.

— Până şi Cartea Sfântă spune că Dumnezeu vrea ca noi să fim copii, iar copiii nu au conştiinţă.

— Bine, dar copiii nu au inconştientul bolnav. Vrei să spui că pe cei cincisprezece i-ai ucis în absenţa conştiinţei şi, astfel, nu te faci vinovat de nimic? Aşa e? Copiii, despre care se pretinde că nu au conştiinţă până la o anumită vârstă, nu se apucă de ucis. Tu ucizi. De ce te pui pe acelaşi cântar cu picii inocenţi?

— Pare-mi-se că ai dreptate. Reiese că mă aflu într-o stare foarte gravă. Nu-i aşa? Cred că numai cineva de teapa lui Freud sau Jung m-ar mai putea ajuta.

— Renunţă la aberaţii şi la erezii, Maxime. Psihanaliştii, mai cu seamă Freud, a pus inconştientul pe o treaptă mai înaltă decât conştiinţa, crezând că cea dintâi este, de fapt, conducătoarea supremă a persoanei umane. Referindu-se la moralitate şi psihanaliză, C.S. Lewis spune despre filosofia lui Freud că „este în contradicţie directă cu creştinismul”.

— Păi, filosofia sa este în contradicţie cu creştinismul, nu şi psihanaliza propriu-zisă. Deja am obosit să tot polemizez pe marginea acestui subiect cu Aliona Tarasova, dar nu pot să nu o fac şi cu tine. De ce dai atâta importanţă conştientului? Inconştientul ar trebui să se bucure de acest privilegiu?! Kretschmer a spus, şi a avut dreptate că, din punct de vedere crono-biologic, cel care apare mai întâi este inconştientul, apoi conştientul.

— Ei şi? Sunt de acord. Dar ce are asta de-a face cu curăţenia interioară?

— De n-am avea conştient, spiritele noastre ar rămâne curate, asemenea inconştientului nostru.

— Precum este inconştientul tău? Datorită conştientului, omul face o evaluare prealabilă a impactului faptelor sale asupra mediului extern, cât şi a lumii sale interioare. Abia după asta îşi exteriorizează încărcăturile pulsionale transmise de inconştient care, în mare parte, sunt de natură păcătoasă. Menirea conştientului este să purifice, de o manieră inteligentă, inconştientul. Ca să ajungi acolo sus, spuse gânditoare Alim, trebuie să reuşeşti, prin intermediul conştientului, să fii stăpân pe inconştientul tău.

— Eşti sigură?

— Da. Problema este că majoritatea dintre oameni lasă inconştientul să le domine conştientul.

— Când vorbeşti de conştient, te referi la Eul conştient?

— Este vreo diferenţă? Celui de Sus nu-i pasă de asemenea fleacuri.

— Pentru învăţaţi acestea nu sunt fleacuri.

— Ei bine. Ştiu eu cum sunt oamenii. Complică lucrurile fără a avea motive. Polemizând prea mult pe marginea acestor lucruri, riscăm să ne abatem de la scopul esenţial al existenţei noastre. Gândindu-te la cât de necesar este inconştientul şi la cât de inutil este conştientul, vei rata cerul.

— Exagerezi.

— Convingerile lui Lilium sunt altele şi eu i le respect.

— Spune-mi, te rog, cine este cu adevărat Lilium. Un înger, un arhanghel?

— Este un pribeag alungat din propria sa chilie. Tu însuţi l-ai alungat.

— Eu? Când?!

— În lipsa conştiinţei ţi s-a îmbolnăvit inconştientul. În lipsa conştiinţei, nu poţi avea credinţă adevărată în Dumnezeu. O conştiinţă curată te face să vezi cu uşurinţă

lucrurile nevăzute de alţii.

— Te referi la capacitatea ta de a vedea prin beznă?

— Pentru a vedea prin beznă nu ai nevoie neapărat de ochi sănătoşi, ci de un suflet curat. Încerc să te ajut, dar te împotriveşti. De ce?

După o oră de pribegire extenuantă prin tunelul şerpuitor, săpat în pantă, ochii mei, orbiţi de atâta întunecime, observară un punct de lumină.

— Am ajuns! explodasem eu de satisfacţie.

Alim, uitându-se la mine prin semiobscuritate cu o privire parcă de luat rămas-bun, îşi scoase mânuţa din palma mea, spunându-mi să merg, până la capăt, de unul singur.

— Mă voi strădui să te ajung din urmă.

Afară, pe înalta frunte a titanicului munte, îmbrăcat în veşminte albe, de nea, cu păduri veşnic verzi şi cu lacuri limpezi la picioare, sufla un vânt tăios şi neîndurător. Dacă tot urcasem până pe acel misterios vârf al Înaltei Conştiinţe, cel mai înalt punct terestru atins de călcâiele mele vreodată, nu aveam decât să-mi suflu în palme şi să rabd. Lilium ţinea cu tot dinadinsul să-mi vorbească de pe înălţimi, iar eu, după atâta străbatere de drumuri, eram mai mult ca niciodată dispus să-i ascult cuvântul.

Tulburat pentru o clipă de gândul unei posibile glume de prost gust din partea Alimei, în complicitate cu tovarăşii săi, începui să caut cu privirea prin troiene cadavrele congelate şi scorojite ale altor proşti alde mine ce s-au lăsat ademeniţi, la rândul lor, de vorbele neclare şi filosofice ale acestor impostori. Să fii lăsat singur cuc pe o astfel de culme, cu geruri crunte precum sunt cele de la poli, nu ai altceva a face decât să aduni mâinile în dreptul pieptului şi să-ţi dai suflarea de pe urmă. Dar, valul de nelinişti se risipi de îndată ce sucisem capul spre o ridicătură mică, de forma unei cocoaşe de cămilă unde, înveşmântaţi în alb, asemenea muntelui de sub picioare,

mă aşteptau cei cinci. Stăteau cu feţele-ndreptate către soare şi cu mâinile înălţate în văzduh. Pesemne, se rugau. Mânecile şi poalele hainelor lor largi fâlfâiau în bătaia vântului ca nişte aripi pe de-a dreptul îngereşti. Cât despre ei – nicio mişcare, nicio vorbă. Dacă nu i-aş fi cunoscut recent, aş fi crezut că sunt nişte statui. Mă apropiasem de ei cu o nestăvilită înfrigurare şi strigasem cam cu jumătate de gură:

— Hei, creştinilor, am ajuns.

Continuând, cu aceeaşi stăruinţă, să se uite la soare, Lilium vociferă:

— Unde este Alim? De ce nu a venit?

— Mi-a spus că mă va ajunge din urmă, dar…

— Ar fi trebuit să încuie porţile tunelului.

— Care porţi?

Uitându-mă îndărăt le văzusem, însă când ieşisem din tunel puteam să jur că nu erau acolo.

— Cheia e la ea.

— Numai ea are cheie, adăugă cumva neliniştit unul dintre bărbaţi. I-am dat-o chiar eu acum câteva zile.

— Cheia?! explodasem eu.

— Da.

— Cheia pe care o caut eu?

Gândul că obiectul pe care îl căutasem tocmai trei zile se găsea la Alim, îmi injectă în suflet o doză importantă de optimism.

— Degeaba ai venit aici, tinere, murmură plin de tristeţe Lilium, curmându-mi pe loc visarea. Porţile au rămas deschise, ceea ce nu e bine deloc. Înseamnă că ai să pleci curând. Alim, văzând cât de inutilă îi este încercarea de a te ajutora, te-a părăsit, ţi-a lăsat deschisă calea de întoarcere. Pentru că vrei să rămâi un monstru, te rog să pleci de unde ai venit. Nu am nimic aţi spune decât un dureros adio.

— Voi m-aţi pocit, bătrâne! îl atacasem eu fără

preget. De nu-mi furaţi voi frumuseţea aş fi cucerit-o cu lejeritate pe Alim, dar aşa? Crezi că-mi este a mă întoarce la urâta mea soţie, după ce am cunoscut chipul, dar mai cu seamă purtarea ireproşabilă a acestei dulci femei?

— Ar fi trebuit să-ţi dai seama şi singur.

— Să-mi dau seama de ce?

— De faptul că Alim este spiritul Milei, dragul meu Maxim. Iar tu, cel ce stai acum în faţa mea, eşti cel dinlăuntrul cărnii tale.

— Ce-ai spus?

— Acesta-i adevărul. Spirite total deosebite. Spirite incompatibile.

Eram şocat.

— Alim e Mila?! Nu minţi? strigasem ca un apucat.

— E frumoasă, nu?

— Este o splendoare!

— De ce nu vrei să fii şi tu ca ea?

— Vreau să fiu cum am fost până a vă cunoaşte pe voi.

— Carnea e carne, spiritul e spirit. Carnea putrezeşte, spiritul nu. Îngrijeşte-te de spiritul tău, Maxime. Schimbă ceea ce ai văzut azi în Oglinda Spiritelor, căci de schimbarea a ceea ce vezi zilnic în oglinda ta de pe perete, se va ocupa mormântul.

— Ce să fac?

— Milioane de semeni de-ai tăi au trecut pe-aici şi mi-au pus aceeaşi întrebare. Le-am răspuns cum am putut mai bine, şi tot nu m-au înţeles. Pleacă. Ţi-a spus Alim ce trebuie să faci, dar nu ai ascultat-o.

— Plec, dar mai întâi spune-mi unde a plecat Mila?!

— Tu ar trebui să ştii unde este. Doar aţi urcat muntele împreună! Pentru că te-a părăsit, este un lucru foarte grav.

— Noi, adică eu şi Alim, am discutat îndelung despre conştiinţă, şi, până la urmă, am ajuns să înţeleg

adevărurile propovăduite de ea. Acum, după ce mi-au fost aduse la cunoştinţă, vreau să regret tot ce am făcut, dar nu pot. Acesta nu este un motiv pentru ca să-mi lase porţile tunelului deschise.

— Bănuiesc că ştii motivul neputinţei tale de a-ţi plânge trecutul.

— Şi da, şi nu. Apropo, spusei brusc, lovit de un gând revelator. Unde a dispărut tipul de lângă tine care zicea că i-a dat cheia Milei?

— De ce vrei să ştii?

— Omul ăla era Tarasov! Unde a dispărut? Numai el putea să-i dea cheia!

— Tarasov a plecat. N-ai să-l mai vezi niciodată. Începeam să-mi ies din minţi. Doi din cei cinci însoţitori ai lui Lilium fură spiritele unor persoane din anturajul meu. Reieşea că nici ceilalţi trei nu-mi erau străini.

— Lilium, dar ăştialalţi cine sunt?

— Fii tu însuţi, frate, nu fi ceea ce vor alţii să fii, grăi unul dintre cei doi bărbaţi din dreapta lui Lilium pe un ton implorator. Ascultă ce-ţi spune bătrânul. Nu ţi-i de-ajuns că l-ai ignorat până acum?!

— Filip, tu eşti? Filip!

Plin de emoţii, încercasem să mă apropii de fiinţa sa însă, parcă înadins, îmi lunecară picioarele. Căzusem cu faţa peste pânza subţire de zăpadă, sub care hiberna, probabil de secole, un sloi dur de gheaţă. Fui cât pe ce să-mi rup nasul. De îndată ce ridicasem capul, constatasem că Filip nu se mai găseşte în locul său de odinioară. Dar şi ceilalţi însoţitori ai lui Lilium dispărură.

— Unde au dispărut toţi? Cine erau ceilalţi?

— Erau oameni tot din anturajul tău.

— Cine anume? De ce nu mi-au vorbit?

— Au făcut-o prin Filip.

— Cine erau ei?

— Erau oameni care, spre deosebire de tine, nu au

alungat conştiinţa dinlăuntrul lor.

— Jos, la „şes”, vei recăpăta vechea ta înfăţişare, dar nu uita de monstru, grăi el răspicat, arătând spre faţa mea cu o profundă dezamăgire în privire. Pentru că nu-l izgoneşti acum, va deveni încă pe atât de înfiorător. Acolo jos, spre deosebire de această culme, culmea schimbărilor definitive, lupta împotriva lui se va dovedi a fi nespus de anevoioasă.

— Păi, eu vreau să scap de monstru. Vreau să fiu curat. Vreau să fiu frumos la spirit, aşa cum este Mila.

— Nu există aşa ceva, să vreau, dar să nu pot. Pleacă. După nefericita încercare de pe Înalta Conştiinţă, nebăut şi nemâncat, obosit şi îngheţat, îmi venea din ce în ce mai greu să ascult vorbăria plicticoasă a bătrânului.

— Vreau să mă schimb, bătrâne, dar nu voieşti să mă ajuţi. Pe deasupra, mă mai şi alungi de-aici. Ajunge ca mi-ai promis o masă copioasă pe acest vârf de munte şi nu te-ai ţinut de cuvânt. Acum, înainte să ne despărţim, nu cer nimic de la tine decât să aflu: tu al cui spirit eşti?

— Eu nu sunt spirit, Maxime. Eu sunt cel ce sunt şi de mine n-ai să scapi până la moarte. Eu sunt Conscientia şi ne reîntâlnim la „şes”. Acum pleacă. Nu poţi beneficia de divina transformare, având în spate porţile deschise către lume.

— Conscientia?! Adică conştiinţa?

— Da.

— Conştiinţa cui?

— A celui care mă izgoneşte, răspunse bătrânul.

— Adică eşti conştiinţa mea?!

— Da. Acum pleacă, omule!

Idee nu aveam ce a fost în capul meu când am acceptat să mă alătur grupului condus de Lilium. Nici nu ştiam măcar cine sunt ei. Cel puţin acum, după o lungă încercare a lor de a mă trezi, moralmente, pricepusem ce vor de la mine: voiau să fiu un om curat. Dar, pentru că-l

izgonisem pe Lilium, adică conştiinţa dinlăuntrul meu, nu puteam discerne binele de rău, curăţia de mizerie. Ucisesem cincisprezece oameni şi, „miracol”, nu aveam nicio remuşcare.

În absenţa conştiinţei, orice făceam, mi se părea că este bine.

— Da. Mă duc. De îndată ce o găsesc pe Mila, ne întoarcem aici ca să închidem porţile tunelului. Numai aşa vei reveni în chilioara ta dinlăuntrul meu din care te-am izgonit. Nu-i aşa?!

— Da, spuse nesigur Lilium. În ochii săi se putea citi îndoială şi tristeţe. De ce oare?!

Mergeam spre porţile tunelului tremurând ca varga de frig. Îmi înfipsesem mâinile împietrite în buzunare însă gerul mi-o luă înainte.

Trecând de porţile din lemn putregăios ale montanei galerii, efectuasem o ultimă întoarcere de cap în urmă. O făcusem nu din plăcere, ci pentru a privi în direcţia lui Lilium care, în ultimele două zile, mă maltratase atât fizic, cât şi psihic, fără însă a mă scăpa de monstru dar, pe „piedestalul” înzăpezit nu mai era nimeni. Dar dacă nici nu fusese vreodată cineva pe el?!

Ca să traversez cu succes tunelul noptos, n-aveam decât să mă lipesc de unul din pereţii lăturalnici, şi, pe bâjbâite, să merg tot înainte. Dar până să-mi pun în aplicare ideea, pe de-a dreptul sclipitoare, interiorul galeriei, la trecerea inopinată a unei fiinţe cu chip bătrân, îmbrăcată-n alb, prinse a se lumina.

— Vino după mine! strigă fiinţa, dispărând apoi în adâncurile tunelului.

Deasupra mea, în lumina tot mai vie, începu să se contureze imaginea câtorva pâlcuri de crengi de pin, doldora de ace care, parcă scuturate de o mână nevăzută, începură să sloboade stropi denşi şi reci de apă.

Plecarea Milei

„— Părinte, cum trebuie să fie vieţuirea noastră?

— Aşa să trăieşti pe pământ, ca şi cum nu ai fi, dar la plecare să laşi un gol în urma ta”.

Savatie Baştovoi

Eram murat până la piele, iar ploaia nu mai contenea. Îşi cernea pletele de apă cu mirosuri de răşină peste vlăguita mea fiinţă, ce stătea întinsă, de nu ştiu câtă vreme, la tulpina unui conifer bătrân.

— Ce mi s-a întâmplat? Unde mă aflu? Ce zi e? îngăimasem cu o nespusă greutate. Călătoria de pe munte a fost un vis, sau vis e ploaia asta rece, pinul, durerea de la ceafă?!

Capul îmi era greu ca o piatră de moară. Ca să-l dezlipesc de solul nisipos, avui nevoie tocmai de patru încercări cât se poate de epuizante. Dar, ca s-o iau înaintea nopţii, ce scăpăta în viteză din înalturi, mă făcui luntre şi punte ca să-mi desprind de sol şi celelalte mădulare. Toate grele şi neascultătoare. Înţepenite şi livide. Înainte să fac vreun pas fatal, de care să-mi pară rău pe urmă, îmbrăţişasem cu o mână pinul ce-mi ţinuse, în adormirea mea, de umbră şi adăpost. Îmi fură îndeajuns numai câteva minute ca să-mi revin completamente: inima-ncepu să-mi bată tot mai tare, iar sângele, care staţionase îndelung în vene, îşi reluă pe loc parcursul. Odată cu revenirea mult râvnitei vieţi în corpul meu, reveniră şi indispensabilele amintiri.

— Ah, Hitler, ai să plăteşti cu vârf şi îndesat pentru această silnicie. Promit să te sfârşesc cât mai devreme cu putinţă. Te voi sfârşi pe tine, dar şi pe toţi ceilalţi ingraţi. Nu aveţi dreptul să batjocoriţi în aşa hal omul care v-a făcut muncile cele mai murdare şi mai riscante. Mai ales acum când Tarasov nu mai este printre noi ca să-mi ţină parte.

Dintr-o ciudată curiozitate sau dintr-o simţire greu de înţeles, am răsucit capul cu lentoare spre stânga unde, la

nicio aruncătură de băţ, zărisem splendida şi cocheta mea maşină.

Stropi enormi, veritabili goliaţi, se aruncau cu o viteză sinucigaşă peste ea, prefăcându-se cât ai clipi din ochi, în sute, mii, milioane de mici picuri cristaline. Văzând-o, în nesfârşitul pustiu al suferinţei mele îşi făcu loc, pe dată, o oază de speranţă. De vreme ce-mi cruţaseră viaţa, lăsându-mi şi maşina la îndemână, rezulta faptul că eram încă trebuincios colegilor mei. Nu ştiam însă cât de util aveam să le fiu după găsirea mult căutatei chei. Acum altcineva era şeful şi, pentru că aveam în spate păcatul uciderii a cincisprezece indivizi incomozi, acestuia îi putea trăsni oricând prin minte că şi eu sunt bun de pus în raclă. Acest lucru se putea întâmpla chiar în ziua în care aveam să le ofer cheia. Odată cu moartea mea murea şi taina celor cincisprezece omucideri. Moartea mea ar fi fost o afacere bună pentru toţi. Cu toate că aveam motive serioase de îngrijorare, era încă devreme să trag concluzii pe seama acestor lucruri. Lovitura primită în cap ar fi putut fi o firească consecinţă a ieşirii din fire, de moment, a lui Hitler. Atâta tot. Sau poate nu? „Oare nu cumva m-au adus aici, crezându-mă mort? Dacă e aşa, atunci va trebui să-mi fac apariţia în oraş, într-un mod cât se poate de discret”.

Urcasem în maşină. Cald şi uscat. Dintr-odată, gândurile mele fugiră toate către Mila.

„Minţeam că te iubesc, iar tu, naivă, întotdeauna m-ai crezut. Te alintam cu daruri scumpe, cu vorbe mieroase, cu flori mirositoare… Te bucurai de toate fără însă să observi cu câtă scârbă şi indiferenţă o făceam. Erai atât de îndrăgostită, încât îmi luai drept compliment până şi ocara. Totuşi, dragă Mila, am intrat în viaţa ta, nu pentru că-mi plăceai, ci pentru că tânjeam după averea familiei tale. Respectul ce ţi-l arătam a fost curată prefăcătorie. Îmi pare rău, dar a trebuit să câştig cumva încrederea

suspicioşilor tăi părinţi.

Eşti foarte bună şi înţelegătoare, dar pentru că ţi-s ochii bolnăviori, n-ai fi găsit pe nimeni să te ceară de nevastă. Eu am făcut-o şi nu mi-a fost deloc uşor. De-ai şti cu câtă ură te ţineam în braţe şi te sărutam, ai muri de supărare într-o clipă. Cu ce-s de vină eu că n-am văzut nimic la tine ce să-mi placă? Eşti urâtă şi punctum, iar eu, la fel ca toţi bărbaţii, rob al micimii sufleteşti, nu ştiam să caut la femei nimic altceva decât frumuseţi exterioare care încântă şi vrăjesc privirea.

Dar am căzut în nesimţire şi am avut un vis revelator, un vis al adevărurilor absolute. Un vis în care ţi-am descoperit adevăratul chip şi, să-ţi spun drept, în lume eşti fără pereche. Te numeai Alim şi, după cum îmi stă în fire, mă îndrăgostisem lulea de tine. Acum mi-am revenit şi încă te iubesc.

Ştii, m-am cunoscut şi pe mine… dar mi-e greu să-ţi spun cum arătam. Dacă mai înainte mă uitam în oglindă admirându-mă ore în şir, acum am înţeles că nu eram eu acela pe care-l admiram. Oglinda ne arată făptura, nu şi sufletul. Noi stăm undeva înlăuntrul nostru. Vreau să-ţi spun că eu am apucat să-mi văd sufletul nicăieri în altă parte decât în Oglinda Spiritelor. Este greu de crezut, dar am văzut un monstru.

Uite, aşa arăt eu. Şi după câte am înţeles din spusele lui Lilium, întreaga lume de s-ar oglindi în apa lacului din vis, aproape toată ar arăta la fel. Tu însă, eşti altfel, eşti desăvârşită. Eşti ca cei puţini.

Eh, ce înseamnă frumuseţe?! Înseamnă să te uiţi în oglindă şi să nu te sperii? Înseamnă să ai părul auriu şi ochii de un anume fel? Sau pentru cei mai puţin pretenţioşi, înseamnă să nu ai burtă mare, nici fălci umflate? Înseamnă să nu ai celulită, nici călcâie crăpăcioase? O, nu. Dacă ai suflet cu chip de monstru, atunci frumuseţea nu înseamnă nimic din toate astea.

Ne vopsim, ne dichisim, trecem pe la sală. Ei şi? Ne gândim atât de mult la felul cum arătăm pe dinafară, încât ajungem să uităm de monstru, de monstrul din noi care, oricât de mult l-am astupa cu farduri, într-o bună zi oricum va ieşi la suprafaţă. Al meu de mult a ieşit, însă până a mi-l arăta Oglinda Spiritelor, nu-l văzusem. Mai nimeni nu şi-l vede. Lipsa frumuseţii interioare provoacă individului preocupări obsedante pentru frumuseţea sa exterioară. După cum stau lucrurile reiese că lumea este plină de monştri.

Chipul monstrului iese la iveală prin faptele noastre: războaie, asasinate, violuri, furturi, înşelăciuni. Paradoxal ori nu, dar unii lideri ce-şi trimit armatele în alte ţări, se învrednicesc de Premiul Nobel pentru Pace, hoţii sunt aleşi în fruntea guvernelor, ucigaşii ne învaţă lecţii despre viaţă. Monştrii fac în aşa fel încât monstruozităţile să pară cât se poate de normale”.

Pentru o clipă avusesem senzaţia că nu sunt de acord cu toate astea şi că lucrurile trebuie schimbate fără amânare, dar, pe cât de uşor este să fii un monstru, pe atât de greu e să nu fii.

În adâncul inimii voiam să ating măcar un sfert din frumuseţea Milei, din frumuseţea spiritului ei, dar nu încheiasem încă socotelile cu cei din clanul Tarasov. Dacă nu rămâneam un monstru, cine ştie dacă mă mai lăsa inima să-i aranjez pe mitocanii ăia.

„Ah, Mila! De-ai şti ce luptă se dă acum în mintea mea… Te-am cunoscut altfel în vis şi idee n-ai cât de mult aş vrea să fii aşa aievea. Orice bărbat s-ar amoreza de tine. De fapt. nu asta îmi doresc, pentru că atunci voi deveni peste măsură de gelos. Rămâi, mai bine, fermecătoare înlăuntrul tău, iar dintre toţi eu să fiu singurul cunoscător al astei taine”.

Inima-mi dădea semnale tot mai clare că-i îndrăgostită. Sălta în piept ca o vrăbiuţă exaltată, gata-

gata să-şi ia zborul din cuibul său, cuib poate prea mic şi strâmt.

„Mila, în vis am descoperit un lucru nemaipomenit: a fi urât nu înseamnă neapărat a fi urât. Acelaşi lucru se poate spune şi despre frumuseţe. Cine afirmase că totul este relativ a avut dreptate. Tu, Mila, indiferent de felul cum arăţi, de cum te-a plăsmuit Stăpânul, eşti un izvor de frumuseţe. Izvor sunt şi eu, doar că de alte lucruri. Dar, în pofida la toate, noi doi ne completăm. Recunosc că m-am purtat câineşte. Probabil, pentru toate câte ţi-am făcut, ai suferit şi-ai plâns, dar jur că din această zi, voi readuce zâmbetul pe chipul tău. Până şi ochişorii tăi, de care până la marea revelaţie am avut oroare, acum îi ador. A fost nevoie de un singur vis ca să ajung la o cunoaştere completă a fiinţei tale. Un vis de dragoste aducător. Mila, te iubesc”.

— Câtă vreme pot să fiu de piatră? Un nesimţit?! Un inegalabil ucigător de vise?! Ajunge! Am greşit destul! Mă duc chiar acum să-i spun că o iubesc şi că îmi pare rău pentru apatia cu care am tratat-o.

Datorită rapidităţii maşinii şi a înţelepciunii GPS-ului, ajunsesem în Troiţko Peciorsk în mai puţin de o oră. Afară se înnoptase de-a binelea, iar ploaia începu a se-ndesi reducând vizibilitatea la zero. „Of, ce vreme!”

Acasă, în faţa porţii, observasem prin perdeaua densă de apă căzătoare un autoturism de culoare închisă, din cauza căruia începusem să mă gândesc la tot ce poate fi mai rău. Nu-l mai văzusem, însă, de când lupta pentru recuperarea cheii căpătase o oarecare amploare, mă puteam aştepta la vizite neanunţate din partea cine ştie cui. Aş fi sunat-o pe Mila ca s-o întreb cine a venit la noi, dar cei care mă aruncaseră câineşte în taiga, avură grijă să mă lase fără de telefon. Noroc că nu se atinseseră de revolver, de bani, dar şi de alte lucruri importante din maşină.

Ca să nu dau cuiva de bănuit, oprisem tocmai peste trei case. De acolo, ţinând tot o fugă înapoi prin răpăială, am sărit gardul ca o pisică alergată de un câine, apoi, furişându-mă pe sub perete până la uşa din spatele casei, am intrat.

De la un etaj superior, curgea în jos, prin coridoare, o melodie dulce şi înviorătoare. Gândul mă duse dintr-odată la Aliona Tarasova şi la obiceiul ei de a-şi invita în ospeţie amicele cu care să stea la taclale. Se întâmpla ca randevuurile lor să ţină uneori până după miezul nopţii. Cu vreo câteva luni în urmă, revenind din „misiune” pe la vreo patru dimineaţa, le găsisem în living aproape adormite, povestindu-şi istorioare.

Din cauză că mă durea capul şi că arătam ca naiba, hotărâsem să rămân jos, în bucătărie, unde pe dată ce „descoperisem” un baton de salam, mă şi apucasem să rup cu dinţii din el. Dar, brusc îmi veni în cap o întrebare: „Tarasov a murit doar de câteva zile, iar Aliona a început să se distreze? Este cu neputinţă. Mai mult de atât, nu aud nicio voce. Ce-nseamnă asta?”

În clipa în care mă ridicasem de pe taburet şi-mi dezdoiam spinarea încă rebegită, auzisem, în scurta pauză dintre melodii, un foc de armă la etajul superior al casei. Imediat după asta urmă un geamăt înăbuşit care se înecă subit în sonurile răsunătoare ale unei alte melopei.

— Asta ce mai este? şoptisem alarmat.

Urcasem cele unsprezece trepte dintre etaje ca vântul şi ca gândul: coridorul era pustiu, iar uşile de la odăi închise. Îmi ciulisem urechile, încercând să înţeleg din ce cameră vine toată larma. Da, nu încăpea nicio îndoială:

era vorba de dormitorul Alionei Tarasova. Nedumerirea şi inchietudinea tăbărâră pe mine ca două fiare neînduplecate. Ca să scap de dânsele-amândouă, numi rămânea decât să trag de uşă şi să dau buzna înăuntru. Tocmai când mă pregăteam să pun degetul pe clanţă, din

odaia de vizavi ieşi în viteză un mastodont înfiorător. Chipul său nu-mi era deloc străin. Îl mai văzusem de cel puţin două ori.

— Tu? se cruci el.

— Vierme împuţit ce eşti! Nu te-ai aşteptat să mă vezi, aşa-i? Ce cauţi în casa asta?

— Am crezut că eşti mort, spuse el cu o prefăcută părere de rău.

— De aia m-aţi dus în inima taigalei?! Să mă daţi să fiu mâncat de lupi?

— Ei, fii serios, încercă el să se justifice.

— În genunchi! Acum! îi ordonasem eu, luându-l, cu băgare de seamă, în cătarea armei.

În loc să se supună, preferase să-şi ducă una din mâini la şold. Greşeală fatală. Plătise cu viaţa pentru nesupunere.

Nici nu se prăbuşise bine acesta, că se şi deschise uşa de la dormitor, în faţa mea apărând nimeni altul decât Hitler. Până să-şi dea seama despre cele ce se-ntâmplă, îi umplusem burta cu gloanţe. Căzu ca secerat.

— Unde-s ceilalţi, nenorocitule? Tăcere.

— Răspunde, avortonule!

— Chiar vrei să ştii?

— Da. Spune odată.

— Toţi sunt morţi. Nu mai e nimeni, se forţă el să răspundă. Absolut nimeni.

Vestea mă cutremură profund, dar pe de altă parte mă bucurasem nespus că treaba de care intenţionam să mă ocup, o făcuseră deja alţii.

— I-ai ucis pe toţi?

— Da. Pe toţi, mormăi Hitler cu o penultimă suflare.

— Cretinule! I-ai ucis de dragul cheii, nu-i aşa? Ce păstraţi în seifurile acelea de nu vrei să împarţi cu nimeni? Aur? Bani? Arme?

— Nu numai, bolborosi rănitul.

Dispus să-mi dezvăluie nu ştiu ce lucruri, Hitler ridică cu încetineală braţul stâng şi începu să deseneze în văzduh idee n-am ce figuri geometrice. Apoi, mişcându-şi buzele, fără însă să scoată vreun sunet, se stinse. Chiar de o fi şoptit ceva, nu aveam cum să-l aud, pentru că, exceptând combina muzicală, veritabil izvor de vacarm, se făcu auzit şi un geamăt ce trăda cumplită suferinţă.

— Mila!

Păşisem grăbit peste cadavrul lui Hitler, repezindu-mă întâi de toate la aparatul muzical cu gândul să pun capăt blestematei şi insuportabilei hărmălăi. Zis şi făcut. Apoi, aruncându-mi fulgerător privirea către canapea, unicul obiect uriaş din încăpere demn de luat în seamă, rămăsesem ca lovit de trăsnet: o aflasem pe Mila goală puşcă şi murdară de sânge din cap până în picioare. Mai mult de atât, gura, mâinile şi gleznele îi erau legate cu nişte fâşii rupte dintr-o draperie.

— Sceleraţii! urlasem disperat, deplasându-mă în aceeaşi clipă spre canapea. Ce ţi-au făcut, micuţa mea?

Nici nu-mi sfârşisem bine întrebarea că răspunsul veni şi singur: orbitele ei erau. goale.

— Mila, draga mea! Ce-au făcut cu ochii tăi? Rezistă, iubito! Chem ambulanţa chiar acum. Călăii!

De parcă nu fusese de ajuns ce-i făcură. Când dădusem să-i dezleg mâinile, descoperisem pe spinarea sa mică şi îngustă, o gaură – o gaură cât se poate de adevărată.

— Te-au împuşcat pe la spate. Laşii, nemernicii, asasinii!

Oripilanta scenă mă afectase cât nu se poate de tare. Abia de mă mai puteam ţine pe picioare. Până şi limba în gură ajunse să mi se împleticească. Lipsit de vlagă şi de judecată, nici nu mai ţin minte cum de reuşisem să sun la urgenţă şi la poliţie.

Nu-mi venea să cred: femeia căreia eram pregătit să-i

spun că o iubesc din toată inima mea şi că spiritul ei nemaiîntâlnit, de frumuseţea unei zâne, m-a cucerit pe deplin, o găsisem agonizând. O găsisem. fără de ochi. Micuţa şi sărmana mea soţie. Rănile sale erau şi rănile mele, iar durerea sa era şi a mea.

— De ce ţi-au făcut una ca asta? Mizerabilii! Ei te-au împiedicat să închizi porţile tunelului. Aşa-i? Dacă ştiam ce ţi se va întâmpla, n-aş mai fi stat atâta de vorbă cu Lilium. M-aş fi întors îndată după tine.

— Maxim! Maxim! strigă ea cu o vădită dificultate.

— Te aud, scumpo! Rezistă! Medicii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Fericit că mi-a vorbit şi că este conştientă de prezenţa mea lângă rănitul şi suferindul său trup, mă aplecasem cu vioiciune şi, cu o atingere de buze, fină, îi sărutasem fruntea.

— Cheia! Nu le-am spus unde-i cheia! Tata m-a rugat s-o ascund şi să nu o dau nimănui.

Faptul că mult râvnita cheie încăpuse pe mâna sa, nu fusese pentru mine o surpriză. Nu-mi puteam explica de ce, dar aveam o încredere aproape oarbă în visul din ajunul acestei catastrofe. Un vis al marilor descoperiri şi redescoperiri, care m-a adus, de o manieră nesperată, pe făgaşul dragostei adevărate faţă de persoana lângă care, până acum câteva ore, am stat numai de dragul foloaselor. Un vis divin poate provoca uneori schimbări radicale în mintea omului.

— Ai fi făcut mai bine dacă le-o dădeai. Nu te-ar fi… Pe urmă eu aveam s-o recuperez.

— Nu, nu. I-am auzit discutând.

— Despre ce?

— Scopul lor era să ne omoare indiferent dacă găseau cheia la noi ori nu.

— Dobitocii! Dar unde-i mama ta?

— Nu ştiu. Am fost separate încă de la început.

Buzele Milei se mişcau din ce în ce mai greu, iar vorba-i moale, aproape că nu se mai auzea sunând.

— Mila, nu adormi. Am nevoie de tine trează, vie. Doctorii trebuie să apară deja.

Zâmbi îndelung. Trupul său, până adineauri chinuit de spasme, se linişti. Ca o mare de vânturi părăsită.

Aruncam câte o uitătură fugitivă peste găurile însângerate din preajma năsucului ei, în alţi timpi locaş nestrămutat al unor ochişori mărunţi şi obiditi, întrebându-mă dacă le va sta-n putinţă purtătorilor de halate albe s-o ajute cu ceva. Neputându-mi ţine în frâu scepticismul, începusem să lăcrămez: cel dintâi plânset pentru Mila. Împotriva voinţei şi a închipuirilor mele, îmi trecu prin minte funestul gând că acest dintâi plânset ar putea fi şi ultimul. Dar, n-ar fi fost deloc corect să-mi pierd jumătatea, mai cu seamă acum, când trecusem peste toate stăvilarele puse-n calea mea de viaţă până să-nţeleg esenţa iubirii pure.

— Mila, vreau să-ţi mărturisesc ceva.

— Ah, cât e de frumos aici, trilui ea entuziasmată. Glasu-i adineauri stins, prinse iar viaţă.

Mă întrerupsese parcă intenţionat, ca şi cum ceea ce voiam să-i spun, nu ar fi avut nicio însemnătate pentru ea.

— Ascultă-mă, scumpo. Ceea ce-ţi voi mărturisi acum, este foarte important pentru noi amândoi.

— Vai, ce frumuseţi!

— Unde e frumos? Despre ce vorbeşti? Spusa sa mă alarmase foarte mult.

— Niciodată nu am văzut atâţia fluturi. Albiliţe, mahaoni, lămâiţe, ochi-de-păun-de-noapte! Uite şi un fluture-strop-de-sânge!

În pofida suferinţei ce-o trăia, nu mai văzusem atâta fericire pe chipul ei.

— Mila! Rezistă, scumpo!

— Văd şi fluturele-scaieţilor. Acesta migrează la fel ca

păsările călătoare. El este unul dintre cei mai importanţi migratori ai lepidopterelor. Incredibil, explodă ea. Mi s-a aşezat pe umăr un fluture-cap-de-mort. Îl vezi, Maxime?

Era în delir… Amărât peste măsură, şoptisem:

— Da, Mila, îl văd! Dar îi văd şi pe cei ce zboară printre flori!

— Da?

— Da.

— Cât de frumoşi sunt!

— Tu, dulceaţa mea, eşti şi mai frumoasă. Tu întreci în frumuseţe toţi fluturii din lume.

„De-ar veni odată nenorociţii ceia de medici”, mă enervasem eu mai mult ca niciodată.

— Chinezii consideră fluturele un simbol al imortalităţii, continuă Mila să mă uimească prin multitudinea de informaţii şi, totodată, să mă întristeze. Iar fluturele alb, reprezintă spiritul morţilor. Al morţilor, morţilor.

— Mila! Mila! Revino-ţi!… Te iubesc, Mila!

Singurătate

„*În viaţa asta nimic nu are loc din întâmplare*”.

(Spusa unui şaman)

În copilărie credeam că orizontul este capătul pământului. Mai târziu însă, am aflat că el nu-i decât năframa altor orizonturi. La fel şi moartea. Ea nu semnifică sfârşitul. Ea este năframa altor vieţi. Mila a murit ca să trăiască, iar eu trăiam nu ca să mor, ci ca s-o iubesc tot restul zilelor mele pe acest pământ.

Îmi pierdusem iubita, nu şi iubirea pentru ea. Păcat însă că trebuia s-o iubesc în lipsa ei.

Micuţa mea plecase sus, unde toţi cei de acolo aveau să o numească Alim. În faţa sa stătea o viaţă minunată, o viaţă printre ape limpezi şi stânci solitare, printre zăpezi proaspete şi înălţimi ebluisante. Mai bine de trei ani trăiserăm în aceeaşi casă, în acelaşi dormitor, dar parcă

eram doi străini. Fiecare cu bucuriile şi preocupările sale. Nu-mi plăcea nici s-o ascult, nici să-i povestesc despre ale mele. Nu-mi dădusem silinţa s-o cunosc mai bine, nici să mă apropii de fiinţa sa. Nu ţin minte s-o fi întrebat vreodată dacă are vreo problemă, vreo dorinţă, vreun vis. Nu o dezmierdam, nici nu-i zâmbeam. Eram nespus de materialist. Din acest motiv nu vedeam în ea decât o poartă urâtă, veche, către o lume frumoasă şi îmbelşugată.

Dar, toate sunt până la un timp. Toate. Şi fuga după bani, şi ura, şi mândria.

…Un singur vis a fost de-ajuns ca să descopăr în Mila un cu totul alt om, un om aparte, pe care să-l iubesc cu-adevărat, un om care să întreacă în importanţă toate celelalte lucruri. Cât îmi părea de rău că n-am visat-o mai devreme.

Eram distrus. Constantin, Eugeniu, Filip şi Mila fuseseră ucişi, Tarasov îşi pusese capăt zilelor, Aliona era internată în spital pentru că cei doi nenorociţi îi rupseseră un picior, iar tata. probabil zăcea beat mort pe undeva, deoarece îl sunasem de vreo sută de ori, dar fără niciun rezultat.

Nu aveam pe nimeni lângă mine. Rămăsesem doar eu şi cele câteva milioane de ruble ale mele. Dar ele nu mă puteau opri din plâns. Nici să râd nu mă făceau. Nimerise cel care a spus că „Fericirea locuieşte mai mult în inimă decât în pungă”. Ce folos că aveam buzunarele pline, dacă sufletu-mi era gol? Se golise de prezenţa oamenilor dragi, de înţelegerea şi de sfaturile lor.

Poliţişti mulţi, întrebări multe. Se anunţa un proces lung şi anevoios. Cum şi când avea să se termine, habar n-aveam. Faptul că-l ucisesem pe Hitler şi pe mastodont autoapărându-mă, nu însemna că sunt nevinovat. Aveam păcatele mele. Şi bine ar fi fost să nu afle oamenii legii despre ele.

Fluturele Alb

„Cerul, deşi îl vedem, nu-l putem atinge. Nu ştim unde începe; nu ştim unde se termină…

Dacă lucrurile văzute sunt de neatins, atunci ce să mai vorbim de cele nevăzute?”

Autorul

Vremea rece şi împufată ce se abătuse peste orăşelul nostru nu era tocmai potrivită pentru despărţiri. De fapt, timp nimerit pentru ducerea la groapă a omului iubit. nici nu există. Pentru că eram nespus de îndurerat, aş fi dat orice ca drumul către cimitir să fie ultimul nu numai pentru Mila, ci şi pentru mine. Oricum, n-aveam la ce şi nici la cine să mă întorc. Pe cei rămaşi, adică tata şi Aliona Tarasova, îi cunoşteam destul de bine, ei n-ar fi fost în măsură să-mi aline câtuşi de puţin suferinţa, nici să-mi umple golul din suflet cu care deja a treia zi luptam.

Şi toată tragedia pornise de la cheia aia blestemată, pe care dacă Tarasov le-o dădea subalternilor săi la timp, Mila nu ar fi murit, iar eu. eu nu aş fi fost lovit în cap, nu aş fi avut visul, nu aş fi cunoscut iubirea adevărată, nu aş fi văzut monstrul din mine…

Atât de încâlcită şi neclară mi se părea povestea asta, încât nu mai puteam pricepe ce e bine şi ce nu e.

„Acceptă-mă, apoi ascultă de glasul meu. Numai aşa vei avea puterea să renunţi la ce ai fost”, îmi sună în urechi o voce familiară. „Uite, asta e bine”.

— Lilium, tu eşti? strigasem mirat. Conscientia, tu? Lumea, care în acest timp stătea adunată în preajma gropii, mai mult din curiozitate, decât din compasiune, se holbă brusc la mine, drept ca la un ins lipsit de judecată.

— Te rog, Lilium, du-mă de aici. Viaţa fără ea nu are nici-un sens.

„Acolo sus, unde se află ea acum, monştrii nu vor ajunge niciodată”.

— Te rog.

„Acceptă-mă. Altfel nu-ţi vei putea regreta faptele. Şi

numai acceptându-mă, nu le vei mai repeta”.

— Aşa voi face. Promit! strigasem eu tare. Dar cheia? Cine va închide porţile tunelului?

„Alim. Ea te aşteaptă deja pe Munţii Spiritelor, iar cheia vieţii a rămas la dânsa. Ea va avea grijă să închidă porţile. Acum, pentru că-mi doreşti din toată inima întoarcerea, vei scăpa în sfârşit de monstru. Păcat că au rămas încă atât de mulţi oameni în lume care şi-au alungat conştiinţele şi nu şi le mai doresc”.

Aruncând o ultimă privire în sicriu, încercasem să-mi imaginez cum Mila se ridică şi ne întreabă cu nedumerire: „Ce căutăm aici? Ce-i cu lumea asta în jurul meu? De ce plângeţi?” Dar… nu se ridicase.

Tot atunci, chiar deasupra feţei sale îmbălsămate, surprinsei cum zboară un fluture. Un fluture care nu avea ce căuta în acel arctic frig al toamnei.

— Un fluture alb! îl vede cineva? îi întrebasem mirat pe cei aflaţi în preajma mea.

Cuprins

O familie ruinată…5
Sărăcie…11
Mila…15
Pe urmele tatălui…20
Iubirea…23
Meditaţie…30
Primii paşi…33
Conştiinţa…37
Căi greşite…47
Căsătoria…59
Degradarea…63
Toţi oamenii au secrete. Cheia…78
Căderea… 92
Plecarea Milei…123
Singurătate… 134
Fluturele Alb…136

Nicu Nicolaescu (Nicolae Ciobanu)
Romancier şi publicist.

Născut la 18 decembrie 1983, Moleşti, Ialoveni.
A absolvit, în 2008, Facultatea de Jurnalism şi Comunicare Publică, ULIM.
Membru al Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova.

Volume (publicate cu numele Nicolae Ciobanu): *Supusul Satanei, vol. I* (roman, Ed. Grafema Libris, 2008; Ed. Dacia XXI, 2011); *Supusul Satanei, vol. II* (Ed. Pontos, 2009).

E-mail: nickciobanu@yahoo.com
Blog: nicolae-ciobanu.blogspot.com

“Viața noastră nu începe în clipa în care ne naştem, ci cu nouă luni înainte. La fel este şi în cazul morții. Unii dintre noi „mor” cu mult înainte de a muri.”